

Projekt

Ungdomssekretariatet

- en evaluering af
ungdomskommuneforsøget
i Hillerød Kommune

Marie T. Strande og Kevin H. Mogensen
i samarbejde med Birgitte Simonsen

Center for Ungdomsforskning

Indholdsfortegnelse

FORORD	5
---------------	----------

EVALUERINGENS FORMÅL OG METODE	6
---------------------------------------	----------

FORMÅL	6
METODE	6

DEL I - BESKRIVELSER

1. FORHISTORIEN FOR UNGDOMSKOMMUNEFORSØGET I HILLERØD	8
--	----------

1.1. HILLERØD KOMMUNES UNGDOMSPOLITIK	8
1.2. REGERINGENS UNGDOMSPOLITIK	9
1.3. HILLERØD KOMMUNES UNGDOMSKOMMUNEFORSØG	10
1.3.1. INDFLYDELSE OG ANSVAR	10
1.3.2. UNG ADGANG TIL INFORMATIONSTEKNOLOGI	11
1.3.3. VIDEN OM UNGE	11

2. PROJEKTETS ORGANISATION, LEDELSE OG ØKONOMI	12
---	-----------

2.1. FYSISK PLACERING OG ORGANISERING	12
2.2. DAGLIG LEDELSE OG ARBEJDSOPGAVER	12
2.3. LEDELSESSTRUKTUR	13
2.3.1. MODEL OVER LEDELSES- OG ORGANISATIONSSTRUKTUR	13
2.4. ØKONOMISK ORGANISERING	14
2.4.1. MODEL OVER ØKONOMIEN I UNGDOMSKOMMUNEFORSØGET 1998-2000	14
2.5. DEN SÆRLIGE UNG-TIL-UNG-FORVALTNINGSMETODE	14

3. UNGDOMSSEKRETARIATETS PRAKSIS	16
---	-----------

3.1. UNGDOMSSEKRETARIATETS ARBEJDSOMRÅDER	16
3.1.1. MODEL OVER UNGDOMSSEKRETARIATETS ARBEJDSOMRÅDER	16
3.2. UNGDOMSSEKRETARIATETS KONKRETE AKTIVITETER	17
3.2.1. PROJEKTHJÆLP	17
3.2.1.1. Store koncert-arrangementer	17
3.2.1.2. Kulturelle foreninger	18
3.2.1.3. Et ungdomspolitisk forum	20
3.2.1.4. En anonym ung-til-ung-rådgivning	21
3.2.1.5. Økonomiske og politiske støttekoncerter	21
3.2.1.6. Kommunale arrangementer	22
3.2.2. ICON	22

3.2.3.	KURSUSAKTIVITETER	23
3.2.4.	SOCIALE AKTIVITETER	23
3.2.5.	INTERNETCAFÉ OG VÆRESTED	23
3.2.6.	UNGDOMSPULJEN	23
3.2.7.	OPLYSNING OG REKRUTTERING	24
3.2.8.	'DEPOTET' & 'TORDENSKJOLDS SOLDATER'	24
3.3.	UNGDOMSSEKRETARIATETS KONTAKTFLADE OG BRUGERGRUPPE	25
3.3.1.	KONTAKT TIL ANDRE ORGANISEREDE UNGE	25
3.3.2.	MÅLGRUPPE OG REEL BRUGERGRUPPE	26
3.3.3.	UNGE IKKE-BRUGERES OPFATTELSE AF UNGDOMSSEKRETARIATET	26

DEL II - ANALYSER

4. ANALYSE AF UNGDOMSKOMMUNEFORSØGET SET FRA DE UNGE BRUGERE 29

4.1.	SKABELSEN AF ET SOCIALT RUM	29
4.1.1.	DEN SOCIALE RELATIONS STORE BETYDNING FOR DE UNGES LÆRING	30
4.1.1.1.	Social integration mellem de unge	30
4.1.1.2.	Social integration mellem de unge og projektpiloterne	31
4.1.2.	DILEMMA 1: FRIVILLIG TVANG	32
4.1.2.1.	Den positive side	32
4.1.2.2.	Den negative side	33
4.1.3.	DILEMMA 2: DEN SOCIALE RELATION KAN VIRKE KULTURELT EKSKLUDERENDE	35
4.2.	SKABELSEN AF PROFESSIONALISEREDE RUM	36
4.2.1.	SKABELSEN AF ET FORVALTNINGSSERVICERUM	36
4.2.1.1.	Forvaltningsservice-relationens betydning for de unges læring	37
4.2.1.2.	De unge som forvaltnings-brugere og professionelle forvaltere	38
4.2.2.	SKABELSEN AF ET ARRANGØR-SERVICERUM	40
4.2.2.1.	Arrangørservice-relationens betydning for de unges læring	40
4.2.2.2.	De unge som praktiske hjælpere og professionelle arrangører	41
4.2.3.	SKABELSEN AF EN REDAKTIONSLÆREPLADS	43
4.2.3.1.	Lærepladsrelationens betydning for de unges læring	44
4.2.3.2.	De unge som professionelle skribenter og layoutere	45
4.3.	DE UNGES ØNSKE OM AUTONOMI OG BEHOV FOR ANERKENDELSE	47
4.4.	DELKONKLUSION	48

5. ANALYSE AF UNGDOMSKOMMUNEFORSØGET SET FRA PROJEKTPILOTERNE 52

5.1.	FRA BRÆNDENDE ILDSJÆLE TIL PROFESSIONELLE PILOTER	52
5.1.1.	DILEMMA 1: FRIVILLIG ILDSJÆL OG PROFESSIONEL FORVALTER	53
5.1.2.	DILEMMA 2: VILDE GRÆSRØDDER OG LOYALE FORVALTERE	54
5.1.3.	DILEMMA 3: AT SKABE ET AUTONOMT RUM I EN INSTITUTION	56
5.2.	DILEMMAET MELLEM AT VÆRE SOCIAL OG PROFESSIONEL	57

5.3.	PROJEKTPILOTERNES RELATION TIL LEDELSEN	58
5.3.1.	BEHOV FOR SUPERVISION OG OVERBLIK	58
5.3.2.	BEHOV FOR PÆDAGOGISK STØTTE OG RETNINGSLINJER FOR ARBEJDET	59
5.3.3.	BEHOV FOR KOMMUNIKATION OG SAMARBEJDE MED LEDELSEN	60
5.3.4.	PROJEKTPILOTERNES FORSLAG TIL KLARHED OVER RETNINGSLINJER	61
5.4.	PROJEKTPILOTERNES PERSONLIGE LÆREPROCESSER	62
5.4.1.	FRA BEGEJSTRING TIL NEDERLAGSFØLELSE	62
5.4.2.	PROJEKTPILOTERNE ER DEM DER LÆRER NOGET	62
5.5.	DELKONKLUSION	63
<u>6. ANALYSE AF UNGDOMSKOMMUNEFORSØGET SET FRA FORVALTNINGEN</u>		<u>67</u>
6.1.	UNGDOMSSEKRETARIATETS ORGANISERING UNDER HUC	67
6.2.	HUC'S MÅLGRUPPE OG UNGDOMSKULTUR	69
6.3.	UNG-TIL-UNG METODEN IFØLGE FORVALTNINGEN	69
6.4.	DILEMMAET MELLEM AT VÆRE BÅDE FORVALTER OG UNG	70
6.5.	PROBLEMET MED ET AUTONOMT RUM I FORVALTNINGEN	72
6.6.	UNG-TIL-UNG-RELATIONEN SOM DEMOKRATISK LÆREPROCES	73
6.7.	DELKONKLUSION	74

DEL III - KONKLUSION OG RESUMÉ

<u>7. KONKLUSION</u>	<u>78</u>
<u>8. RESUMÉ</u>	<u>81</u>
<u>ANVENDT MATERIALE</u>	<u>85</u>
<u>DATAINDSAMLING</u>	<u>86</u>

Forord

Denne rapport indeholder evalueringen af Hillerød Kommunes ungdomskommuneforsøg. Evalueringen omhandler Projekt Ungdomssekretariatets forsøg på via den anvendte ungdom-metode at få engageret unge mennesker i de demokratiske processer i Hillerød.

Under ungdomskommuneforsøget i Hillerød hører også 'Projekt Ny Fritid' og 'Lommepe-geprojektet'; de bliver evalueret i anden sammenhæng, og vil derfor ikke blive behandlet her.

Evalueringen retter med indlevelse blikket imod den jordnære praksis i Ungdomssekretariatet, hvor unge engagerer sig i, og bruger tid på tidsskriftproduktion og projektmageri, samt at knytte personlige venskaber. Men evalueringen ser også på projektets praksis i en større sammenhæng med det politiske- og administrative system som baggrund. Forsøget blev igangsat i juli 1998, og evalueringen varsler forsøgets afslutning med udgangen af 2000.

Ungdomskommuneforsøget i Hillerød falder sammen med afslutningen på flere års arbejde med at udforme Hillerød Kommunes ungdomspolitik. Forsøget består af tre forbundne initia-tiver: projektvugge, ungdomsmagasinet ICON og internetcafé, som alle rummes i Ungdoms-sekretariatet. Hver af disse initiativer hører under en af Undervisningsministeriets 10 ung-domspolitiske målsætninger; 'Viden om unge', 'Ung adgang til informationsteknologi' og sidst ungdomspolitikens overordnede og vigtigste område 'Indflydelse og ansvar' til unge.

Evalueringsrapporten indledes med en kort beskrivelse af evalueringens formål og metode, hvorefter selve evalueringen falder i tre dele. Den første del indeholder en præsentation af projekt Ungdomssekretariatet og dets praksis, og beskriver desuden de politiske processer og målsætninger samt historien omkring etableringen af ungdomskommuneforsøget. Den anden del omhandler analysen af projektets erfaringer og oplevelser set ud fra hhv. de unge bruges, projektpiloternes og forvaltningens forskellige perspektiver. Den tredje del indeholder evaluate-ri- gens hovedkonklusioner samt et resumé af evalueringen.

Rapporten er med sine knap 100 sider en noget omfangsrig sag, men omfanget er også et ud-tryk for evalueringens grundighed. Det er dog en mulighed at læse udvalgte dele af rapporten selvstændigt, vi vil i denne sammenhæng fremhæve del 3 samt delkonklusionerne i del 2, som indeholder evalueringens væsentligste pointer.

Vi håber, at evalueringen vil blive lige så godt modtaget, som vi er blevet det af alle implice-rede fra forvaltningen over projektpiloterne og til de unge brugere i projektet. Vi håber at rap-porten vil blive læst af alle interesserede udover det konkrete projektmiljø, og at rap-porten kan finde anvendelse i arbejdet med fremover at iværksætte forsøg med involvering af unge.

Til sidst vil vi rette en særlig tak til de to projektpiloter for beredvilligt at lukke os ind i deres praksis og især en stor tak til alle de unge i Ungdomssekretariatet, der har ladet os tage del i deres personlige oplevelser og erfaringer med projektet, foruden hvem det ikke ville have været muligt at skrive denne rapport. Ligeledes takker vi alle i forvaltningen for deres store hjælpsomhed.

Videnskabelige medarbejdere Marie T. Strande og Kevin H. Mogensen
i samarbejde med Centerleder Birgitte Simonsen, Center for Ungdomsforskning

Evalueringens formål og metode

Formålet med denne evaluering er at lægge et fremadrettet perspektiv på fremtidig planlægning og handling i forhold til videreførelsen og nytænkningen af forsøg med at involvere unge gennem andre unge.

Det er således ikke meningen at evalueringen skal fungere som en ensidig kontrol af ungdomskommuneforsøgets opstillede mål. Derimod skal den fungere som en erfaringsopsamling, der nuanceret behandler ungdomskommuneforsøgets praksis ud fra politiske, forvaltningsmæssige, samt projektets unge ansatte projektpiloter og de unge brugeres perspektiver.

Formål

Evalueringen har taget udgangspunkt i følgende spørgsmål:

- Hvordan forstår de voksne og unge ungdomskommuneforsøgets gennemgribende temaer om involvering, demokrati og engagement?
- Hvad er det specifikke ved Hillerød-modellen, belyst forvaltningsmæssigt, praktisk og begrebsligt?
- For at understøtte et vækstlag i ungegruppen arbejder Hillerød-modellen ud fra en 'bottom-up model' udviklet af unge. Der skal gøres overvejelser over bæredygtigheden.
- Hvilke grupper af unge har forsøget nået, og hvilke er ikke nået?
- Hvad sker der med de 'svage' unge, med de 'stærke' unge?
- Hvordan er forholdet til det eksisterende ungdomsarbejde og de etablerede ungdomsorganisationer?
- Hvad sker der med de unge efter, at de har været i forbindelse med projektet?

Evalueringen anlægger en samlet betragtning på projektet og de metoder, problemer, styrker og barrierer, der generelt gør sig gældende for alle del-projekter og aktiviteter i projektet.

Metode

Da det er deltagernes subjektive oplevelser og forståelser af projektet, der er vigtige for evalueringen, er den i høj grad baseret på kvalitative metoder, som tilgodeser dette. Den metode der primært har været anvendt i evalueringen er semi-strukturerede kvalitative interviews, som i vid udstrækning er blevet suppleret med observationer af Ungdomssekretariatets forskellige aktiviteter. Derudover er evalueringen også funderet på en del skriftlige materialer fra Undervisningsministeriet, Hillerød Kommune og Ungdomssekretariatet.

Samtlige materialer, der er blevet brugt til at udarbejde denne evalueringsrapport, er listet bagest i rapportens oversigt over anvendte materialer og dataindsamling.

Alle unge samt forskellige andre interview- og observationspersoner i undersøgelsen er blevet lovet anonymitet i forhold til deres individuelle udtalelser. Anonymiteten er lovet af hensyn til de unge, og samtidig er den vigtig for at få indsamlet et materiale, der på den mest nuancerede måde kan belyse projektets organisering, metoder og udbytte.

Evalueringen er foretaget i perioden fra januar til juni 2000.

DEL I Beskrivelser

1. Forhistorien for ungdomskommuneforsøget i Hillerød

Dette afsnit bygger på følgende materiale: Hillerød Kommunes ansøgning og prækvalifikationsansøgning i forbindelse med ungdomskommuneforsøget samt interviews med Ungdomsskoleinspektør, Per Lynge og Direktør for Børn og Kultur, Leo H. Knudsen. Derudover er væsentlige kilder til afsnittet regeringens tre publikationer i forbindelse med ungdomskommuneforsøget; 'Målene i regeringens ungdomspolitik', 'Regeringens nye ungdomspolitiske initiativer' og 'Forsøg med ungdomskommuner' samt Hillerød Kommunes egne tre ungdomspolitiske udgivelser 'En helhedsorienteret ungdomspolitik', 'En trios bekendelser – en ungdomspolitisk rapport' og 'Ungdomspolitik'.

Ungdomssekretariatet er Hillerød Kommunes ungdomspolitiske initiativ, der har til opgave at hjælpe unge med at skabe projekter til gavn for ungdommen i Hillerød samt at være et sted, hvor unge kan få ung-til-ung-projektvejledning. Samtidig skal Ungdomssekretariatet stå for formidlingen af ungdomskulturel oplysning via udgivelsen af et ungdomsmagasin for unge i Hillerød. Ungdomssekretariatet er også et være- og værksted, hvor unge kan henvende sig for at få hjælp til IT, internetadgang og kopiering. I Ungdomssekretariatet er ansat to unge som projektpiloter, dvs. to unge og professionelle kulturelle projektmagere, som arbejder med de unge brugere i Ungdomssekretariatet, og som har ansvar for stedets værestedsfunktion, udgivelsen af ungdomsmagasinet og projektstøtten.

For at give en forståelse af baggrunden for ungdomskommuneforsøget beskrives den forudgående formuleringsproces af Hillerød Kommunes ungdomspolitik samt hertil relaterede initiativer.

1.1. Hillerød Kommunes ungdomspolitik

I 1992 blev der nedsat et ungdomspolitisk arbejdsudvalg, som fik til opgave at udforme en ungdomspolitik, fordi man under arbejdet med den nye ungdomsskolelov faldt over et krav til kommunerne om at have en formuleret ungdomsskolepolitik. Udvalget arbejdede frem til 1994, og indledte i perioden et samarbejde med de forskellige ungdomspolitiske foreninger i Hillerød. Via dette samarbejde fremkom det blandt andet, at nogle ungdomsgrupperinger ønskede et ungdomshus og et ungdomsråd, men det var der ikke politisk opbakning til, og processen gik efterfølgende i hårdknude.

I februar 1994 fik den daværende souschef i Kulturel Forvaltning¹ Leo H. Knudsen ansvaret for at gøre arbejdet med udformningen af ungdomspolitikken færdig, og han nedsatte en ny tværsektoriel arbejdsgruppe bestående af ledende medarbejdere fra hhv. Skoleafdelingen, Socialafdelingen, Fritids- og kulturafdelingen og Folkeoplysningsafdelingen. De centrale medvirkende var SSP-medarbejder Sverre Petersen, Områdemedarbejder fra Hillerød Øst Lars Johansen, Fritidskonsulent Mogens Orry og Ungdomsskoleinspektør Per Lynge – desuden

¹ Leo H. Knudsen tiltrådte som souschef i Kulturel Forvaltning i februar 1994 og stillingen som Skole- og Kulturdirektør i maj 1995. I september 1998 indførte Hillerød Kommune en direktionsmodel, hvor Leo H. Knudsen fik ansvaret for hele børne-familie-skole og kulturområdet. De tidligere forvaltninger blev alle nedlagt og lavet om til direktørområder og Direktøren for Børn og Kultur har siden 1998 været Leo H. Knudsen.

medvirkede afdelingslederne Helle Dydensborg og Lene Melin for Familie- og Arbejdsmarkedsafdelingerne.

I september 1994 fremlagde arbejdsgruppen sit forslag til en ungdomspolitisk udviklingsproces, som inddrog unge i processen med at formulere og udforme den endelige ungdomspolitik. I oktober vedtog Hillerød byråd 'En helhedsorienteret ungdomspolitik', hvori inddragelsesprocessen 'Projekt – Ung i Hillerød' som en del indgik med en forsøgsperiode fra januar 1995 til juli 1996 og med et budget på 150.000 kr. I november 1994 blev en administrativ støttegruppe - identisk med den arbejdsgruppe der udformede 'Projekt – Ung i Hillerød' – nedsat, og fik til opgave at administrere de afsatte midler til forsøgsperioden. Mange forskelligartede aktiviteter blev inddraget i forsøget på at få de unge i tale og give dem medansvar i formuleringsprocessen. Initiativ- og stilekonkurrencer gav ikke den ønskede effekt, så derfor fandt man på, at lade tre unge fra en af kommunens ungdomskulturelle foreninger forestå en oplysnings- og hvervekampagne for at få unge til at deltage i processen med at udforme Kommunens ungdomspolitik. Efter forskellige oplysende arrangementer og en afsluttende interviewundersøgelse blandt unge skoleelever i Hillerød, skrev de tre unge, kendt som 3xJakob, rapporten 'En trios bekendelser – medindflydelse eller vi skider på gulvet' som opsamler deres erfaringer og anbefalinger til udarbejdelsen af en ungdomspolitik i Hillerød.

I juni 1996 fremlagde den administrative støttegruppe Ungdomspolitikken til politisk behandling med mange af den unge trios forslag indarbejdet. Hillerød Kommunes Ungdomspolitik blev vedtaget i august 1996 med den overordnede ungdomspolitiske vision: 'Det skal være attraktivt for alle – at være ung i Hillerød'.

I april 1997 startede Hillerød Ungdomsskole et pilotprojekt kaldet 'Cafe Mejeriet', som blev forløberen til projekt Ungdomssekretariatet. To af de 3xJakob blev ansat i 'Cafe Mejeriet', der var en projektstation, som havde til opgave at hjælpe unge med at realisere idéer og projekter. Meningen var, at man gennem projektet skulle lodde interessen og behovet blandt byens unge for at få en sådan projektstation, som på sigt ville kunne indlejres i ungdomsmedborgerhus.

Den administrative støttegruppe fortsatte som tværfaglig koordineringsgruppe. Der blev bevilget 300.000 kr. i 'Den Ungdomspolitiske Pulje' – fra hhv. Fritids- og kulturudvalget, Skoleudvalget, og Social- og sundhedsudvalget – som den administrative støttegruppe fik til opgave at forvalte. Derudover blev der nedsat et såkaldt 'Ungdomsudvalg' under Folkeoplysningsudvalget til at administrere 100.000 kr. i den såkaldte 'Ungdomspulje'. I alt har der ligget 400.000 kr. i puljemidler om året til ungdomspolitiske aktiviteter i Hillerød Kommune.

Derudover påbegyndte man etableringen et centralt beliggende ungdomscenter, som projektstationen på sigt kunne indlejres i. Det var Hillerød Ungdoms Center, også kaldet HUC, som skulle være samlings-, aktivitets-, undervisnings- og rådgivningssted for unge mellem 15-25 år.

1.2. Regeringens ungdomspolitik

Sammenfaldende med Hillerød Kommunes endelige udformning af ungdomspolitikken præsenterede daværende Undervisningsminister Ole Vig Jensen i august 1996 regeringens første udkast til en ny ungdomspolitik, og i 1997 lanceredes regeringens nye ungdomspolitiske mål og initiativer med den overordnede ungdomspolitiske målsætning:

”Alle unge skal have mulighed for en indholdsrig ungdom, der kvalificerer til en selvstændig og perspektivrig tilværelse med aktiv deltagelse i samsfundsudviklingen”.

Et af initiativerne var lanceringen af et 3-årigt forsøg med ungdomskommuner, hvor man i kommunalt regi skulle afprøve og udvikle nye veje til realisering af regeringens 10 ungdomspolitiske målsætninger. Under overskriften *Indflydelse og ansvar* formuleres regeringens overordnede ungdomspolitiske målsætning:

”Ungdomspolitikken skal styrke unges forudsætninger for at deltage aktivt i demokratiets udvikling og skabe grundlaget for, at unge får reel medindflydelse og medansvar i anliggender, der vedrører dem”.

Disse af regeringens ungdomspolitiske målsætninger lignede i store træk Hillerød Kommunes formuleringer af ungdomspolitikens mål, og det resulterede i at Hillerød Kommune ansøgte om at blive deltager i ungdomskommuneforsøget.

1.3. Hillerød Kommunes Ungdomskommuneforsøg

I oktober 1997 indleverede Hillerød Kommune sin ansøgning om deltagelse i ungdomskommuneforsøget, og bød bredt ind på regeringens 10 ungdomspolitiske målsætninger med forskellige kommunale initiativer.

De tre ungdomspolitiske initiativer, der er omfattet af denne evaluering, og som alle er forbundet i Projekt Ungdomssekretariatet er 1) projekthjælp/vugge, 2) udgivelsen af ungdomsmagasinet ICON og 3) oprettelsen af en internetcafé. Disse tre initiativer placerer sig under følgende ungdomspolitiske områder og målsætninger:

1.3.1. Indflydelse og ansvar

Målsætningen for Ungdomssekretariatet – og især projekthjælpen - er ifølge Hillerød Kommune, at der skal skabes en gensidig åbenhed mellem ungdommen og de kommunale systemer (institutioner, forvaltninger og byråd), hvorigennem unge udrustes med en tro på, at det nytter at gøre noget.

Denne kommunale målsætning falder ind under regeringens første ungdomspolitiske målsætning om indflydelse og ansvar til unge:

”Ungdomspolitikken skal styrke unges forudsætninger for at deltage aktivt i demokratiets udvikling og skabe grundlaget for, at unge får reel medindflydelse og medansvar i anliggender, der vedrører dem.”

1.3.2. Ung adgang til informationsteknologi

Hillerød Kommunes målsætning for internetcaféen i Ungdomssekretariatet er at give unge i alderen 16-24 år nem adgang til brug af informationsteknologi. Herved falder den ind under regeringens femte ungdomspolitiske målsætning om ung adgang til informationsteknologi:

”Unge skal have muligheder for at tilegne sig grundlæggende kvalifikationer inden for informations- og kommunikationsteknologi, således at de bliver i stand til selvstændigt at tilegne sig ny viden ved hjælp af IT.”

1.3.3. Viden om unge

Målsætningen for Ungdomsmagasinet ICON er at være de unges lokale informationskilde om kommunen, og kommunens informationskilde om de unge, idet magasinet skal være de unges ’ung-til-ung-kommunikationsmedie’. Denne kommunale målsætning falder ind under regeringens tiende ungdomspolitiske målsætning om viden om unge:

”Ungdomspolitikken skal løbende udvikles og fornyes, så den forholder sig til de udfordringer og muligheder, de unge stilles overfor. Ungdomspolitikken må derfor sikre, at der løbende indsamles ny viden om unges livsvilkår og unges synspunkter.”

I slutningen af 1997 blev Hillerød Kommune antaget som deltager i regeringens ungdomskommuneforsøg, og efterfølgende slog kommunen stillinger op i dagspressen efter to projektpiloter. Et udvalg af unge med baggrund i det ungdomskulturelle liv i Hillerød var sammen med Ungdomsskoleinspektør Per Lynge med til at ansætte de to projektpiloter - Alexander Dick og Maria Wehlitz - som skulle stå for det nye Projekt Ungdomssekretariatet.

2. Projektets organisation, ledelse og økonomi

Dette afsnit bygger på interviews med følgende personer: Direktøren for Børn og Kultur, Ungdomsskoleinspektøren, Fritidskonsulenten, Områdemedarbejderen i østbyen, SSP-medarbejderen, Fritids- og Kulturudvalgsformanden, de to projekt piloter samt Hillerød Kommunes ansøgning, prækvalifikationsansøgning om at blive ungdomskommune og publikationen 'Ungdomspolitik'.

2.1. Fysisk placering og organisering

Ungdomssekretariatet blev oprettet i juli 1998, idet det blev indplaceret i ungdomsskolens organisation. I starten fik det sin fysiske placering i 'Café Mejeriet', hvor ungdomsskolens projektstation i form af de 2xJakob havde holdt til. Den gamle bygning, 'Mejeriet', blev rammen om et uofficielt ungdomshus i miniudgave med både lokale kulturungdomsgrupper, SSP-medarbejdere, musikøvelokaler og altså Ungdomssekretariatet med projekthjælp, internetcafé og ungdomsblad.

Efter sommerferien 1999 flyttede Ungdomssekretariatet fra 'Mejeriet' og over i de nyindrettede lokaler i Hillerød Ungdoms Center (HUC), der i mellemtiden var blevet etableret på den anden side af gaden i den tidligere Nordre Banevejs skole. Ungdomssekretariatets nye lokale blev mere et kontor end et værested, og internetcaféen blev flyttet over i et anden fløj, og blev kort tid efter lukket pga. hærværk - den uofficielle værestedsfunktion forsvandt derfor i høj grad. Ungdomssekretariatet blev således en del af en større institution og bygning med mange andre funktioner såsom Ungdomsvejledning (uddannelse/erhverv), Sprogskole, 10.klasser og ungdomsskolen inklusive dens ungdomsklub 'Down Town'. Omkring nytår 2000 blev 'Down Town' midlertidigt flyttet ud af HUC og ned i en fritidsklub i midtbyen, fordi nogle af de mandlige 2.generationsindvandrere i klubben lavede hærværk, og kom op at slås i HUC. I stedet oprettedes i HUC efter nytår 2000 'Depotet', som skulle være Hillerøds nye kultursted for byens unge.

2.2. Daglig ledelse og arbejdsopgaver

Projekt Ungdomssekretariatets daglige ledelse har været de to unge projektpiloter, Alexander Dick og Maria Wehlitz, som blev ansat på baggrund af deres kompetence til at skabe kulturelle projekter og deres erfaring med projektarbejdsformen. De har varetaget Ungdomssekretariatets forskellige arbejdsopgaver, som udover den daglige ledelse af sekretariatets værestedsfunktion også har været arbejdet med som redaktører at udgive Hillerød Ungdomsmagasin, ICON, og at hjælpe de forskellige foreninger og grupper af unge, som måtte have brug for projektstøtte.

Projektpiloternes arbejdsbeskrivelse ændredes i forbindelse med oprettelsen af 'Depotet' i HUC. Fra at have været meget orienteret omkring at skabe grobund for og udvikle nye ungdomsinitiativer og projekter og at yde disse støtte og rådgivning, skulle projektpiloterne nu selv arrangere og promovere aktiviteter i 'Depotet'.

2.3. Ledelsesstruktur

Da Ungdomssekretariatet blev placeret under Ungdomsskolens administration, har projektpiloternes nærmeste leder og samarbejdspartner været Per Lyng, som udover at være Ungdomsskoleinspektør også har været leder af HUC og inspektør for 10.klassesskolen. Ungdomskommuneforsøget og Ungdomssekretariatet har været placeret under Området for Børn og Kultur, hvor den øverste ansvarlige er Direktøren for Børn og Kultur Leo H. Knudsen. Derudover har Hillerød Kommune nedsat en ungdomspolitisk administrativ støttegruppe (jf. tidligere), der har haft til opgave at administrere en fleksibel og effektiv økonomisk støtte til ungdomsprojekter. Undervejs har projektpiloterne – udover Ungdomsskoleinspektøren – også samarbejdet med nogle af de øvrige medlemmer i den administrative støttegruppe, dvs. SSP-medarbejder Svend Petersen, Fritidskonsulent Mogens Orry, Områdemedarbejder fra Hillerød Øst Lars Johansen og Direktør for Børn og Kultur Leo H. Knudsen. Derudover har de haft samarbejde med lederen af ungdomsskoleklubben 'Down Town', John Bloch, samt forskellige klubmedarbejdere, hvilket især har gjort sig gældende efter oprettelsen af 'Depotet'. Projektpiloternes nærmeste samarbejdspartner har været deres leder, Ungdomsskole-inspektøren, som de har skullet referere til vedrørende deres dispositioner. Ungdomsskole-inspektøren har refereret til Direktøren for Børn og Kultur, som igen har refereret til Fritids- og Kulturudvalget, Skoleudvalget, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Folkeoplysningsudvalget. Der er i ledelsesorganiseringen blevet gjort et forsøg på at ophæve det traditionelle hierarki og skabe en mere flad struktur, hvor forvaltningens administration og ledelse ligger på niveau med projektpiloterne og relationen til de unge brugere af sekretariatet. Intentionen med denne organisering har været at mindske afstanden mellem kommunens unge borgere og den kommunale forvaltning.

2.3.1. Model over ledelses- og organisationsstruktur

2.4. Økonomisk organisering

Det der har kendetegnet ungdomskommuneforsøget i Hillerød er den udbredte brug af selvforvaltningsprincippet der medfører, at ansvaret for forvaltningen af midler ligger så tæt som muligt på brugerne, ideelt set at midlerne faktisk ligger hos brugerne. For det første har man placeret en række midler i 'Den Ungdomspolitiske Pulje' forvaltet af den tværfaglige og administrative støttegruppe. Derudover har man placeret 'Ungdomspuljen' administreret af unge brugere af Ungdomssekretariatet sammen med de to projektpiloter efter at have været administreret af et kommunalt nedsat Ungdomsudvalg. Den lokale og brugerorienterede forvaltning af puljemidler har samtidigt været et udtryk for den måde den politiske styring er foregået på. Politisk har man ikke ønsket at detailstyre ungdomskommuneforsøget, da man i tråd med regeringens målsætning har villet sikre de unge mere reel indflydelse på egen hverdag. Derfor er den politiske styring decentralt placeret i forvaltningen af ungdomskommuneforsøget, dvs. i den daglige ledelse af Ungdomssekretariatets praksis. Dette er gjort for at flytte indflydelsen, ansvaret og styringen helt tæt på de unge.

2.4.1. Model over økonomien i ungdomskommuneforsøget 1998-2000

2.5. Den særlige ung-til-ung-forvaltningsmetode

Udover den økonomiske og politiske decentralisering har en anden vigtig pointe med ungdomskommuneforsøget i Hillerød været ansættelsen af de to unge projektpiloter i forvaltningen. Via ung-til-ung-relationen mellem projektpiloterne og de unge har man forsøgt at ophæve modsætningen og afstanden mellem på den ene side det politiske system og dets forvaltning, og på den anden side de unge borgere i kommunen. Sagt på en anden måde har man med ung-til-ung-metoden forsøgt at integrere de unges verden med de voksnes verden.

Ung-til-ung-metoden er grundlæggende ment som en metode, der skal gøre unge i stand til at få deres indflydelse gjort gældende i forvaltningsregi og dermed give de unge muligheden for at kunne handle selv. Det er en ny måde at tænke unge-involvering på, hvor man bryder med den traditionelle politiske idé om repræsentation, og forsøger at få etableret en selvforvaltende ungdom i Hillerød. Det er desuden intentionen at sikre de unge menneskers interesse ved at gøre forpligtelsen mindre – ingen krav om kontinuerlig udvalgspraksis, i stedet gør man unge-engagementet personligt og projektbaseret.

Det ekstraordinære består i, at det er unge man har ansat i forvaltningen til at varetage unges interesser og tilfredsstille unges behov i kraft af hurtig og indlevelsedygtig handling. Hurtigheden skal sikres ved at skabe et økonomisk grundlag for hurtig støtte via den tværfaglige administrative støttegruppe, og indlevelsen skal sikres af at de unge projektpiloter netop forstår og er unge sammen med de unge. En af intentionerne med en sådan forvaltningsmetode er, at projektpiloterne skal tjene som positive rollemodeller for de unge, og at man på den måde kan fremelske de ønskede demokratiske og forvaltningsmæssige kompetencer. Målsætningen for de unges kommen i sekretariatet er, at de skal blive i stand til at orientere sig, kommunikere og handle lige så kvalificeret og hjemmevant som de ansatte projektpiloter gør det indenfor forvaltningen.

3. Ungdomssekretariatets praksis

Dette afsnit bygger på: projektpiloternes egen projektoversigt, interviews med projektpiloterne og unge brugere af Ungdomssekretariatet, endvidere interview med SSP-medarbejderen, interviews med unge ikke-brugere, dvs. unge fra ungdomsklubberne 'Down Town' og 'Atlantis' samt unge fra Frederiksborg Gymnasium og HF, Teknisk Skole, HTX og Handelsskolen.

Projektpiloterne har opfattet sig selv som en instans, der via ICON, projekthjælp og internet-café har skullet skabe bedre vilkår for de unges engagement i samfundet. De har gerne villet give de unge lyst til at gå ind og påvirke nogle ting i deres dagligdag, og de har set sig selv som et sidestykke og supplement til det formelle uddannelsessystem, hvilket vil sige at man som ung i sin fritid har kunnet lave projekter hos projektpiloterne. De har gerne villet engagere Hillerøds unge til at tage del i deres nærmiljø og livet omkring, og dette ønske er kommet til udtryk i et forsøg på at gøre de unge aktive og opdrage dem til selv at tage initiativ.

3.1. Ungdomssekretariatets arbejdsområder

Hvordan ungdomskommuneforsøgets målsætning konkret er søgt realiseret af projektpiloterne i Projekt Ungdomssekretariatet, vil fremgå af følgende beskrivelse af de forskellige aktiviteter, arbejdsområder og delprojekter, som projektet har rummet.

Projekt Ungdomssekretariatet har bestået af en mængde forskellige arbejdsområder, aktiviteter og delprojekter. I centrum for disse aktiviteter har Ungdomssekretariatets to projektpiloter stået, idet de har spillet en aktiv rolle i forhold til de unge brugere af sekretariatet.

3.1.1. Model over Ungdomssekretariatets arbejdsområder

Projekthjælp (store koncert-arrangementer, kulturelle foreninger, et ungdomspolitisk forum, en anonym ung-til-ung-rådgivning, støttekoncerter og kommunale arrangementer)

- Ungdomsmagasinet ICON (herunder: praktik og aktivering af unge)
- Kurser (kursusarrangør)
- Sociale aktiviteter (festarrangør)
- Internetcafé og værested (social funktion)
- 'Ungdomspuljen' (puljeadministration)
- Oplysning og rekruttering ('bottom-up-model')
- 'Depotet' og 'Tordenskjolds Soldater' (kulturarrangør og -udbyder)

3.2. Ungdomssekretariatets konkrete aktiviteter

Som det vil fremgå af følgende beskrivelse af de enkelte aktiviteter, er det naturligvis ikke alle aktiviteter, der har været helt fra juni 1998, hvor Ungdomssekretariatet åbnede, og til juli 2000, hvor evalueringens dataindsamling er stoppet.

3.2.1. Projekthjælp

En væsentlig del af Ungdomssekretariatets selvforståelse har været at være projektvugge – et sted hvor unge har kunnet komme og få hjælp til at stable forskellige projekter på benene ud fra egne idéer og motivation.

Projektpiloterne har satset på at få de unge til at engagere sig via det løst organiserede projektarbejde, hvor idéen har været at de unge selv har skullet planlægge og styre både rammer og indhold af egne projekter. Projekthjælpen og projektarbejdsformen har haft til opgave at få de unges engagement til at sprudle og udfolde sig i et miljø styret af de unge selv samt drevet af deres egen motivation, og herved få de unge til at tage et ansvar for byens indretning og miljø. Kodeordene bag projektarbejdsformen er deltagerstyring, ansvar, personlig motivation, involvering og engagement, som midler til at skabe indflydelse på og ansvar for eget liv og samfund. Det har været projektpiloternes rolle at støtte, vejlede og være fødselshjælper på de forskellige projektinitiativer fra de unge.

Nedenstående beskrivelse vil det vise hvilke konkrete projekter, Ungdomssekretariatet har været involveret i.

3.2.1.1. Store koncert-arrangementer

SKYLIFE #1, #2 og #3 var tre store techno-arrangementer, som blev afholdt i byens gamle AMU-center, planlagt og afviklet af unge og med projektpiloterne som tovholdere. Arrangementerne fandt sted i det første ½ år af Ungdomssekretariatets levetid, i hhv. august, november og december 1998. Den unge drivkraft bag arrangementerne var DUGIS, 'Den Ungdomskulturelle Gruppe i Slotsbio', der eksisterede inden Ungdomssekretariatets oprettelse, og som i årene inden havde markeret sig i ungdomskulturlivet med bl.a. teater, happenings og koncerter. Gruppen startede med at holde til i kulturhuset, på daværende tidspunkt Slotsbio, men i 1997 blev Slotsbio omdannet til en rigtig biograf, og gruppen blev derfor flyttet til 'Café Mejeriet'. På den måde blev Ungdomssekretariatet det nye tilholdssted for DUGIS, og omvendt blev DUGIS en naturlig kontaktflade for Ungdomssekretariatet. Desuden har både 2xJakob og projektpilot Maria Wehlitz tidligere været medlem af DUGIS.

DUGIS bestod til SKYLIFE-arrangementerne af ca. 7-8 unge i den faste kerne, der sammen med projektpiloterne udtænkte og planlagde arrangementerne. På selve afviklingsdagene var der også en del praktiske hjælpere, som enten blev rekrutteret via DUGIS eget netværk eller via Ungdomssekretariatets netværk af andre projekter.

SKYLIFE #1 var opfølgningen på et andet stort techno-arrangement, 'Parklife', som DUGIS holdt udendørs i Slotsparken i 1997. Målet var bl.a. at skabe så store og populære arrangementer, så Hillerød kunne konkurrere med København om at afholde attraktive musikarrangementer med mange deltagere. Til alle tre arrangementer blev der lavet et stort forberedende PR-arbejde med plakattrækning og opsætning i hele Nordsjælland, og AMU-centerets haller blev indrettet med audiovisuelt show samt bar og dørmænd. Det hele skete i samarbejde mellem de unge og projektpiloterne.

Til SKYLIFE #1, der var Ungdomssekretariatets første projekt fungerede projektpiloterne i højere grad som arrangører end som tovholdere. De skaffede kendte danske, og enkelte udenlandske, techno-musikere, og trods et underskud på 80.000kr. løb arrangementet af stabelen med 750 unge gæster.

Til SKYLIFE #2 og #3 meldte DUGIS ud til projektpiloterne, at de gerne vil prøve at arrangere mere selv, og projektpiloterne gav dem derfor større råderum. SKYLIFE #2 og #3 var ikke så stort anlagt som SKYLIFE #1 – kun en hal i AMU-centeret blev benyttet for bl.a. at betale noget af underskuddet fra SKYLIFE #1. Der kom hhv. 250 og 400 unge gæster, og der blev hhv. et overskud på 10.000kr. og et underskud på 2.000kr.

Den forberedende proces og oplevelsen af, at det lykkedes dem at skabe deres helt eget univers til glæde for andre unge, har haft stor betydning for de unge arrangører. Selve afviklingen af arrangementerne med oplevelsen af de mange gæster, og den direkte respons i form af gæsternes udtryk for nydelse og beundring, har bidraget til, at projekterne er blevet til succesoplevelser for de unge.

Efterfølgende var der optakt til et SKYLIFE #4 og #5 i hhv. feb. og mar. 1999, men det blev ikke til noget, bl.a. pga. dalende energi blandt de unge, og fordi AMU-centeret blev lukket for SKYLIFE-koncerter, pga. opførelsen af en ny Videns- og Kulturpark og politisk modvilje overfor koncerterne. I stedet afholdt nogle af de unge fra DUGIS i september 1999 en HIP HOP koncert i gården på det nye Hillerød Ungdomscenter (HUC) lige efter Ungdomssekretariatet flyttede fra den gamle mejeribygning og over i HUC. Projektpiloternes rolle til HIP HOP koncerten var at hjælpe med lån af gården og fundraising, men bl.a. pga. dårlig PR kom der ikke så mange unge, kun 30 betalende gæster - og det blev til et underskud på 3000kr.

Selvom der ikke har været nogen opfølgning på SKYLIFE-arrangementerne, er de i høj grad levet videre i bevidstheden hos mange unge (forår 2000). DUGIS kører i øjeblikket på meget lavt blus – kun 2 unge er engageret, og de bruger deres energi andre steder – bl.a. i 'Torden-skjolds Soldater' og Delfos (se senere).

3.2.1.2. Kulturelle foreninger

Venskabsforeningen, Den Elektroniske Fabrik, Teamnet, Skaterparken/foreningen og Grafitti-foreningen er alle foreninger oprettet med Ungdomssekretariatets hjælp. Foreningerne er ikke

så formelle som traditionelle foreninger, men er blevet oprettet af mere praktiske årsager, dvs. for lettere at kunne søge penge og for lettere at kunne opnå lydhørhed i kommunen – ved at snakke det samme sprog som forvaltningen. En del af foreningerne har således fået hjælp til at søge penge, og Ungdomssekretariatet har derudover hjulpet nogle med at skaffe adgang til lokaler og andre med adgang til offentlige steder og kontakt til Teknisk Forvaltning.

Venskabsforeningen blev dannet i november 1998. En håndfuld mandlige

1.generationsindvandrere havde via Sprogskolens lærere fået kendskab til

Ungdomssekretariatet, og brugte sammen med den ungdomspolitiske organisation Rebel projektpiloterne til at oprette en Venskabsforening. En ung mand fra Rebel med dansk baggrund blev formand/kontaktperson for foreningen, der tæller ca. 5 kernemedlemmer, som alle er mandlige indvandrere med forskellig etnisk baggrund. Foreningen har til formål at bekæmpe racisme ved at tage ud på skoler og holde foredrag og ved at lave sociale arrangementer for medlemmer og deres venner, f.eks. laver de mad sammen og spiller fodbold. I juni 1999 deltog de i et kommunalt initieret Grundlovsarrangement

'Ungdomskulturdagen' koordineret af Ungdomssekretariatet, hvor de havde en madbod.

Hovedsageligt drives foreningen af formanden/kontaktpersonen, og status er, at kassereren er stoppet, og at økonomien i foreningen ikke har det så godt længere. De unge indvandrere møder ikke rigtigt op til foreningens møder længere, men mødes i stedet selv og spiller fodbold en gang i mellem.

Den Elektroniske Fabrik blev dannet i januar 1999 på initiativ af en ung mand, der kendte til Ungdomssekretariatet via SKYLIFE-arrangementerne, hvor han til et af arrangementerne selv stod for noget elektronisk musik i kraft af sit job på 'Musikindustrien' i Hillerød, en musikforretning i byen. Han er formand, og derudover er der en håndfuld andre techno-interesserede unge i foreningen. Målet er at fremme techno-miljøet i Hillerød og skabe kontakter til pladeselskaber og techno-arrangører. På et tidspunkt søgte foreningen med hjælp fra Ungdomssekretariatet om penge og lokaler og den fik af forskellige fonde og 'Den Ungdomspolitiske Pulje', 'Ungdomspuljen' og Ungdomsskolen tildelt omkring 80.000kr. til oprettelsen af et elektronisk musikstudie og udstyr. Derudover fik formanden lov at indrette et lokale på HUC. Foreningen holder sit lokale åbent hver tirsdag aften, men der mangler medlemmer, og i øjeblikket er det kun formanden og to andre unge fra en nabokommune, der er med.

Teamnet blev dannet i januar 1999, og er en forening om computerspil i netværk. Medlemmerne er en håndfuld unge mænd, som af og til kobler deres computere sammen i et netværk, og spiller computerspil i fritiden. Ungdomssekretariatet har hjulpet med at lave deres forening og låne lokaler.

Skaterforeningen og -parken blev dannet i april 1999 af tre unge mænd fra skatermiljøet for at skrabe penge sammen til at restaurere/bygge en rampe og et streetareal i nærheden af idrætshallerne. Foreningen blev oprettet og pengene til rampen søgt med Ungdomssekretariatets hjælp. SSP-medarbejderen gik med i processen, og det endte med, at de unge fik 10.000kr. til at bygge rampen. Projektpiloterne hjalp med at tage kontakt til byens skaterbutik, 'Submachine'. Indehaveren, der er professionel rampebygger, var med på at styre og deltage i den praktiske byggeproces, og sammen med 10-15 unge mænd byggede han rampen. Projektet havde en meget kort realiseringsstid – fra skaterne fik idéen til at bygge rampen og til den stod færdig, gik der 1½ måned. Skaterne brugte siden rampen og arealet omkring den meget, men foreningen kom lidt i klinch med omgivelserne, fordi rampen også blev tilholdssted for

unge, der drak og røg hash. Foreningen bag processen gik i opløsning, fordi der efterhånden ikke mødte andre op end formand og næstformand til de officielle møder, og de følte, at de kun var der for at tage imod kritik fra omgivelserne, som de ikke selv var ansvarlige for. Ste-det blev brugt af mange skatere, også efter nedlæggelsen af foreningen. Men i december 1999 væltede en orkan imidlertid det telt, der fungerede som overdække over rampen, og rampen blev ødelagt. Status er således, at foreningen ikke eksisterer mere, og at rampen er beskadiget. Til gengæld melder SSP-medarbejderen om en ny bølge af skatere, der måske gerne vil bruge rampen og gøre den i stand. Dem er Ungdomssekretariatet imidlertid ikke i kontakt med.

Graffiti-foreningen blev dannet i november 1999 af to unge mænd, fordi et grafitiværksted på ungdomsklubben 'Atlantis' var stoppet, og malerne ønskede et nyt sted at udøve deres graffiti på lovlig vis. De hørte om Ungdomssekretariatet via 'Atlantis', som sad med i 'Ungdoms-puljen', og fik hjælp af projektpiloterne til at danne en forening. De ville gerne lave lovlig graffiti på skaterarealet, men løb ind i nogle vanskeligheder med at få tilladelser til at lave graffiti af Teknisk Forvaltning. SSP-medarbejderen gik også denne gang ind i processen, men det lykkedes ikke at få en tilladelse her og nu. Meldingen var, at de skulle vente ca. 3 års tid, før tilladelsen ville gå igennem pga. en problematik med et fredet område. Foreningen er lagt i bero dels fordi nogle af malerne har lavet en musikudgivelse, nogle er flyttet og andre er blevet fængslet, og dels fordi interessen faldt pga. de lange udsigter til at få lov til at male.

3.2.1.3. Et ungdomspolitisk forum

Ungdomsforum adskiller sig fra de ovennævnte foreningsdannelser ved at være et mere (ungdoms-) politisk orienteret forum. Det er et åbent forum bestående af en håndfuld unge, der vil tale de unges sag overfor kommunen, og som arbejder på ungdomspolitiske enkeltsager. Den er ikke partipolitisk styret, i stedet koncentrerer de unge sig om enkeltsager, som er fælles for unge på tværs af partifarve.

Forummet blev oprettet i december 1998 i et samarbejde mellem Ungdomssekretariatet og en ung kvinde fra DUGIS. Hun var inspireret af projektpiloternes funktion som formidler mellem kommune og unge, og ville gerne støtte unges initiativ på kunst og kultur siden. Ungdomssekretariatet og den unge kvinde søgte kontakt med unge i byen ved at indkalde til en høring/generalforsamling via Hillerød Posten. Heri fremlagde de muligheden for at få indflydelse på det nye kulturcenter – bl.a. ved at få lavet det gamle koncertsted, AMU-centeret, - hvor SKYLIFE-arrangementerne blev afholdt - om til en lydisoleret 'Vild Hal' for unge som del af det nye center. En håndfuld unge mødte op, og de fungerede i ca. ½ år som backing-gruppe for den unge kvindelige initiativtager, der via Ungdomssekretariatets hjælp kom til at sidde med i en kommunal følge/styregruppe på byggeriet.

Foråret 1999 var Ungdomsforum ved at gå i opløsning, fordi den kvindelige initiativtager stoppede sit engagement, og derved trak en del af gruppen med sig ud. Der var en ung mandlig aktiv tilbage, og Ungdomssekretariatet gik ind og skaffede ham kontakt til medlemmer i nogle af de politiske ungdomsorganisationer - desuden havde han selv nogle kontakter i det ungdomspolitiske miljø. Den nye gruppe på en håndfuld unge kom til at bestå af partipolitisk engagerede unge mænd fra hhv. Rebel, KU, DSU og VU.

De kørte videre med sagen om en 'Vild Hal' i det nye Kulturcenter, og arbejdede bl.a. ved at lave en koncert-happening med hjælp fra Ungdomssekretariatet (se senere) og ved at forsøge sig med fundraising i forhold til hallen. Kulturdelen i den nye Videns- og Kulturpark er endnu ikke fastlagt.

Udover Videns- og Kulturparken har Ungdomsforum også arbejdet med ungdomsboligmangel i Hillerød. I foråret 1999 satte de fokus på boligsagen, og en artikel i ICON kom til at omhandle dette problem. De er stadig i gang med ungdomsboligsagen, og har så småt haft kontakt til elevråd på HTX og gymnasiet, men det er ikke den store entusiasme, der indtil videre har været at hente der. Efter sommerferien 2000 er det planen, at de unge i Ungdomsforum vil tage ud på forskellige ungdomsuddannelser og skabe kontakter. Forummet holdes sammen af formanden, der sørger for at indkalde til møder og skrive referat, projektpiloterne deltager til tider i deres møder, som afholdes på Ungdomssekretariatet.

3.2.1.4. En anonym ung-til-ung-rådgivning

Delfos er en ung-til-ung-rådgivning, der har til formål at hjælpe andre unge med personlige problemer via en uforpligtende snak. Rådgivningen har været undervejs siden marts 1999, hvor den tidligere initiativtager til Ungdomsforum sammen med en anden ung kvinde gik ind i projektet, og med Ungdomssekretariatets hjælp blev rådgivningen endeligt oprettet i oktober 1999. Til at begynde med reklamerede Delfos for sig selv ved at købe annonceplads i ICON, og deltagerne tog på kursus for at lære, hvordan de skulle håndtere rådgivningsarbejdet. Men siden rådgivningens start har der ikke været unge i deres vejledningslokale på HUC. I stedet for rådgivningsarbejdet skrev de unge læserbreve til Hillerød Posten, fordi byrådet havde besluttet at lukke en professionel psykolog-rådgivning for unge pr. 1.1.2000. Pga. det manglende fremmøde besluttede de fire unge rådgivere i januar 2000 under vejledning fra projektpiloterne, at lave den personlige rådgivning om til en rådgivning på internettet. De havde i efteråret søgt og fået 10.000 kr. af Ungdomspuljen, og de hyrede nu et ungt nystartet IT-firma til at lave en interaktiv hjemmeside.

Ungdomsskoleinspektøren foreslog, at de reklamerede for sig selv i lokalradioen, men det er det endnu ikke blevet til. På foranledning af ham holdt de også et møde med to psykologer ansat i kommunen, som skal fungere som back up, hvis de modtager nogle problemer, de ikke selv kan håndtere i deres arbejde. Rådgivningen via internettet kom i gang i juni 2000 og de fire kvindelige rådgivere besluttede udover at reklamere i ICON at trykke nogle plakater. En ung har ringet til Delfos' telefon, og et par unge har indtil videre brugt internettet. Ungdomssekretariatet står for de ydre rammer om projektet, hvilket bl.a. vil sige at stille lokaler til rådighed på HUC, at deltage i Delfos' mødeaktivitet og hjælpe med omstruktureringer i deres rådgivningsarbejde. Den manglende respons fra unge, har gjort projektet lidt trægt, og det har betydet, at de unge rådgivere ikke længere er så entusiastiske.

3.2.1.5. Økonomiske og politiske støttekoncerter

Projektpiloterne har været igangsættere og medarrangører på tre koncert-projekter, der alle har haft politisk/økonomisk støtte som formål. Det ene projekt var en støttekoncert for Kosovo med lokale bands og indbygget auktion med sponsorerede gaver. Koncerten blev afholdt i maj 1999 – Ungdomssekretariatet var igangsættere og samarbejdede med Klaverfabrikken (kultur- og aktiveringssted) og Café Slotsbio om planlægningen. Projektet gav et overskud på 13.000kr.

Det andet projekt tog udgangspunkt i, at Amnesty's ungdomsafdeling i Hillerød i september 1999 havde et stort rockarrangement på plakaten, hvor lokale og store rocknavne skulle spille penge ind. Ungdomssekretariatet var delvist med til fundraising, men det endte med at arrangementet blev aflyst.

Det tredje koncert-projekt havde mere form af en happening, som projektpiloterne satte i gang sammen med de unge fra Ungdomsforum og et lokalt band 'Indica'. Der blev spillet midt på gågaden, og et ungt publikum satte sig for at lytte med på budskabet om unges manglende koncert-/spillested i byens nye Videns- og kulturpark.

3.2.1.6. Kommunale arrangementer

Ungdomskulturdagen var et stort multikulturelt arrangement initieret af kommunen og afholdt i AMU-centeret d. 5. juni 1999 på Grundlovens 150 års fødselsdag og menneskerettighedernes 50 års jubilæum. Deltagerne i arrangementet var unge fra en del af de projekter, som Ungdomssekretariatet på daværende tidspunkt havde været vugge for: DUGIS holdt technofest, Venskabsforeningen havde madbod, Den Elektroniske Fabrik stod for et musikstudie, Amnesty International havde en udstilling, og HK's Agenttjeneste var også repræsenteret. Projektpiloterne fungerede som tovholdere og sørgede for at projekterne hang sammen. Der kom 700 besøgende, og arrangementet gav 15.000 kr. i overskud. Arrangementet fungerede godt, idet Ungdomssekretariatet kunne trække på sit bagland og sine samarbejdspartnere igennem det sidste år.

Til gengæld var det sværere at få unge involveret i Agenda 21-projektet, 'Grønt Ungdomsforum', også initieret af kommunen - denne gang på foranledning af en artikel i Hillerød Posten om de ungdomspolitiske partiers interesse i miljøet. Ungdomssekretariatet blev i marts 1999 spurgt om de kunne skaffe nogle unge, som kunne lave et arrangement til 'Grønne Dage i Hillerød'. De forsøgte at involvere DSU og VU, og fungerede som formidlere og indpiskere, men planlægningen kom for sent i gang, og en koncert i Slotsparken blev aldrig til noget - projektet afsluttedes i august 1999.

3.2.2. ICON

ICON er Hillerøds gratis ungdomsmagasin med et oplag på 3500 eksemplarer, og har fra projektets start været tænkt ind som en væsentlig opgave for Ungdomssekretariatet. Projektpiloterne er redaktører og forpligtede på, at der udkommer et blad hver anden måned, og ungdomsskoleinspektøren er ansvarshavende redaktør. Bladet bliver distribueret gratis til forskellige uddannelsesinstitutioner, caféer, biografen, Kulturel og Teknisk Forvaltning. Hovedintentionen med ICON var at være 'talerør mellem unge i byen', og at involvere en stor gruppe af byens unge i udfærdigelsen af bladet ved at have unge som 'korrespondenter' rundt omkring på de forskellige ungdomssteder i byen. ICON-redaktionen har imidlertid bestået af en relativ lille gruppe unge kerneskrivere og -layoutere, som i løbet af forsøgsperioden ikke er blevet fornyet. Ca. 15 unge har skrevet, layoutet og fotograferet frivilligt til bladet heraf en kernegruppe på ca. 5 faste redaktionsmedlemmer. ICON har haft tre FUU-elever og to 9.klasseselever i praktik samt to unge i aktivering. Når der til tider ikke har været nok stof, har projektpiloterne påtaget sig opgaven at 'udfylde hullerne'.

Det var idéen, at bladet skulle udkomme en gang om måneden og i store træk være finansieret af annoncepenge. Men opgaven med at skrive bladet og arbejdet med at skaffe annoncører har vist sig at være større end ventet, derfor udkommer det i stedet en gang hver anden måned. Bladet er en blanding af aktuelle temaer og nyheder for unge i Hillerød med bl.a. artikler om sex, subkultur, vold og religion. Samtidig fungerer det som indirekte reklame for Ungdomssekretariatet og de aktiviteter, der aktuelt er på bedding. Der var i juli 2000 udkommet i alt 11 numre af bladet - det første i august 1998, og det seneste i juni 2000. Det lader til at bladet

overvejende læses af folkeskoleelever, og at interessen for og kendskabet til ICON ikke er så udbredt blandt unge på ungdomsuddannelserne i Hillerød.

3.2.3. Kursusaktiviteter

Ungdomssekretariatet har været arrangør af to kurser. Det ene var et weekendkursus i kropssprog og taleteknik afholdt i februar 1999 i samarbejde med U-nettet (sammenslutningen af ungdomsråd/-klubber) – 30 unge deltog i kurset. Det andet var en uges kursus i moderne dans, som også var et tilbud til alle byens unge afholdt af en halvprofessionel danser - 8 unge deltog i kurset.

3.2.4. Sociale aktiviteter

Projektpiloterne har løbende arrangeret forskellige sociale aktiviteter for brugerne i Ungdomssekretariatet – fx playstationaftener, julefrokoster, lyrikaften, kareoke-aften, rundbold i parken og senest en Skt. Hans fest.

3.2.5. Internetcafé og værested

I starten, da Ungdomssekretariatet holdt til i 'Mejeriet', fungerede kælderen som gratis internetcafé. Det tiltrak nogle unge, der samtidig brugte 'Mejeriet' som være- og hænge-ud-sted. Internetcaféen blev imidlertid skilt ud fra Ungdomssekretariatet, da det flyttede over i HUC. Computerne blev placeret i et rum i en anden fløj, og kort tid efter udsat for hærværk. Internetcaféen har ikke haft stor vægt som en af Ungdomssekretariatets arbejdsområder, den har mest været en del af det fysiske inventar, da tilholdsstedet var 'Mejeriet', og på den måde bidraget til en værestedsfunktion.

3.2.6. Ungdomspuljen

Ungdomspuljen er en kommunal pulje på 100.000kr., og tiltænkt ansøgninger fra unge, der vil iværksætte idéer og nye initiativer i eller uden for den organiserede foreningsverden. Ungdomssekretariatet startede med at forvalte puljen i feb.1999. Tidligere (siden 1997) havde puljen været en forsøgsordning under regeringens forsøg med kommunale ungdomspuljer (1997-98), og Folkeoplysningsudvalget havde nedsat et Ungdomsudvalg til at administrere den. Da puljen overgik til Ungdomssekretariatet var idéen den samme blot med nye medlemmer, der alle blev rekrutteret i Ungdomssekretariatets brugerkreds. Projektpiloterne udpegede udover sig selv syv medlemmer, der alle repræsenterede en ungdomsforening eller aktivitet, som Ungdomssekretariatet havde haft kontakt eller samarbejde med. Medlemmerne af puljen repræsenterer således: 1. 'Atlantis', 2. Hillerød Musikforening, 3. Den Elektroniske Fabrik, 4. DUGIS, 5. Ungdomsforum, 6. HK's Agenttjeneste og 7. Venskabsforeningen.

Ungdomssekretariatet får tildelt 50.000 kr. pr. ½ år, og skal for at kunne modtage næste portion i puljen aflevere en ½-årlig selvevaluering af deres arbejde med såvel administration af puljen, som med andre aktiviteter. På den måde rapporterer projektpiloterne til Folkeoplysningsudvalget, der stadig er ansvarlig for puljen. Indtil nu er midlerne blevet brugt næsten alle sammen.

3.2.7. Oplysning og rekruttering

Ved Ungdomssekretariatets åbning i juli 98 blev der holdt en reception i 'Mejeriet'. Projektpiloterne har løbende haft god kontakt til pressen (Hillerød Posten, Frederiksborg Amtsavis og TV2-Lorry), de har oprettet en hjemmeside, og som nævnt er ICON også ment som formidling af Ungdomssekretariatets aktiviteter.

Projektpiloterne havde i starten en masse gå-på-mod, og kastede sig ud i det nye job uden dog helt at få afklaret, hvordan og for hvem Ungdomssekretariatet konkret skulle drives. Ungdomssekretariatets image og tiltrækningen af unge kom derfor til at bero på de konkrete aktiviteter, der ved opstarten var givet – det vil sige, det første SKYLIFE-arrangement, den gratis internetcafé og ICON.

I forhold til opgaven med at rekruttere unge til Ungdomssekretariatet har projektpiloterne opereret med det, de kalder en 'bottom-up-model'. Den har grundlæggende bestået i, at projektpiloterne har ladet de unge selv komme. Målet har været at lade være med at hive de unge ind, og i stedet lade dem selv komme af egen fri vilje ved selv at tage initiativ. I den forbindelse har Ungdomssekretariatets tre hovedaktiviteter været tænkt som led i denne 'bottom-up-model' i form af en såkaldt 3-trinsraket, hvor: 1) den gratis internetcafé og ICON har skullet vække interesse for Ungdomssekretariatet, således at de unge kom forbi, og 2) blev hængende i det sociale miljø og på den måde blev inspireret af andre unge, der allerede var i gang med 3) projekter, og således kom til at deltage i projektarbejdet – som projektpiloterne har set som deres hovedfunktion.

I denne konstruktion af en 'bottom-up-model', har også ligget, at projektpiloterne ikke har været så udfarende i forhold til at skabe samarbejdsrelationer med de etablerede ungdomsorganisationer. De ungdomsorganisationer, som Ungdomssekretariatet har haft kontakt med er derfor primært nogen, der selv har henvendt sig til projektpiloterne. Projektpiloterne har også haft planer om at tage ud på skoler, men har ikke gjort det, i stedet har de benyttet deres 'bottom-up-model' forstået som: "Lad de unge selv komme til os!".

Projektpiloterne har, til tider sammen med unge fra DUGIS, deltaget i nogle af regeringens ungdomskommuneseminarer som repræsentanter for Hillerøds ungdom. Derudover har projektpiloterne vist gæster af kommunen rundt på sekretariatet. De har også lavet et stort sekretariatsarbejde med layout og trykning af plakater og flyers i forbindelse med diverse afholdte arrangementer – senest trykning på kondomer og tændstikæsker til det nye kultursted 'Depotet'.

3.2.8. 'Depotet' & 'Tordenskjolds Soldater'

Fra februar 2000 blev det projektpiloternes opgave, i samarbejde med lederen af ungdomsskoleklubben 'Down Town', at gøre HUC til et attraktivt fest- og kultursted for byens unge. Det nye ungdomskultursted skulle udgøres af den café - der om dagen bruges som 10.klassernes kantine – og den restaurerede gymnastiksal på HUC. Stedet kom til at hedde 'Depotet', og de tidligere projektpiloter udformede sammen med ungdomsskoleklublederen et program for 'Depotet's arrangementer i foråret 2000, idet de delte afviklingen af arrangementerne op i mellem sig.

Ungdomsskoleklublederen stod for arrangementer såsom Hampenberg natdisc om fredagen og i løbet af ugen foredrag med fx Sille Lundquist, der fortalte om sit liv som supermodel – arrangementer, der skulle appellere til folkeskolens ældste klasser og medlemmer af ung-

domsskolen. Skiftevis hermed stod Ungdomssekretariatet for nogle andre arrangementer med fx play station, backgammon og film i løbet af ugen, og med pop, rock, house og HIP HOP musikarrangementer om fredagen, som skulle appellere til en lidt ældre gruppe unge end ungdomsskolen.

Til at hjælpe sig med at bære opgaven som kulturarrangører og –udbydere oprettede Ungdomssekretariatet sammen med tre unge brugere, som de kendte godt (fra hhv. DUGIS, ICON og Skaterforeningen) en forening ved navn 'Tordenskjolds Soldater'. Hovedformålet med foreningen var at afholde arrangementer à la SKYLIFE blot i 'Depotet' på HUC i stedet for i AMU-centeret. Med foreningen var det også deres mål at få alkoholbevilling til de af 'Depotet's arrangementer, der skulle afholdes af Ungdomssekretariatet. Alkoholbevillingen kunne de i princippet få, fordi formanden var over 25 år, og de ville bruge den til at tiltrække et ældre publikum end blot ungdomsskolens (8.-9.-10.-klasse). Men byrådet understregede imidlertid, at der ikke måtte udskænkes alkohol ved kommunale arrangementer med unge under 18 år, og selvom foreningen 'Tordenskjolds Soldater' i princippet lå udenfor kommunalt regi, besluttede ungdomsskoleinspektøren i loyalitet med den politiske udmelding, at der ikke skulle udskænkes alkohol på HUC.

Til afviklingen af arrangementerne i 'Depotet' om fredagene skaffede projektpiloterne professionelle dørmænd, og også SSP-medarbejdere var til stede ligesom til de tidligere SKYLIFE-arrangementer. Garderobefolk og andre praktiske hjælpere skaffede Ungdomssekretariatet blandt de unge brugere i sekretariatet - bl.a. via DUGIS, ICON, Delfos, Ungdomsforum, Ven-skabsforeningen og Skaterforeningen. Der blev lavet tryk på plakater, tændstikæsker, kondomer og flyers, som blev delt ud på arrangementerne og i byen.

Næsten alle arrangementerne i 'Depotet' kørte med stort underskud, og det unge publikum udeblev i udtalt grad, hvilket resulterede i at nogle af arrangementerne blev aflyst samt et samlet underskud på ca. 70.000kr, der blandt andet blev dækket af 'Den Ungdomspolitiske Pulje'.

3.3. Ungdomssekretariatets kontaktflade og brugergruppe

Det er interessant for forsøget at finde ud af hvilke unge, der har haft kontakt med projektet, og samtidig er det interessant at få klarlagt hvilke unge, der ikke har været i berøring med Ungdomssekretariatet. I det følgende bliver Ungdomssekretariatets kontaktflade og brugergruppe derfor beskrevet.

3.3.1. Kontakt til andre organiserede unge

De ungdomsorganisationer, som Ungdomssekretariatet har haft kontakt til, har – i kraft af den anvendte 'bottom-up-model' (jf. Oplysning og rekruttering) – selv skullet henvende sig til projektpiloterne, og der har ikke været noget formaliseret samarbejde med de allerede etablerede ungdomsorganisationer i kommunen. Ungdomssekretariatet har undervejs haft skiftende kontakt til steder som kultur- og aktiveringsstedet 'Klaverfabrikken' (samarbejde med Ungdomssekretariatet om indflydelse på den ny Videns- og Kulturpark), 'Den Alternative Skole' (foredrag om Ungdomssekretariatet), forskellige ungdomspolitiske organisationer som Rebel, KU, VU, DSU, LO-ungdom og HK's Agenttjeneste (foredrag om Ungdomssekretariatet) – der alle selv har henvendt sig til projektpiloterne. I forbindelse med unge-organiseringen i et ungdomsboligkompleks i Hillerød er projektpiloterne også blevet bedt om hjælp. U-nettet (forum for ungdomsråd/-klubber) har - idet en af projektpiloterne tidligere har haft et samarbejde hermed - været med til at afholde det tidligere omtalte kommunikationskursus. Hillerød

Sprogskole kom også selv på besøg i 'Mejeriet', og ungdomsklubben 'Atlantis' i Hillerød Øst har haft kontakt med Ungdomssekretariatet ved at sidde med i Ungdomspuljen.

3.3.2. Målgruppe og reel brugergruppe

I princippet har projektpiloterne ikke haft nogen intention om at satse på nogle bestemte unge frem for andre. Men samtidig har det været deres forståelse, at Ungdomssekretariatet fra kommunens side var tænkt for gymnasieelever, der kunne noget i forvejen – og kunne noget selv – og at de var ansat til at starte med de unge, der var ”oppe i et højere gear” end de andre. Projektpiloterne havde derfor en forventning om, at de ville tiltrække en masse ’projekt-stærke’ unge ligesom dem selv, men den reelle brugergruppe blev imidlertid anderledes.

Brugergruppe kom primært til at bestå af de ICON-aktive, DUGIS-medlemmerne, der var involveret i SKYLIFE-arrangementerne samt de unge, som via det første SKYLIFE-arrangement, den gratis internetcafé og ’mund-til-mund-metoden’ var blevet tiltrukket af Ungdomssekretariatet som værested - en blanding af i alt ca. 50 unge. Samtidig har der hos projektpiloterne eksisteret en forståelse af, at de primært har været til for at tage hånd om dem, de kalder ’de kulturelle løsgængere’, fordi de ikke så let kan få økonomisk støtte, når de ikke er organiserede – ligesom fx spejder- og sportsforeninger kan.

Da Ungdomssekretariatet flyttede fra ’Mejeriet’ over i HUC mistede det i høj grad sin værestedsfunktion, som før havde været der i kraft af café og internetcafé, og en del af de unge der havde hængt ud i ’Mejeriet’ faldt fra. Tilbage var i høj grad de unge, der fra start havde været projektaktive med at oprette de forskellige foreninger og afholde SKYLIFE-arrangementerne.

Samtidig hermed har projektpiloterne prøvet at komme væk fra et kommunalt image ved at distancere sig fra ungdomsskolen og ungdomsskolefesterne. I kraft af denne selvforståelse har Ungdomssekretariatet heller ikke rigtigt haft kontakt med ungdomsskolens unge, eller andre unge fra 8., 9. og 10.klasse.

De unge brugere af Ungdomssekretariatet har primært været mellem 18 og 25 år med en kernegruppe bestående af ca. 20 unge projektaktive ’kulturelle løsgængere’. Dette billede skiftede dog, da Ungdomssekretariatet begyndte at stå for afviklingen af arrangementer i ’Depotet’, idet der overvejende mødte unge op fra ungdomsskolen og de ældste klasser i folkeskolen.

3.3.3. Unge ikke-brugeres opfattelse af Ungdomssekretariatet

For 10.klassesunge på HUC og unge i ’Down Town’ er Ungdomssekretariatet stedet, hvor ICON produceres, og derudover forbinder de projektpiloterne med de store SKYLIFE-arrangementer. De er ikke rigtigt klar over, at det også er en vugge for projekthjælp, og at man kan komme derind fra gaden uanset hvem man er som ung.

Ifølge en rundspørge foretaget blandt Gymnasie-, Teknisk Skole-, HTX- og Handelsskoleunge lader Ungdomssekretariatet ikke rigtigt til at eksistere i disse unges bevidsthed, og de af de unge - som har været i berøring med rundspørgen - forbinder ikke HUC med Ungdomssekretariatet, men derimod med 10.klassesskolen. Disse unge kender heller ikke så meget til ICON – og dem der gør lader kun til at læse det overfladisk som underholdning, og det er uklart for dem hvem afsenderen er.

På 'Atlantis' husker unge mandlige 2.generationsindvandrere primært Ungdomssekretariatet for på et tidspunkt at have bevilget penge til dem fra Ungdomspuljen til en tur til Polen. Ellers opfatter de Ungdomssekretariatet som værende for en bestemt unge-kultur – især gruppen af skatere, som de ikke føler at tilhøre. Et andet skel ligger for dem i, at Ungdomssekretariatet ligger i Midtbyen, hvor de ikke føler sig hjemme.

DEL II *Analyser*

4. Analyse af ungdomskommuneforsøget set fra de unge brugere

Dette afsnit bygger på interviews med unge brugere og observationer af Ungdomssekretariatets praksis. Andre væsentlige kilder er interviews med projektpiloterne, projektpiloternes selvevalueringer samt læsning af ICON-udgivelserne. Afsnittet handler om de unge brugere og deres oplevelser og læring i Ungdomssekretariatet.

Dette afsnit handler om de forskellige læringsrum, som de unge brugere af Ungdomssekretariatet indgår i. Ordet læringsrum betegner i den forbindelse ikke forskellige fysiske rum, men derimod de forskellige relationer, der på skift eksisterer mellem de unge brugere og projektpiloterne. De forskellige læringsrum er ikke begreber, som projektpiloterne selv arbejder med, men vores analysekategorier, som bruges til at forstå og vise, hvilken læring, der finder sted i projektpiloternes arbejde med de unge brugere.

Relationerne, som i praksis skaber læringsrummene, opstår ved at projektpiloterne påtager sig nogle bestemte roller, og har nogle bestemte forventninger i forhold til de unge brugere. Omvendt opnår de unge brugere herved selv nogle bestemte roller og forventninger. Ved at indgå i de forskellige læringsrum tilegner de unge brugere sig en bestemt læring, dvs. nogle bestemte kvalifikationer, identiteter og værdier.

I det følgende beskrives to overordnede læringsrum, hvoraf det ene betegnes *Det sociale rum* og det andet har betegnelsen *De professionaliserede rum*, fordi det i sig har tre forskellige rum, nemlig forvaltningsrummet, arrangørrummet og redaktionsrummet.

4.1. Skabelsen af et socialt rum

Projektpiloterne anser projekthjælpen for at være deres væsentligste opgave, og som baggrund herfor lægger de vægt på at skabe et socialt miljø, hvor de unge i en rar atmosfære kan modtage hjælp og blive inspireret til at lave projekter. Projektpiloterne kæder således Ungdomssekretariatets projekthjælpsfunktion uløseligt sammen med det at skabe et socialt miljø og værested for unge potentielle projektmagere.

Fundamentet for det sociale miljø blev skabt, da Ungdomssekretariatet holdt til i det gamle 'Mejeriet'. I kælderen kunne de unge brugere sidde ved computeren, og i caféen kunne de spille backgammon og snakke med andre unge. Af den gruppe på ca. 50 unge, der løbende kom i 'Mejeriet', opfattede den overvejende del det som et vigtigt frirum og socialt værested, hvor de kom og mødte deres venner – deriblandt projektpiloterne, som i høj grad lagde øre til nogle af de unges problemer. Andre af de unge oplevede projektpiloterne som gode og ligeværdige venner, som de holdt fest og var sociale med. Projektpiloterne udviste en ung og social selvforståelse ved bl.a. at arrangere julefrokost, rundboldturnering, kareoke-aften, playstationaften etc. for alle de unge brugere (jf. 'De sociale aktiviteter'). Projektpiloterne var både sammen med de unge brugere om at lave projekter, og om at have det hyggeligt og fester, og for de unge brugere af 'Mejeriet' betød det et helt nyt socialt miljø med nye venner med projektpiloterne som socialt centrum.

"Vi blev utrolig gode venner i starten, det var meget socialt med grillfester og hyggaftener og ture i parken, specielt i sommerperioden" (Projektdeleger)

De unge brugere af Ungdomssekretariatet, opfattede projektpiloterne som sjove, flinke, venlige, åbne, ligetil og interesserede, og Ungdomssekretariatet som et hyggeligt, indbydende og familiært cafésted.

"(...) ikke en lille familie, men nærmere en stamcafé, hvor man kender dem, der kommer og snakker tit med dem." (Projektdeltager)

Efter flytningen til HUC ser projektpiloterne det også som et problem, at de pga. den fysiske indretning ikke rigtigt kan udgøre et socialt værested længere.

I deres forståelse af ung-til-ung-metoden ligger således en opfattelse af, at det gælder om at være og opføre sig som de unges venner. De taler de unges sprog, hvilket betyder at de i deres udtryksform tager afstand fra det formelle forvaltningssystem ved fx at give de unge et knus, når de kommer ind ad døren, og taler i en uforpligtende, uformel og afslappet jargon. De skal være bærere af en anden kultur end det voksne og kedelige forvaltersystem, hvilket kommer til udtryk ved, at det bliver betydningsfuldt hvilken musik de hører og hvilke film de ser. Det er deres ungdomskulturelle smag, jargon og friskhed, der skal adskille dem fra at være voksne og kedelige.

"de er lidt mere friske" (Projektdeltager) og "...de er jo unge, og de ved hvad der sker, og de følger med i ungdomskulturen..." (Projektdeltager)

Det betyder meget for de unges identifikation med projektpiloterne, at de netop besidder en social imødekommenhed og et bestemt ungdomskulturelt præg.

4.1.1. Den sociale relations store betydning for de unges læring

Den ovenfor skitserede sociale venskabs-relation mellem de unge og projektpiloterne betyder utroligt meget for de unge brugere. Det er vigtigt for dem at de føler sig hjemme, har et personligt tilhørsforhold til stedet og projektpiloterne, at de føler sig værdsat som personer, ligeværdigt behandlet, og at de får lov til at tage et medansvar for de projekter de laver sammen med projektpiloterne. At de kan relatere socialt og personligt til projektpiloterne og de andre unge i miljøet gør, at de føler sig forpligtede overfor og får lyst til at bekræfte de andre unge og projektpiloterne - og samtidig selv blive bekræftet. De bruger i høj grad det sociale miljø til at spejle sig i og dermed skabe en selvforståelse, og af alt det de unge laver i Ungdomssekretariatet har de sociale relationer størst betydning.

"Det jeg synes var det mest sjove, det var det der sociale spil, der var i det også, at du havde gang i et projekt, men samtidig var det ikke sådan, at du kun sad og skrev din artikel og så afleverede du den, og så var det dét..." (Projektdeltager)

4.1.1.1. Social integration mellem de unge

Via atmosfæren og miljøet er der sket en kulturel udveksling og social integration mellem de unge indbyrdes, som har betydet, at de er gået med på hinandens projekter. Da de unge var i

'Mejeriet' cirkulerede de rundt, og hoppede af og på nogle af projekterne, fordi projektpiloterne sørgede for, at der var en god stemning internt i miljøet.

"...så er man jo generelt bare med i de ting, der opstår idet man kommer heroppe i den sociale omgang med de andre, så kommer der nogen videreudviklende begivenheder man er med i." (Projektdeltager)

Og der er sket en vis integration imellem de unge via det sociale samvær og miljø.

"... jeg har været der meget og lært nogen nye mennesker at kende (...) og så har det også medført at nogen gange, så hører man at så har de gang i det, og de har gang i det, og så snakker man bare med om en masse ting, man godt kunne tænke sig." (Projektdeltager)

Og de har fundet det inspirerende at indgå i et miljø med andre unge, der også var engagerede i projekter. Dog er der også nogle unge, der kun er kommet på Ungdomssekretariatet for at lave det de skulle, hvor der ikke er sket nogen social integration. Denne tendens har især vist sig efter flytningen fra 'Mejeriet' til HUC, hvor værestedsfunktionen i høj grad forsvandt.

4.1.1.2. Social integration mellem de unge og projektpiloterne

Kendetegnende for hele forløbet har været, at der i høj grad er der sket en social integration mellem de unge og projektpiloterne, idet projektpiloterne altid har stået i centrum for og har skabt det sociale miljø, de har været der hele tiden, og siddet som den faste sociale base, som de unge har kunnet vende tilbage til gang på gang, og som dem de unge er kommet for at besøge. Netop fordi projektpiloterne har stået i centrum af de unge med gode sociale og personlige relationer, har projektpiloterne ofte kunnet benytte sig af denne status og derigennem været i stand til at få nogle unge med på de projekter, som de selv har stået for og taget initiativ til.

"... når man skulle bruge 10 mennesker til at løfte et eller andet, så var de med og havde lyst til det, fordi det sådan var socialt godt." (Projektpilot)

Set fra de unges side har det sociale miljø handlet om at bekræfte hinanden og have det sjovt, og derved få lyst til at gå ind i projektarbejdet.

"...jeg synes det er [blevet] meget sjovere at være med i sådan noget frivilligt ungdomsarbejde, (...). At man ligefrem kan få noget sjovt ud af det, og at det ikke bare er de der sure pligter." (Projektdeltager)

Det venskabelige forhold til projektpiloterne har for de unge betydet, at de er gået med ind i nogle nye projekter, netop fordi de kunne lide at være sammen med projektpiloterne socialt og har følt sig værdsat som personer – de har gjort det som en slags vennetjeneste.

"(...) da arrangementet så skulle være der, så var jeg meget gode venner med dem [projektpiloterne], og så manglede der lidt arbejdskraft, og så nå-ja, så satte jeg mig på..." (Projektdeltager)

Og det er især netop på initiativ af projektpiloterne, at de unge er hoppet over på andre projekter end dem de oprindeligt startede med.

"(...) det var kun i kraft af, at (...) en af projektpiloterne spurgte om jeg ikke havde lyst til at være med" (Projektdeltager)

De unge har i høj grad orienteret sig imod projektpiloterne som det sociale og kulturelle centrum, og sekundært imod hinanden som udgangspunkt for samarbejdet. Det sociale miljø og de gode personlige relationer har gjort, at de unge har følt en social forpligtelse indenfor og overfor miljøet, og især overfor projektpiloterne.

4.1.2. Dilemma 1: Frivillig tvang

Det venskabelige forhold mellem de unge og projektpiloterne har været en integreret og uadskillelig del af alle andre aktiviteter og læringsrum i Ungdomssekretariatet, og den har haft en grundlæggende betydning for den læring, der har fundet sted mellem de unge og projektpiloterne.

4.1.2.1. Den positive side

Den sociale relation opleves af de projektaktive unge som udtryk for et ligeværdigt forhold mellem dem selv og projektpiloterne, og de sætter stor pris på den afslappede og imødekomende form for hjælp, som projektpiloterne giver i forbindelse med deres projekter.

"Det har altid været på et meget normalt plan, hvor man ikke har gået og de har været autoriteter på nogen måde. Samtidig har man bare vidst at det var dem man skulle gå til, hvis der var et eller andet, det har ikke været et eller andet pinligt lærer-elev-forhold (...) det har været meget stille og roligt" (Projektdeltager)

De føler ikke, at de bliver pacet frem som de fx oplever det i deres skolearbejde, hvor de skal leve op til lærernes krav og forventninger. For de unge er kvaliteten ved denne afslappede venskabelige relation, netop at de både kan få en stor grad af frihed til at eksperimentere og gøre hvad de vil, og samtidig få hjælp og støtte, hvis de har brug for det.

"... gode til at give råd og idéer, men samtidig så hele tiden så lade os selv føre videre på idéerne, så det ikke bare har været dem på lærermåden, (...) at de har givet sådan en ultimativ frihed, som har gjort (...) at man kan få lov til at eksperimentere lidt..." (Projektdeltager)

Den frihed og støtte, der ligger i den sociale relation har gjort, at de unge i mange situationer har fået og følt et ansvar.

"...har[selv] haft ansvar for at det blev afleveret til tiden, og at det kom ud (...). Samtidig har man hele tiden haft sådan en god back up, så det har været et nemmere ansvar, fordi der har været nogle støttepiller i baggrunden..." (Projektdeltager)

Denne form for relation mellem projektpiloterne og de unge har givet de unge brugere nogle personlige kvalifikationer og et udbytte i form af at kunne tage ansvar og eget initiativ.

”Jeg synes i hvert fald, at man er ikke rigtigt bleg for at tage nogen udfordring op på den måde mere, (...) det gør også at man lærer ansvar på en lidt anden måde, at man fx gør jeg ikke det her, så bliver det bare ikke gjort, og så går det måske ud over andre og ikke bare mig selv...” (Projektdeltager)

En del føler, at de er blevet mere selvstændige og har fået større selvtillid via projektpiloterne.

”... ansvar og selvstændighed, [fx] turde ringe, i stedet for at være så autoritetstro, så sige jamen min mening er ligeså meget værd som den der sidder der.” (Projektdeltager)

Denne tro på sig selv og større selvtillid, har de unge oplevet at få via projektpiloternes hjælp til at finde på og realisere nogle idéer, der ellers ikke ville være blevet til noget.

”(...) de har været gode til at gå ind og støtte op om vores projekter, og sige så gør vi det sgu.(...)” (Projektdeltager)

Således har den sociale relations positive side været at kunne give nogle af de unge større selvstændighed, selvtillid og ansvarsfølelse.

4.1.2.2. Den negative side

Parallelt med at nogle unge har oplevet at opnå disse – for den enkelte unge – positive og konstruktive personlige kvalifikationer via den afslappede sociale relation, er projektpiloternes venskabelige holdning og involvering med alt hvad det indebærer af forventninger om ligeværdigt engagement blevet for meget for andre af de unge brugere. Det er blevet problematisk, når projektpiloterne har involveret sig så meget, og har påtaget sig så stor en del af projekterne, at de unge har følt, at ansvaret er blevet taget helt fra dem.

”De er gode til at støtte op om projekter og gå med på ting, men de kan også blive meget styrende, for styrende.” (Projektdeltager)

Problemet opstår i og med den sociale relation, hvor projektpiloterne forventer af sig selv, at de skal gå ind i processen med ligeså stort et engagement, som de unge, fordi der i deres ungdoms-metode ligger en forståelse af, at de skal være på niveau med de unge, hvilket for dem vil sige at engagere sig sammen med de unge, og at være på deres side. Denne bestræbelse på at udvise et ligeværdigt forhold og engagement har til tider gjort, at projektpiloterne har overtaget de unges opgaver og dermed også taget ansvaret fra dem.

”...nogen gange været dårligt [samarbejde] pga. misforståelser, når vi har haft arrangementer sammen – hvad er deres opgave og hvad er vores opgave?” (Projektdeltager)

Konflikten i den sociale relation opstår ved, at projektpiloterne på samme tid, som de er venner med de unge, også er ansatte med netop det formål at skabe og igangsætte projekter. De

gør det pga. et eget personligt engagement, men samtidig har de det også som et arbejde, hvor opgaven er at skulle lave projekter. Det gør, at nogle af de unge til tider føler sig pressede, og ikke kan følge med i projektpiloternes tempo.

”...nogen gange skal de måske passe på ikke at blive for stolte omkring sekretariatet, vi andre bidrager også til det, men vi er der på frivillig basis og kan ikke yde 100% hver gang.” (Projektdeltager)

Det har gjort, at de unge til tider har følt det som en belastning, at skulle leve op til projektpiloternes forventning om engagement, og dermed er følelsen af et ligeværdigt forhold forsvundet.

”...de spreder en enorm energi og begejstring, men det er det der med at finde balancen.” (Projektdeltager)

Den svære balance i ansvarsfordelingen er erkendt af projektpiloterne, der på et tidspunkt besluttede at prøve at lade de unge køre projekterne mere selv. Det har de unge syntes godt om, og følt at de har fået større rum til selv at tage stilling.

”...det har fungeret godt, det at de har blandet sig mindre (...) hvor man også har kunnet diskutere; jeg er ikke enig i det du siger – det har der været meget plads til.” (Projektdeltager)

Men omvendt har det at få overleveret ansvaret i større grad for nogen også betydet, at de har følt det for overvældende i forhold til selv at skulle realisere deres projekter.

”Det der halter lidt er, at de har lagt lidt for meget ansvar over på os (...) der synes jeg nogen gange godt at de kunne være gået mere ind i det...” (Projektdeltager)

Så på den ene side har den engagerede sociale relation – når den har taget form af afslappethed, frihed og tillid til de unge – været befordrende for, at de unge selv har taget ansvar. På den anden side har den – når den har taget form af høje forventninger og entusiasme på egne og de unges vegne – betydet, at den enten har påduttet eller taget et ansvar fra de unge. Den engagerede, personlige og sociale ung-til-ung-relation er således et tveægget sværd, som på den ene side kan tage form af en utvungen, frivillig, afslappet og dermed ligeværdig relation, mens den på den anden side kan tage form af en tvunget, påduttende og krævende relation med forventninger til de unge om at skulle engagere sig. Den sociale relation bliver således brugt som et professionelt arbejdsredskab, hvor det der i første omgang tager sig ud som frivillighed, kan udvikle sig til en form for frivillig tvang i forhold til de unges projektarbejde.

Projektpiloternes imødekommenhed, friheden, ansvaret og støtten har således givet nogle af de unge lysten til at tage ansvar, følelsen af større selvstændighed og selvtillid, og evnen til at gebærde sig indenfor det givne sociale og ungdomskulturelle miljø i Ungdomssekretariatet. Det er nogle personlige kvalifikationer og en individuel udvikling, der er nyttig for den enkelte, og som i nogle tilfælde også rækker ud over den enkelte selv, i og med ansvarsfølelsen er blevet styrket. Det problematiske ved denne konstruktion er, når engagementet og ansvaret ikke har været ligeværdigt, og de unge har følt, at de enten er blevet sat ud på et sidespor og

ikke selv har fået lov til at tage ansvar eller også at de har følt sig ladt alene uden hjælp til deres projekt. Dette har gjort, at de ikke har fået erfaring med at tage et ansvar – det har projektpiloterne gjort for dem. De unge, der har fået noget ud af det, er dem, der har prøvet at tage medansvar for et projekt, men det har samtidig været de unge, der har været i stand til at følge med i projektpiloternes tempo, og hvor der derfor ikke er opstået en konflikt imellem projektpiloternes engagement og ønske om et produkt og de unges eget forventning til produktet.

4.1.3. Dilemma 2: Den sociale relation kan virke kulturelt ekskluderende

Samtidig med at den sociale relation har virket befordrende, engagerende, forpligtende og integrerende for de unge, der er kommet i Ungdomssekretariatet, har netop dette sociale miljø også virket ekskluderende i forhold til andre ungdomsgrupper.

Det at den sociale og venskabelige relation er den altafgørende nøgle til de unges aktiviteter i Ungdomssekretariatet har i sig selv ført til problemer. Til tider har det nemlig været problematisk for de unge at fastholde deres venskabelige relation til projektpiloterne. For at opnå den hjælp man gerne vil have, kræver det i realiteten, at man er på god fod og bølgelængde med projektpiloterne. Både de unge og projektpiloterne forventer og ønsker en venskabelig relation, hvori der ikke indgår nogen konflikter eller interessermodsigelser – det er det der ligger i den sociale relations imødekommenhed. I princippet foregiver den sociale relation, at der ikke er en modsætning mellem det at være ansat til at lave projekter og det at gøre det på frivillig basis, idet projektpiloterne prøver at være unge med de unge på den måde at de engagerer sig sammen med dem af lyst, og at de er venner med dem uanset hvilke projekter der er tale om. At denne modsætning søges udjævnet, negligeret og skjult bliver problematisk, når de unge og projektpiloterne ikke længere er enige om, hvordan de skal samarbejde og hvem der skal bestemme – især bliver det problematisk for de unge, der er afhængige af projektpiloternes hjælp.

”En ting er at kende hinanden socialt, en anden ting er at arbejde sammen om projekter – det er to vidt forskellige ting. Når der er møde, er der møde, og man skal kunne sige nogen ting til hinanden, og stadig være venner bagefter mødet” (Projekt deltager)

Samtidig sker en del af skabelsen af den sociale relation ved at man som ung deltager i nogle fælles sociale arrangementer med projektpiloterne, fx ved at deltage i playstation aftener, spille backgammon eller være med til rundbold og julefrokost sammen med dem. Det kræver, at man som ung i det hele taget kan identificere sig med disse kulturelt bestemte aktiviteter – dem der ikke kan det bliver afskåret fra at opnå den afgørende sociale relation med projektpiloterne, og dermed måske også vejen til at gå ind i projektarbejdet.

Miljøet har været lukket om sig selv, og samværet har taget udgangspunkt i bestemte kulturelt definerede samværsformer, dvs. det har været for dem, der har følt sig hjemme ved at spille backgammon, rollespil, playstation, rundbold, internet og synge kareoke. Og det har været for dem, der har kunnet gebærde sig i det kulturelle projektmager-arbejdes forskellige afskygninger (jf. De professionaliserede læringsrum), og samtidig bevaret deres venskab med projektpiloterne.

Det ses fx hos nogle af de unge mænd tilhørende gruppen af 2.generationsindvandrere på 'Atlantis' i Østbyen, der ikke føler, at de hører hjemme eller har et tilhørsforhold til Ungdoms-

kretariatet, fordi de opfatter det som værende for skaterkulturen og for unge der bor i Midt/Vest-byen. De kan ikke umiddelbart identificere sig med den ungdomskultur, der findes på Ungdomssekretariatet, og føler sig fremmede i forhold til at tage kontakt. Til gengæld er nogle af dem senere kommet til 'Depotet's arrangementer, som ungdomskoleklublederen har været rundt på de forskellige skoler og reklamere for.

Miljøet har således været lukket om en bestemt ungdomskultur, som kun visse ungdomsgrupper har følt sig hjemme i, og dermed har der ikke været dialog mellem de forskellige grupper – det er en relativ homogen gruppe, der er kommet i Ungdomssekretariatet. Og som det vil fremgå af næste afsnit 'De professionaliserede rum', har ungdomskulturen i Ungdomssekretariatet i høj grad været defineret ud fra de forskellige mere eller mindre professionaliserede kulturelle projektaktiviteter, som de unge brugere har lært af projektpiloterne.

4.2. Skabelsen af professionaliserede rum

Den særlige sociale ungdomsidentitet (jf. det sociale rum), som har eksisteret blandt de unge og projektpiloterne i Ungdomssekretariatet har været tæt vævet sammen med og defineret ud fra de særlige kulturelle projektmakerkompetencer, som projektpiloterne har været i besiddelse af – nemlig administrative, koordinerings-, arrangør- og skrive/layout-kompetencer. Det vil fremgå af de følgende afsnit om de tre udgaver af professionaliserede rum i Ungdomssekretariatet, hvordan og i hvor høj grad de unge brugere har overtaget disse særlige kulturelle projektmakerkompetencer fra projektpiloterne.

4.2.1. Skabelsen af et forvaltningsservicerum

Samtidig med at projektpiloterne opfatter det som deres opgave at være unge-med-de-unge, dvs. have et venskabeligt forhold *til* de unge, har de også en grundlæggende opfattelse af, at deres opgave er at være en effektiv serviceinstans *for* og igangsætterinstans *af* de unge. En del af den service, som de stiller til rådighed for de unge, handler om en forvaltningsmæssig kunnen.

De opfatter i høj grad deres opgave med at skabe bedre vilkår for unges deltagelse i demokrati, som en opgave, der er fuldbyrdet, når de unge har fået kendskab til forvaltningsgangen.

"...når de har fået indblik i hvordan kommunen fungerer, fx fundet ud af, hvordan man skal ansøge for at få penge"(Projektpilot)

Det er især de unge, der har været med til at oprette foreningerne, der her er tale om, men også de unge, der har skullet søge om tilladelse til at afholde SKYLIFE-arrangementerne, og dem der har været med til at oprette Delfos og Ungdomsforum samt medlemmer i Ungdomspuljen. De unge bliver af projektpiloterne tilskyndet til at oprette foreningerne og skrive ansøgninger om økonomisk bistand, fordi det er deres erfaring og overbevisning, at man ved at oprette foreninger taler det samme sprog som forvaltningen, og at det gør det lettere 1) at søge penge og 2) at vinde lydhørhed i kommunen. Således skaber projektpiloterne et rum, hvor de unge ved de kan få fleksibel og effektiv hjælp til at søge penge, til at tage kontakt til kommunen, få tilladelser og få formalia i orden. De unge udfylder i høj grad rollen som brugere og modtagere af disse serviceydelser. Projektpiloterne bruger deres organisatoriske og kommunikative kvalifikationer samt deres kommunale stilling til at komme igennem med økonomi, lokaler og foreningsvedtægter, som de mener kan fremme de unges ønsker. De unge oplever

projektpiloterne som nogen, der ved hvordan de skal søge penge, og ved hvem de skal snakke med i kommunen. Projektpiloterne administrerer sammen med 7 unge brugere også Ungdomspuljen med 50.000kr. pr. ½ år, og de unge brugere ved, at de kan søge penge der, og evt. få hjælp til ansøgninger af projektpiloterne.

”...hjulpes os, når vi ikke fattede hvordan man skulle gøre – et eller andet med papirer og læse og finde ud af hvordan og hvorledes og snakke med kommunen” (Projektdeltager)

For nogle unge udfører projektpiloterne den service det er at skrive en ansøgning, andre unge gør det selv med hjælp fra projektpiloterne. Projektpiloterne deltager også tit på møder i de foreninger og fora, som de har været med til at oprette, fx i Ungdomsforum og Delfos, hvor de som oftest står for at indkalde til møder, sætte dagsorden og skrive referater. De fungerer til tider også som protektor og ansigt udadtil for foreninger/fora i forhold til resten af forvaltningen, og er en slags informationspersoner mellem de unge og forvaltningen/omverdenen. De unge oplever projektpiloterne som en nødvendig hjælpe- og serviceinstans i forhold til at kommunikere med kommunen i et forvaltningsmæssigt sprog.

”...jeg kunne ikke forestille mig, at jeg ville starte en forening bare ved at sætte mig ned og skrive en masse ting, og så gå til forvaltningen – ikke uden at jeg kendte de to projektpiloter” (Projektdeltager)

Udover at skrive ansøgninger, holde møder, skaffe tilladelser, kontakte kommunen og udforme foreningsvedtægter fungerer Ungdomssekretariatet også i høj grad netop som sekretariat i den forstand, at de unge har kunnet få hjælp til fx at trykke flyers, billetter, plakater eller andet oplysningsmateriale i forbindelse med deres projekter – og ofte har projektpiloterne designet og fået trykt materialet for de unge.

Nogle af de unge giver udtryk for, at Ungdomssekretariatet er en 'ung' parallel til de voksnes forvaltningssystem

”Så kan man måske sige, at de er måske administrationen for de unge, hvor kommunen er administrationen for de voksne” (Projektdeltager)

I starten skrev projektpiloterne selv ansøgningerne, og ringede selv til forvaltningen for de unge, senere (efter ca. ½ år) blev det til, at de unge selv blev sat i gang med at gøre det, mens projektpiloterne fortalte og viste hvordan. Så fra at de unge har udfyldt rollen som modtagere af en serviceydelse, som helt og holdent blev udført af projektpiloterne, er de efterhånden blevet sat til selv at foretage og lære denne ydelse.

4.2.1.1. Forvaltningsservice-relationens betydning for de unges læring

Spørgsmålet er hvad denne forvaltningsservice- og -igangsætterrelation, som eksisterer mellem de unge og projektpiloterne, i praksis befordrer. For selvom de unge rent faktisk gennemfører fx en foreningsoprettelse – måske endda uden projektpiloternes indblanding, så behøver foreningen ikke at betyde noget videre for de unges måde at organisere sig på i dagligdagens praksis.

”(...) vi har en formand og en bestyrelse, men vi er en basis-demokratisk organisation dvs. vi har ikke noget at bestemme, men vi fik at vide, da vi

skulle lave foreningen var det nok bedst at have en formand og en bestyrelse, fordi det var noget med [økonomisk] ansvar (...) Men altså formanden han betyder ikke noget i vores forening.” (Projektdeltager)

”Vi synes, at vi kunne jo godt være en forening uden at være en forening, vi kunne jo godt mødes en gang om ugen og holde møder, og så bare kalde det en forening, men alligevel så kunne vi godt se, at der var nogle økonomiske fordele i at være en registreret forening.” (Projektdeltager)

Den overvejende del af de foreninger, der er blevet oprettet i Ungdomssekretariatets regi er mere eller mindre gået i opløsning set ud fra et traditionelt foreningsperspektiv (få medlemmer, uregelmæssige møder, manglende bagland etc.). Nogle af foreningerne har kun eksisteret i kraft af økonomiske fordele ved oprettelsen, og en del har kun mødtes sporadisk og uden at holde desiderede foreningsmøder.

Det er praksis i foreningen, der afgør den læring, der finder sted, og ikke selve det, at man på papiret kan se at foreningen er oprettet. Den demokratiske opdragelse er ikke sikret af den formelle foreningsdannelse.

4.2.1.2. De unge som forvaltnings-brugere og professionelle forvaltere

Spørgsmålet er, hvad de unge så har lært i dette forvaltningsrum i Ungdomssekretariatet. De af de unge, der udelukkende har modtaget af en ydelse, hvor projektpiloterne fx har skrevet ansøgningerne og foreningsvedtægterne for dem – de har lært hvor og hvordan man opnår en ydelse hos to unge forvaltere. De har herved fået en brugeridentitet/-position, hvor arbejdet og ansvaret har været hos projektpiloterne. Efter at have opnået et konkret mål fx penge og lokaler, har de trukket sig ud af forvaltningsservicerummet igen, og har brugt resultatet i forhold til egne aktiviteter, og det er svært at sige noget om deres videre læring, der er alt afhængig af den aktivitet og målgruppe, de henvender sig til. De af de unge, der er blevet sat i gang og har fået hjælp af projektpiloterne til fx foreningsoprettelse og ansøgninger om penge, de har fået nogle specifikke forvaltningsmæssige og -sproglige kompetencer.

”...noget jeg kan bruge senere hen til at lave projekter og søge penge, skrive ansøgninger på en måde, så man ikke gentager sig selv, og bruge nogle gode ord – hvilke ord er gode her og hvilke her?” (Projektdeltager)

Det handler, som det fremgår af citatet, meget om at opnå kendskab til og træning i hvilke sproglige formuleringer, der er nyttige at kunne, når man skal manøvrere i og opnå – især økonomiske – fordele i forhold til forvaltningen. Disse unge bliver således kyndige forvaltere, professionelle i forvaltningskunsten med alt hvad dertil hører af bestemte sprog, formularer og kommunikationsformer. Man kan sige, at de opnår de forvaltningsmæssige kompetencer, som projektpiloterne allerede besidder – de overtager disse kompetencer og bliver selv en slags professionelle unge forvaltere, der lærer at fremme en sag inden for forvaltningskulturen. Udover de specifikke forvaltningsmæssige kompetencer, så er der også en tendens til at disse unge via projektpiloterne overtager forvaltningens blik på andre unge. De kommer til at opfatte andre unge som lidt sløve, passive, forvante eller ligeglade med, hvad der sker i byen, fordi de ikke kommer i Ungdomssekretariatet. Omvendt er der en tendens til, at de kommer til at opfatte sig selv som de unge, der for alvor er engagerede, involverede og aktive i at gøre kommunen til et bedre sted.

”...hvis man er lidt aktiv, så tror jeg man føler sig lidt mere aktiv og lidt mere ansvarlig overfor ungdommen i Hillerød, hvis man er med i Ungdomssekretariatet. Man føler at man gør et stykke arbejde, og det kan godt være, at folk de ikke kender en, men det er man egentlig lidt ligeglad med, fordi man får noget igennem, som man selv synes er godt.” (Projektdeltager)

At opnå indsigt i forvaltningen og kendskab til hvordan man manøvrerer i den, er for projektpiloterne og de unge brugere det samme som at engagere sig i demokratiet. Engagerede i den forstand at de indgår i forvaltningskulturen ved at deltage i møder og på anden vis vide, hvad der foregår på kommunalt plan. De kommer til at opfatte sig selv som nødvendige repræsentanter for resten af ungdommen i byen, uden at have kontakt til forskellige ungdomsgrupper. Et eksempel herpå er de aktive i Ungdomsforum, der bl.a. sidder med i følgegruppen for byggeriet af den nye Videns- og Kulturpark med henblik på at få en lydisoleret hal for unge. Det gør de ud fra en god intention og overbevisning om, at sagen ligger de unge på sinde, men uden egentlig at have kontakt med et større ungdomsbagland.

De unge brugere, der på den måde tager del i forvaltningskulturen og den traditionelle foreningskultur, opfatter sig selv som de eneste reelt engagerede unge deltagere i demokratiet, og som værende mere aktive i demokratiet end andre ungdomsgrupper i kommunen.

”Jeg har altid været meget ansvarlig og holdt møder og taget referater og været vant til alt så noget møde-noget, og det var der nok nogen, der kunne lære lidt af.” (Projektdeltager)

Det er en følelse og identitet, der skabes i og med, at de indgår i gruppen af unge i Ungdomssekretariatet, idet der er en tendens til, at de opfatter sig selv som nogen, der – sammen med projektpiloterne – er ansvarlige for, og ved hvad der er bedst for resten af byens unge. De føler et ansvar overfor disse andre unge, selvom de ikke er blevet valgt til at være unge-repræsentanter.

”De folk, der skal være der [i Ungdomspuljen], skal være nogen, der ved hvad Hillerøds unge kan få mest glæde af (...) jeg føler mig som en af dem, der er ansvarlig for ungdommen i Hillerød og det hele det bliver lidt mere fedt...” (Projektdeltager)

Som de ansvarlige unge føler de, at det er nødvendigt, at påtage sig jobbet som agent for resten af ungdommen, fx i form af at forvalte pengene på en god og rigtig måde.

”...den måde de administrerer penge på, det er godt det ligger der, i Ungdomspuljen, for det er de aktive unge, der kommer i Ungdomssekretariatet og de aktive unge, det skal være dem, der skal bestemme, hvor de penge skal bruges...” (Projektdeltager)

Der eksisterer således en forståelse af demokrati - hos nogle af disse unge i Ungdomssekretariatets regi – som indebærer, at man skal være aktiv, dvs. komme på Ungdomssekretariatet og deltage i deres fora, for at have ret til indflydelse. Hvis ikke man på denne måde er aktiv, så har man ikke ret til at bestemme og fx være med til at fordele midler blandt unge.

Nogle af de unge brugere af Ungdomssekretariatet har således opnået en identitet og selvforståelse som værende agenter for andre unge. Dette dog uden, at de har et bagland af andre forskellige ungdomsgrupper. De disse unge lærer er ikke kun et spørgsmål om et bestemt forvaltningsprog – de indoptager også en forvaltningskultur med alt hvad den indebærer af samværsformer, forståelser og værdier.

4.2.2. Skabelsen af et arrangør-servicerum

En anden side af projektpiloternes servicefunktion er, at de yder arrangørbistand til afholdelse af store kultur- og musikarrangementer. Her påtager projektpiloterne sig rollen som udbydere af effektiv og professionel arrangørservice, hvis de unge (eller kommunen) gerne vil arrangere en begivenhed, fx skabe en stor koncert eller festoplevelse såsom SKYLIFE og diverse støttekoncerter (eller kommunale arrangementer som Ungdomskulturdagen og 'Depotet'). Projektpiloterne kræver et vist initiativ fra de unge, men ser det ellers som en del af deres opgave at være med til at lave disse store arrangementer *for* de unge. På den måde minder arrangørservice-rummet om forvaltningsservicerummet – i begge rum handler relationen mellem projektpiloterne og de unge om, at projektpiloterne besidder en ydelse og kunnen, som de stiller til rådighed for de unge brugere, der indtager rollen som modtagere af denne service, dvs. at projektpiloterne er festarrangører, som man kan bestille til at ordne og stå for et arrangement. Projektpiloterne opfatter sig (ligesom i forvaltningsservicerummet) også som igangsættere, der er ansat til at sætte andre unge i sving, og ellers selv ordne det de unge ikke selv ordner. På den måde kommer de unge til at udfylde rollen enten som 'praktiske grise' for projektpiloterne, eller som medarrangører, når projektpiloterne giver mere ansvar til de unge.

Bl.a. fordi projektpiloterne er på Ungdomssekretariatet det meste af dagen (i kraft af deres ansættelse), mens de unge er på arbejde og i skole, er det blevet en selvfølge, at projektpiloterne står for hele det organisatoriske koordineringsarbejde med at booke lokaler, DJ's, musikanlæg, få kontakter til bands, ringe rundt, bestille øl og ansøge om brug af lokaler. De unges rolle har således i høj grad været praktiske udførere af projektet – fx at bygge en scene op og hente teknisk udstyr.

”... de [projektpiloterne] dirigerede os, og sagde, at nu er du ansvarlig for det, og nu er du ansvarlig for det osv.” (Projektdeltager)

For både de unge og projektpiloterne har det handlet meget om at få stablet et professionelt flot og tjekket arrangement på benene, der har været fokus på kvaliteten af det endelige produkt, i højere grad end der har været på inddragelsen af de unge i selve skabelsesprocessen. Det var især til det første SKYLIFE-arrangement, at projektpiloterne tog styringen, og var meget indblandede, mens de i de to næste arrangementer gav mere ansvar fra sig, selvom de stadig fungerede som rådgivere og ankermand, og hjalp med fx at booke musik. Ligesom de i forvalterservicerummet startede med selv at skrive ansøgninger o.lign. for de unge, blev de således også her i arrangør-servicerummet efterhånden bedre til at give de unge selv ansvaret i løbet af de følgende arrangementer.

4.2.2.1. Arrangørservice-relationens betydning for de unges læring

Spørgsmålet er, hvad denne arrangørservice og –igangsætter relation, som eksisterer mellem de unge og projektpiloterne i praksis befordrer. For de unge, der er med til at planlægge og

afholde de store kultur- og musikarrangementer, handler det meget om, at skabe sig selv (egen identitet). De unge i arrangørgruppen skaber sammen med projektpiloterne et socialt fællesskab omkring et arrangement, hvor de opnår en selvforståelse af at være ung – og være unge, der rykker sammen med andre unge - for andre unge (jf. det sociale rum).

”Også at man er i det her crew, at man får et ansvar for nogle områder, og de skal holdes, og det er fedt. Man møder folk, jeg har stået i baren og folk kommer op og snakker, og der er styr på det, og folk hygger sig.” (Projekt-deltager)

Samtidig med at de unge arrangører selv gerne vil have en oplevelse ud af det, er det ligeså vigtigt for dem, at andre unge også synes om det de laver, at de oplever, at det betyder noget for andre unge, og de tager den fælles oplevelse med videre som led i en videre selvforståelse. Det er vigtigt for de unge arrangører, at der kommer andre end dem selv til arrangementet. Det er ikke nok, at planlægningen har været sjov – der skal komme nogen, som synes det er fedt det de laver.

”Det er fedt, fordi når du er med til sådan et arrangement og det fungerer, og du kan se folk de synes det er megafedt, og folk de kommer hen ”Hold kæft hvor er det sejt det her, mand, lav nogle flere! (...) klart nok, det giver et kick, det er for fedt.” (Projektdeltager)

For de unge arrangører handler det også om at være i stand til sammen at skabe et helt eget unikt og uafhængigt univers, som ikke er dikteret af andre end dem selv - helt uafhængigt af fx voksenverdenen. Ved at skabe en egen verden, prøver de sig selv af, de ser om de virkelig selv kan.

”Man giver en fed oplevelse til folk, altså folk snakker stadig tilbage til de fester, snakker om hvor fedt det var, at vi havde AMU-centeret, og der blev spillet techno, at der var de her tre forskellige haller, hvor der blev spillet tre forskellige slags technoagtigt musik, og der var ham fra taxa, han kom og spillede på underlige instrumenter (...) der kørte film på storskærme med Herbie, og det var sådan en verden, man byggede, og der blev solgt mad, og der var alle de her ting, og det var ligesom en lille verden for sig selv, og så alt det her, der bare kørte og fungerede – det var en utrolig oplevelse.” (Projektdeltager)

De unge – både publikum og arrangører – får en fælles oplevelse via arrangementerne, som de tager med sig videre, som del af deres ungdomsidentitet.

4.2.2.2. De unge som praktiske hjælpere og professionelle arrangører

Spørgsmålet er, hvad de unge lærer i dette arrangørseverum i Ungdomssekretariatet. De unge, der har været med til at arrangere og afholde disse store arrangementer har fået et større eller mindre kendskab til, hvordan man planlægningsmæssigt, organisatorisk, teknisk og reklamemæssigt stabler et stort kultur- og musikarrangement på benene. Deres erfaring og fortrolighed med at være arrangører varierer alt efter om de overvejende har været praktiske hjælpere eller medarrangører. Det har dog altid været sådan, at projektpiloterne har været de

sidste ankermand, hvis nogen skulle tildeles et endeligt ansvar, også økonomisk. Ligesom i forvaltningsrummet har nogle af de unge brugere overvejende opnået identitet som modtagere af projektpiloternes service – her i form af et arrangement – mens andre af de unge i højere grad er blevet professionelle arrangører, og til en vis grad har lært det som projektpiloterne kunne i forvejen, nemlig at koordinere og organisere et stort arrangement med mange komponenter.

”Det Ungdomssekretariatet har været god til det er at lære om projekter i form af arrangementer, store arrangementer.” (Projektdeltager)

De har lært, hvordan der sikkerhedsmæssigt bliver tjek på et sådant arrangement; at der skal være vagter/udsmidere, at lokalerne skal have et sikkerhedstjek, at der skal lægges vagtplaner, så koordineringen er i orden og at SSP-medarbejderne skal inddrages for at forhindre slåskampe.

De unge betoner samtidig det personlige udbytte ved at lære at tage medansvar for planlægningen og afholdelsen af et stort arrangement. Det kan de bruge videre i andre sammenhænge af deres liv, når der skal arrangeres fester.

”...jeg er med i et festudvalg på studiet der, og der er det vildt godt, at man har det der i baghovedet, at der skal være nogle praktiske ting i orden for at man kan køre festen igennem, og at det ikke ordner sig selv (...) det har givet helt vildt meget.” (Projektdeltager)

De unge har i Ungdomssekretariatet øvet sig i og til en vis grad lært hvad det vil sige at være professionelle arrangører ved at udbyde og afprøve deres kunnen for andre unge i byen, der har benyttet sig af deres arrangementer ved at komme som publikum. Og de har til en vis grad overtaget en arrangørs blik på andre unge som deres publikum og modtagere af deres service.

Fx har de i forbindelse med SKYLIFE-arrangementerne været ude som arrangører for at finde ud af, hvad deres publikum gerne ville have ved at foretage en form for ’brugerundersøgelser’ i de forskellige klubber for at være sikre på at deres produkt ramte rigtigt.

”...snakkede med klubberne rundt omkring i Hillerød (...) for at høre hvad deres genre var, (...) vi har været ude og snakke med de unge i klubberne, og være med til deres fester og se hvordan de lavede deres fester” (Projektdeltager)

Bl.a. på den baggrund valgte de at spille techno, idet deres fornemmelse var, at det kunne samle flest unge. For nogle af de unge, har det også handlet om at lave et stykke socialpædagogisk bl.a. ved at forebygge kriminalitet blandt andre unge.

”At få samlet folk simpelthen (...) for at de ikke går rundt og laver fis og ballade ude på gaderne og smadrer vinduer og laver grafitti...” (Projektdeltager)

Nogle af de unge arrangører har således også haft et blik på andre unge som potentielle objekter for socialpædagogisk arbejde ligesom en klub-/SSP-medarbejder, der har skullet holde styr på, at det hele forløb som det skulle, og at de andre unge opførte sig efter reglerne.

En del af de unge har faktisk planer om at uddanne sig til pædagog, falkkredder, politimand, og på den måde har deres frivillige arbejde, som efterhånden er blevet professionaliseret via deres træning i Ungdomssekretariatet, fungeret som forberedende og kvalificerende i forhold til deres kommende uddannelser og erhverv.

Ung-til-ung-rådgivningen, Delfos, kan ses som en parallel til dette blik på andre unge som modtagere af en service. Her gælder det også, at en gruppe unge fra Ungdomssekretariatet udbyder en social service til andre unge. De unge i Delfos overtager også i dette tilfælde projektpiloternes kompetencer, dvs. deres sociale funktion i form af at ville lægge øre til andre unge med problemer, den sociale funktion professionaliseres ved at oprette en ung-til-ung-rådgivning, hvor unge-rådgiverne modtager kurser i rådgivning, og hvor nogle af dem bruger det som kvalificerende element i deres videre uddannelsesforløb. Således bliver de unge brugere af Ungdomssekretariatet også i denne sammenhæng en slags professionelle unge-agenter for andre ungdomsgrupper uden dog at have en egentlig kontakt til det unge bagland af forskelligartede potentielle brugere. De unge rådgivere ser andre unge som modtagere af deres rådgivningsservice – parallelt med at de unge arrangører ser andre unge som modtagere af deres arrangørservice.

De unge, der har deltaget som publikum i de unge arrangørers arrangementer har været modtagere af et på forhånd givet produkt, og samtidig objekter for et SSP-lignende arbejde - som en lille gruppe af arrangører har stået for. Det er denne eksklusive gruppe af unge i Ungdomssekretariatet, som har fået en 'uddannelse' i at være professionelle skabere af arrangementer for unge – de har lært, hvordan man sikkerhedsmæssigt passer på andre unge, og ikke mindst at iscenesætte og udbyde underholdning.

Denne professionelle SSP- og underholdningsfunktion fik sit ultimative udtryk i afholdelsen af 'Depotet's arrangementer i foråret 2000. Her var de unge arrangører sammen med projektpiloterne blevet til professionelle arrangører i form af 'Tordenskjolds Soldater' – bestilt af ungdomsskoleinspektøren til i 'Depotet' at underholde andre unge i byen.

4.2.3. Skabelsen af en redaktionslæreplads

ICON udgør endnu et af de professionaliserede læringsrum i Ungdomssekretariatet. Grunden til at dette rum har fået navnet 'en redaktionslæreplads' er ikke fordi det adskiller sig fra de to forrige rum i sin professionalisering af de unge – det er måske endda endnu tydeligere i sin professionaliseringstendens. For det første har vi valgt at kalde det 'en redaktionslæreplads' fordi projektpiloterne i dette rum til forskel fra forvaltnings- og arrangørerrummet, er afhængige af de unges arbejdskraft, fordi bladet skal udkomme, i modsætning til projekthjælpen, hvor der ikke er nogen faste krav til, hvor mange projekter projektpiloterne skal sætte i gang. Bladet er praktisk set svært at producere, hvis de unge ikke er med til det. Den afhængighed af de unge har været med til at gøre, at de unge i høj grad selv har kunnet bestemme indholdet, og de har ikke i samme grad som i forvaltnings- og arrangørerservicerummene været modtagere af en service, men i stedet medproducenter af et givet produkt. For det andet har projektpiloterne her i høj grad funktionen som arbejdsgivere og udbydere af praktik- og lærepladser. De unge indtager rollen som 'professionelle amatører', idet de ikke får penge for deres arbejde, men indgår i en form for produktionsstruktur som på en arbejdsplads, hvor et bestemt produkt skal være færdigt til tiden. De unge er i udstrakt grad enten praktikanter fra den Fri UngdomsUd-

dannelse (FUU) og folkeskolens ældste klasser. Andre er i aktivering, hvilket understreger de unges position som en form for 'frivilligt ansatte'. Ligesom på en professionel redaktion fungerer projektpiloterne som redaktører, mens de unge indtager rollen som skribenter, layoutere og fotografer, der skal levere et produkt til redaktørerne, som til gengæld er afhængige af redaktionsmedlemmernes output. Projektpiloterne har overblikket, mens de unge står for klart definerede og faste opgaver i form af at skulle skrive, layoute eller fotografere. Der er - ligesom i forvaltnings- og arrangørrummet - sket en udvikling hen i mod større selvstændighed og ansvar til de unge.

"I starten ville de [unge] have at vide, hvad skal vi skrive og hvor langt skal det være? (...) der er meget mere journalist over dem nu." (Projektpilot)

Til at begynde med redigerede projektpiloterne en del i de unges bidrag, idet de påtog sig en meget stor del af ansvaret for bladets indhold og udseende. Men siden har de unge fået mere ansvar for deres egne ting og projektpiloterne er blevet mere afslappede omkring bladet. Dog har det hele tiden været projektpiloternes ansvar at få fyldt bladet og få det gjort klar til trykning. Det er dem, der står for at sikre det professionelle produkt, og de har den styrende redaktionsfunktion på redaktionsmøderne, hvor de leder og fordeler arbejdet på klar og effektiv vis.

Ligesom på et professionelt produceret blad bliver der holdt redaktionsmøder med evaluering af det sidste nummer, og brainstorm over det næste – alt sammen ledet af projektpiloterne. De unge forbereder sig til møderne, som bliver afholdt i en afslappet, men effektiv tone med projektpiloterne som arbejdsledere.

"...projektpiloterne er gode til de der redaktionsmøder, fordi så er de meget gode ordstyrere på den måde, sådan så gør du det, og du gør det – det er meget godt, for ellers så kunne det godt meget hurtigt gå op i sådan noget snak, der skal ligesom være en der styrer det lidt." (Projektdeltager)

De unge bestemmer selv, hvad de vil skrive om, men hvis der er tvivl om indholdet, er det projektpiloterne, der har det sidste ord. Bladet bliver som oftest en collage af skribenternes og layouternes individuelle inputs holdt sammen af projektpiloternes samlende overblik, der også skriver lederen i hvert blad. Samtidig står de også for at redaktionsmedlemmerne får lavet og afleveret deres ting.

Projektpiloterne påtager sig også ofte at skabe kontakter for redaktionsmedlemmerne, hvis de skal lave interviews eller tage fotos. Det gør de i kraft af deres ansættelse i kommunen, og fordi de er på Ungdomssekretariatet hele dagen i modsætning til de unge, der arbejder eller er på uddannelse. På den måde hjælper og igangsætter projektpiloterne - ligesom i forvaltnings- og arrangørservice-rummene - de unge, så der sker noget. Den service de yder er ofte at finde telefonnumre og adresser på folk og at ringe og arrangere interviews. Projektpiloterne fungerer således også her som støtte og igangsættere, og de udfører en del af arbejdet selv, hvis de unge ikke gør det.

4.2.3.1. Lærepladsrelationens betydning for de unges læring

Spørgsmålet er, hvad denne lærepladsrelation, som eksisterer mellem de unge og projektpiloterne i praksis befordrer. Det der er allervigtigst for de unge er, at det er et rigtigt blad, de er med til at producere, som bliver distribueret til rigtige læsere. At opleve at blive taget alvorligt

som ung, og kunne komme ud med sin mening og vurdering via et eget professionelt produkt, er en meget grundlæggende motivation for de unge.

”Jeg skrev på et tidspunkt en anmeldelse (...), og det var vildt sjovt at få lov til at prøve det, for når man sådan skriver anmeldelser, det kan man jo ikke rigtig gøre som ung, for der er ikke rigtigt nogen blade, der gider trykke det, når man bare er ung og dum i hovedet, og så kan man måske skrive det for sig selv, og det er jo ikke så sjovt. (...) man vidste at det blev læst, og det ikke bare var et eller andet ligegyldigt halløj.” (Projektdeltager)

For de unge giver bladets ægthed og professionelle udtryk således en følelse af at opnå en lydhørhed, som man som ung ellers ikke ville opleve – det at blive taget alvorlig som ung, fordi man er god til et professionelt håndværk.

De unge ærgres sig, når de ikke overholder deadlines, fordi de gerne ville have at bladet udkom på et helt fast tidspunkt, så læserne kunne regne med det, ligesom med et professionelt produceret blad.

”[vi] overholder jo aldrig deadlines, (...) hvis det var rigtigt, så ville det blad aldrig udkomme” (Projektdeltager)

Nogle af de unge forholder sig så professionelt til deres egen indsats på bladet, at de nøjes med at skrive indlæg og så sende/aflevere artiklerne for at få dem med i bladet – for dem handler det udelukkende om at skrive en god artikel og ikke så meget at indgå i redaktionen – det er deres eget produkt, der er vigtigst.

”det er en rigtig fed chance at få, hvis man gerne vil fotografere, layoute eller skrive, for så har man noget man kan vise frem” (Projektdeltager)

For andre af de unge handler det i ligeså høj grad om at indgå som en social del af redaktionen (jf. Det sociale rum).

4.2.3.2. De unge som professionelle skribenter og layoutere

Spørgsmålet er, hvad de unge har lært på denne ICON-læreplads i Ungdomssekretariatet. De unge, som har været med på bladet har i høj grad tilegnet sig nogle specifikke formidlingsmæssige og tekniske færdigheder - såsom at skrive, layoute og fotografere - som de har fået rum til at træne og øve sig i.

”...jeg har fået skrevet en masse ting (...). Så det er fedt at holde det ved lige på den måde, så kommer man ind i en rytme, og så holder man det ved lige.” (Projektdeltager)

Men udover de helt konkrete færdigheder, har de unge i høj grad tilegnet sig en professionel skribent- eller layouteridentitet - de unge har opnået en form for faglig identitet i forhold til det at skrive og layoute. De er blevet fortrolige med fagudtryk som fx 'reportage', 'vox pop', 'anmeldelse', 'klumme' etc., og derudover er det vigtigt for dem, at bladet ser godt ud og er professionelt lavet, hvilket bl.a. viser sig, når de evaluerer bladet, hvor de unge – og projektpiloterne – i høj grad lægger vægt på den tekniske/faglige udformning. Denne feedback er vigtig for redaktionsmedlemmerne, så de selv og deres produkt kan blive teknisk bedre.

”Den layouter vi har nu (...) han er helt vild genial (...) han er rigtig professionel, og det løfter ligesom” (Projektdeltager)

De unge bliver ikke professionelle redaktører – som projektpiloterne er det – men derimod professionelle skribenter/layoutere. For de unge på bladet gælder det også, at de gerne vil bruge det de har lært i en professionel sammenhæng senere hen, idet de ser deres indsats i forhold til et personligt og karrieremæssigt perspektiv. En er uddannet, men arbejdsløs grafiker i aktivering for at holde sit erhverv ved lige, og en anden er taget på grafisk højskole. En tredje har søgt ind på Journalisthøjskolen og en fjerde læser Litteraturvidenskab bl.a. med drømmen om engang at blive anmelder. En femte har fået job på en radio, og en sjette flirter med drømmen om at blive pressefotograf.

Udover at tilegne sig en sådan professionel arbejdsidentitet overtager de unge også en bestemt ungdomskulturel identitet, som afspejler sig i både layout, skrivestil og indhold. Det er lidt uklart, hvad kriterierne for bladets indhold er, udover at det skal have et lokalt udgangspunkt. Det vigtigste for de unge og projektpiloterne er, at bladet er ungdomskulturelt, hvilket for dem betyder, at det skal udstråle friskhed, sjov, action og underholdning, ligegyldigt hvilke emner der bliver skrevet om:

”...det er frivillige, der skriver, det er op til dem, bare der bliver skrevet noget med noget go i” (Projektpilot)

”...det skulle være for unge i Hillerød, og det skulle være om ungdomskulturelle ting, så det kunne være lidt sjovere end bare at læse en kedelig side i Hillerød Posten bagerst (...) det kunne godt gøres spændende.” (Projektdeltager)

”...at få nogen lidt friske ting frem, og også bare at få lidt liv i Hillerøds unge, så Hillerød ikke bare var det der forstadie til København, så Hillerød også blev lidt sjov.” (Projektdeltager)

Der er ikke de store diskussioner om indholdet, men hvis der endelig er uenighed, så er rollefordelingen den, at projektpiloterne afgør hvad der skal med, fordi de har rollen som redaktører – og det gør de netop ud fra dette ungdomskulturelle kriterium om friskhed, sjov, action og underholdning. Fx foreslog en af redaktionsmedlemmerne på et møde at spørge unge i Hillerød om deres holdning til EURO-afstemningen d. 28.9.2000, men det afslog projektpiloten med henvisning til, at det ikke var noget man forventede at læse i et ungdomskulturelt blad.

I og med, at de unge kun er skribenter/layoutere og ikke medredaktører, overtager de dette ungdomskulturelle kriterium, som projektpiloterne stiller op, og bliver derved selv bærere af en sådan ungdomskultur. Det ungdomskulturelle kriterium udgøres i høj grad af den kulturelle projektmageridentitet, som projektpiloterne står for, og som er beskrevet i dette afsnit om de professionaliserede rum – hvilket betyder, at bladet ofte er fyldt ud med de aktiviteter, der er foregået i Ungdomssekretariatets regi. På den måde er bladet et godt udtryk for den kultur og selvopfattelse, der findes hos brugergruppen på Ungdomssekretariatet, og som er med til at afgrænse det fra en del andre ungdomsgrupper.

4.3. De unges ønske om autonomi og behov for anerkendelse

Efter at have set på hhv. det sociale og de professionaliserede læringsrum, der i Ungdomssekretariatet er sammenvævet til et hele, viser der sig hos de unge brugere nogle overordnede tendenser i form af ønsker/behov for autonomi og anerkendelse.

Til de unges positive forhold til det sociale rum knytter der sig en følelse af, at de i det sociale rum sammen med andre unge kan være med til at skabe deres egen identitet under rammer, der er bestemt af de unge selv. For dem er det sociale rum ensbetydende med et frirum, hvor de kan få lov til at eksperimentere uden de voksne autoriteters indblanding, og et sted hvor de kan prøve sig selv af ved på forskellige måder at gå ind og tage ansvar.

For mange af de unge brugere er 'Mejeriet' noget de tænker tilbage på med længsel, fordi de i høj grad følte, at det var deres eget sted. Det var mere som en café og et værested, hvor man kunne komme, når man havde lyst og hænge ud med de unge, der var der. De unge brugere sætter det op i modsætning til Ungdomssekretariatet på HUC, som for de fleste bærer alt for meget præg af den skole det engang har været; det minder dem for meget om at gå i skole eller på anden måde at være del af en institution. Det føler sig ikke hjemme, som de gjorde på 'Mejeriet', fordi det ikke føles som deres sted.

Projektpiloterne fortæller, hvordan mange af de unge holdt op med at komme i Ungdomssekretariatet, da de flyttede over i HUC, fordi det minder for meget om andre institutioner.

"De er faldet fra, fordi det er for kommunalt, der er for mange pædagoger, og de kan ikke vælte rundt, som de selv har lyst til." (Projektpilot)

Nogle af de unge påpeger også det problematiske i at Ungdomssekretariatet i det hele taget hører under forvaltningen – på den ene side er godt at have økonomisk opbakning via forvaltningen, som administrerer midlerne ('Den Ungdomspolitiske Pulje'), men omvendt oplever nogle af de unge også, at forvaltningen kan virke bremsende på projektpiloternes initiativer, fordi de i sidste ende har ansvaret for stedet, og derfor også kan gå ind og ændre de afgørelser, som projektpiloterne træffer.

En del af de unge brugere omtaler også tiden og stedet i Slotsbio, da DUGIS holdt til der, og i høj grad havde selvbestemmelse, som et muligt billede på et ungdomsfristed. De har et ønske om selv at kunne styre og skabe et eget rum/sted. Efter stedet blev lavet til biograf, synes de unge (især DUGIS, der holdt til på stedet), at det hele blev alt for pænt og styret af andre end de unge.

"...det hele var sådan poleret op, og musikken måtte ikke være for høj, og så var der ikke rigtig nogen, der gad at komme der." (Projektdeltager)

Ungdomsskoleinspektøren tilbød DUGIS at flytte midlertidigt ind i 'Mejeriet' indtil HUC stod klar til at rumme dem og andre ungdomsgrupper. Men flytningen til HUC har virket frihedsberøvende på de unge, der føler at de skal passe ind i andres rammer i stedet for selv at kunne bestemme. De unge brugere efterlyser således i høj grad en form for frit ungdomssted/ungdomshus à la 'Mejeriet' eller det tidligere Slotsbio, hvor de selv havde autonomi. De har ikke lyst til at passe ind i de på forhånd givne institutioner.

”...det skal ligge et andet sted, og det skal være mere imødekommende, åbent for alle, hele ungdommen i Hillerød. Nu er det for dem, der kender det, og dem der går på den her skole. Der er ikke nogen der kunne finde på at gå igennem porten...” (Projektdeltager)

De efterlyser et sted, hvor de unge selv kan råde, hvor de kan have et frirum uden for de institutionelle og forvaltningsmæssige rammer, ønsker, forventninger og regler. Et sted hvor de kan være fri for forældre eller andre voksne, der kommer og fortæller dem hvad der er rigtig og forkert. Den samme længsel efter et frirum, kan aflæses i skaternes ønske om at få deres eget skaterareal.

”Når man siger en skaterpark, så er det for at det kunne være fedt at have et sted, hvor du kan komme og skate, og du kan egentlig selv bestemme, nå men jeg gider ikke at komme i dag, jamen så sker der ikke noget ved det, der er ikke nogen, der kommer og siger nu skal du til træning, som man skal til fodbold for eksempel. Der er det fedt, at du selv er herre over, hvad du vil...” (Projektdeltager)

Samtidig vil de unge også gerne tage et eget ansvar og derved opnå anerkendelse som værende myndige og ansvarlige. F.eks. i forbindelse med afholdelsen af SKYLIFE-arrangementerne, hvor det har været vigtigt for de unge, selv at skabe deres helt egen verden/arrangement.

”Vi har prøvet at vise, at vi er lidt fornuftige, selvom vi stadigvæk er unge mennesker.” (Projektdeltager)

Det lader til, at der hos de unge eksisterer en oplevelse af en modsætning imellem det at være ung og det at blive taget alvorligt, ligeså alvorligt som de voksne medborgere – at man som ung bliver nødt til at bevise, at man er fornuftig, idet det ikke antages af de voksne.

For at blive taget alvorligt har nogle af de unge i Ungdomssekretariatet gennemgået en professionalisering på forvaltningens kulturelt bestemte præmisser ved at uddanne sig til kulturelle projektmagere, hvilket vil sige kyndige forvaltningsnavigatører, professionelle underholdere af/socialpædagoger for andre unge og teknisk dygtige skribenter og layoutere.

Mest betydningsfuldt for den socialisering, der har fundet sted i Ungdomssekretariatet er, at det har været en ung-til-ung-socialisering, hvor det sociale fællesskab har haft en fremtrædende rolle. Det har været meget betydningsfuldt for de unge, at de har kunnet hente anerkendelse for de, de har lavet hos hinanden og hos andre unge – og især hos projektpiloterne, som har været ægte, autentiske, friske, hurtige og effektive unge, der for alvor har været prototyper på unge identitetsskabere og projektmagere. Det sociale fællesskab har samtidig bygget på en bestemt projektkultur defineret af projektpiloterne, og denne kultur har afgjort, hvad omdrejningspunktet for og indholdet i det sociale fællesskab har været.

4.4. Delkonklusion

Som det er fremgået af dette afsnit, har de unge brugere af Ungdomssekretariatet via de forskellige læringsrum tilegnet sig forskellige kompetencer, identiteter, værdier og forståelser.

Denne opsamling vil ridse nogle af de dilemmaer op, der eksisterer for de unge brugere i og med den af projektpiloterne benyttede ung-til-ung-metode. Metoden skaber som det er fremgået et spændingsfelt mellem et socialt rum, der skal få de unge til at synes om at være i Ungdomssekretariatet og professionaliserede rum, der skal give de unge nogle bestemte handlekompetencer.

Et centralt dilemma, der eksisterer i ung-til-ung-metoden er projektpiloternes balancegang mellem at være de unges frivilligt engagerede venner, der (ideelt set) indgår på lige fod og af egen fri vilje og lyst med de unge i de forskellige projekter - og på den anden side at være professionelt ansatte til og få løn for netop at få de unge til at gå ind i og skabe nogle projekter. Denne balancegang mellem frivillighed og tvang afspejler sig i de unges oplevelse af den sociale relation med projektpiloterne. Den sociale relation fungerer, når de unge oplever den som værende ligeværdig, dvs. når der ikke er nogen konflikt/uoverensstemmelse mellem projektpiloternes og de unges engagement. I de tilfælde oplever de unge, at de får både ligeværd, ansvar og frihed af projektpiloterne, hvilket giver dem både selvstændighed, selvtilid og ansvarsfølelse. Det problematiske ved den sociale relation opstår, når projektpiloterne pga. deres job, som netop igangsætter og projektpiloter lægger et større stykke arbejde og engagement i projekterne end de unge selv gør/har mulighed for at gøre. I de tilfælde oplever de unge, enten at ansvar og initiativ bliver taget fra dem eller at det bliver påduttet dem og dermed opleves som tvang. Den sociale relation er således en svær balancegang mellem at skabe et frivilligt engagement og tvinge et engagement igennem hos de unge.

Netop, fordi projektpiloterne er ansat til at skabe engagementet hos de unge og hjælpe dem på vej med det, så har de i alle læringsrum – det sociale såvel som de professionaliserede – fungeret som fast base og ankermand for de unge. Det er dem, der som oftest har stået for oprettelsen af foreninger, mødeafholdelse i en del af foreningerne, koordinering af kultur/musikarrangementerne og har holdt styr på redaktionen af ICON. Deres naturlige funktion som ankermand understreger det problematiske i den netop skitserede svære ansvarsbalance.

Et andet problematisk aspekt ved ung-til-ung-metoden er, at den på den ene side via sin sociale relation mellem de unge og projektpiloterne skaber et miljø, der socialt integrerer de unge med hinanden og især de unge med projektpiloterne, så der sker en udveksling af projekter, tanker og ideer. Men samtidig med at der sker en social integration internt i miljøet sker der også en kulturel eksklusion af andre ungdomsgrupper. Det sker, fordi den sociale identitet i gruppen samtidig bygger på, at alle i gruppen er projektmagere, dvs. den sociale identitet er vævet sammen med nogle bestemte kulturelle kompetencer, som man som ung skal være i besiddelse af, for at kunne deltage i det sociale fællesskab. Her opstår spændingsfeltet igen mellem det sociale og de professionaliserede rum – som via den sociale projektrelation mellem projektpiloterne og de unge bliver vævet sammen til en projektmageridentitet hos de unge brugere. Det er en bestemt form for projektmageridentitet, som afgøres af projektpiloternes særlige projektkvalifikationer, der falder indenfor områderne: forvaltningskompetencer, kulturelle arrangementer og generelle skrive-/formidlingsfærdigheder (jf. de tre professionaliserede rum).

Hvis vi ser på de unges læring i disse professionaliserede rum, så er der endnu et spændingsfelt for de unge - nemlig mellem det at være modtagere/brugere af projektpiloternes projektkvalifikationer, dvs. modtage en service af dem, som en hjælp fra en ven til en ven, og det selv at blive professionel udøver af projektpiloternes kompetencer ved at lære af dem, hvor-

dan man gør, som råd fra en professionel til en professionel. Denne modsætning mellem enten at være modtager af en bestemt ydelse eller selv at blive professionel/kompetent til at udføre denne ydelse – kan man som ung ikke komme udenom, fordi det på forhånd er fastlagt, hvad man skal lære i Ungdomssekretariatet, nemlig det som projektpiloterne kan i forvejen, hvilket vil sige deres særlige kulturelt bestemte projektkvalifikationer. I og med disse kvalifikationer er fastlagt ved deres ansættelse skabes et rum, hvor læringen hos de unge er fastlagt til enten at være brugermentalitet eller at være professionel projektmager-ung.

De projektmagerkvalifikationer, som de unge tilegner sig fra projektpiloterne handler om at kunne navigere i forvaltningen via særligt sprog og formuleringer – det handler især om at kunne søge økonomiske midler til egne projekter. Derudover overtager de unge organisatoriske, planlægningsmæssige og kommunikative projektkvalifikationer i form af at kunne skabe nogle store musik- og kulturarrangementer. I forhold til at være med i ICON handler professionaliseringen af de unge om at lære at skrive og layoute teknisk bedre – hvilket også er en form for kommunikationskompetencer.

Udover disse specifikke kommunikations-, administrations- og koordineringskvalifikationer indoptager de unge brugere via den sociale integration med projektpiloterne også nogle af deres forståelser, værdier og blik på unge og demokratisk involvering. Der er en tendens til, at de unge kommer til at opfatte andre unge som brugere/modtagere, fordi de unge brugere af Ungdomssekretariatet netop gennemgår en professionalisering. De bruger fx deres forvaltningskompetencer på at forvalte penge i Ungdomspuljen og dele midler ud til andre unge, eller skriver et blad for andre unge – hele tiden ud fra en egen idé om, hvad ungdommen gerne vil have. De unge bliver således professionelle forvaltere, arrangører/underholdere, til dels socialpædagoger samt skribenter og layoutere. Det er disse kompetencer og håndteringen heraf det kommer an på i Ungdomssekretariatet.

På den måde bliver de projektaktive brugere af Ungdomssekretariatet en slags unge-agenter for andre unge, nogen, der ved bedst hvad ungdommen har brug for, fordi de selv føler sig centralt placeret på Ungdomssekretariatet, som de opfatter som det eneste sted der bliver gjort noget for unge. Netop idéen om at gøre noget for andre unge kendetegner disse professionelle unge-agenter, i og med at de arbejder for og udtaler sig om en hel generation af unge. Således bliver der via det sociale og kulturelle miljø på Ungdomssekretariatet skabt en lille/snæver gruppe af professionelle unge-agenter, der til forveksling ligner projektpiloterne i såvel specifikke projektkvalifikationer som i deres måde at behandle andre unge som modtagere/brugere af en service.

På den måde reproducerer de unge projektpiloternes kultur, som er defineret snævert af forvaltningen i og med deres ansættelse af to unge rollemodeller udefra deres ungdomskulturelle og personlige kvalifikationer. Ung-til-ung-metoden er således gået fra de to projektpiloter til de unge brugere af Ungdomssekretariatet, og fra disse professionaliserede unge fungerer nu ung-til-ung-metoden videre overfor andre unge.

Man kan ud fra dette perspektiv dele de unge i Hillerød op i tre grupper – de der er blevet 1) professionelle unge-agenter indenfor en bestemt forvaltningskultur, de der har nøjedes med at være 2) brugere af denne forvaltningskultur ved at få servicen leveret af de to projektpiloter eller har været brugere af de arrangementer og administrative instanser, som de professionaliserede

serede unge har stået for – og så er der 3) de unge, som aldrig har været i kontakt med Ungdomssekretariatet i det hele taget.

Hos de professionaliserede unge brugere af Ungdomssekretariatet er der en tendens, som går i modsat retning af den forvaltningskultur, som de ellers har lært så godt at kende – for de ytrer næsten alle ønske om at få deres eget ungdomssted, hvor de selv kan råde og være herrer i eget hus. De ser 'Mejeriet', som fungerede som deres eget sted som 'det fortabte paradys', og giver udtryk for et behov for at leve som myndige borgere uden institutionernes indblanding – de længes efter frium udenfor den institutionaliserede verden, fx i kraft af et skaterareal eller i kraft af et SKYLIFE-arrangement, hvor de unge selv skaber deres eget univers.

Der eksisterer således en splittelse mellem på den ene side at ønske sig væk fra institutionernes verden til et eget eksperimenterende, autonomt frirum og på den anden side at stå midt i at være professionaliseret og institutionaliseret ung, som lever efter forvaltningens definerede rammer. Samtidig med dette behov for frihed, ytrer de unge også et behov for støtte i form af anerkendelse af de unge selv som myndige borgere på lige fod med alle andre.

5. Analyse af ungdomskommuneforsøget set fra projektpiloterne

Dette afsnit bygger på interviews med og selvevalueringer foretaget af projektpiloterne samt observationer af projektpiloternes praksis i Ungdomssekretariatet – andre kilder er Hillerød Kommunes Ungdomspolitik. Afsnittet vil samle op på nogle af de erfaringer og dilemmaer, som projektpiloterne har stået overfor i deres arbejde på Ungdomssekretariatet. Da læringsrummene og relationerne mellem de unge og projektpiloterne allerede er beskrevet i foregående afsnit, vil dette afsnit ikke rumme så mange beskrivelser af projektpiloternes relation til de unge, mens beskrivelsen af relationen mellem projektpiloterne og forvaltningen vil få mere plads.

5.1. Fra brændende ildsjæle til professionelle piloter

Et stort personligt engagement er kendetegnende for det arbejde, projektpiloterne har udført i forhold til de unge. I løbet af forsøgets gang er der sket en splittelse i deres personlige engagement, som er blevet omdannet til og udskiftet med en mere professionel måde at forholde sig til deres arbejde – nemlig som et arbejde, hvor deres personlige/private engagement er blevet adskilt fra det de formelt er ansat til at udføre.

I den første periode af deres ansættelse (ca. ½ år) gik projektpiloterne ind i deres arbejde med liv og sjæl, og brændte mindst ligeså meget for projekterne som de unge. De lagde utrolig meget energi i arbejdet og arbejdede mange timer over hver dag, idet de var på Ungdomssekretariatet 50-60 timer om ugen i denne periode. De var meget entusiastiske og opsatte på at leve op til den ungdomspolitiske vision: 'Det skal være attraktivt for alle - at være ung i Hillerød', (jf. Ungdomspolitikken), og ønskede at gennemføre en masse projekter med mange unge involveret. De projekter, som de i starten gennemførte var som hjertebørn for projektpiloterne, og de fulgte dem helt til dørs, som var de deres egne.

For projektpiloterne fungerede disse projekter - ligesom for de unge - i høj grad identitetsskabende, dvs. det handlede også for dem om at skabe sig selv og en egen selvforståelse i den proces det var at skabe et projekt. At prøve sig selv af og vise og få bekræftet deres kunnen sammen med andre unge (jf. Det sociale rum).

"...når man laver et projekt, så har man sådan en helt vild fællesskabsfølelse, det er så super-socialt. Det giver en god oplevelse eller et kick, at man er sammen med nogle mennesker, som man måske ikke ville have mødt ellers, og at man sammen med dem kan skabe et eller andet, at man får skabt noget selv." (Projektpilot)

De fik personligt meget ud af deres arbejde, og havde det ligesom de unge hyggeligt og rart med at indgå i det sociale fællesskab i 'Mejeriet', som de blev en fuldstændig integreret del af i denne periode.

"Vi var jo på arbejde 50-60 timer om ugen i starten, og var helt vildt glade for det, og drak bajere og alt muligt, og det hele var super lejrskoleagtigt." (Projektpilot)

De betragtede det som at få penge for et stykke frivilligt arbejde, de personligt fik meget ud af at lave og virkelig godt kunne lide. Men det var ikke pengene, der var afgørende for deres engagement – det vigtigste var det sociale og identitetsskabende fællesskab omkring deres arbejde, og det at de kunne se mange konkrete resultater især i form af SKYLIFE-arrangementerne, men også mange af foreningerne, som også blev oprettet i denne periode. De kunne se, at de rykkede nogle ting, og følte at de arbejdede i den rigtige retning i deres forsøg på at gøre det 'attraktivt for alle - at være ung i Hillerød' (jf. Ungdomspolitikken). Men netop deres store engagement og indleven i en masse projekter på én gang var samtidig en så hård belastning for projektpiloterne, at de til sidst ikke kunne holde til det – hverken psykisk eller fysisk. Og de erfarede, at de blev nødt til at lave en prioritering af deres arbejde, hvis de skulle kunne overkomme det.

"Vi skulle faktisk lære at sige nej, for vi var helt ude af den. Randene [under øjnene] hang helt nede under knæene, så vi lærte sådan mere at prioritere de opgaver vi havde." (Projektpilot)

I og med denne prioritering af arbejdet kom projektpiloterne til at forholde sig mere distance-ret og professionelt til deres opgaver, fremfor udelukkende at bygge deres arbejde på personligt engagement. I forholdet til de unge betød det, at projektpiloterne (efter det første ca. ½ år) - i stedet for at leve sig fuldt og helt ind i projektet og gøre det hele selv uden at levne så meget plads til de unge – begyndte at lægge projekterne mere op til de unge og spørge dem, hvordan de havde tænkt sig, at de skulle forløbe (jf. De professionaliserede rum). Og under sidste del af forsøget var deres job blevet til et almindeligt arbejde.

"...Men nu er det blevet et arbejde for mig; jeg går, når jeg går, og har fri, når jeg har fri – jeg skal slet ikke ofre mere end jeg selv har lyst til." (Projektpilot)

Udover at projektpiloterne simpelthen havde for mange projekter i gang til at de fysisk og psykisk kunne opretholde et udelukkende personligt engagement i alle projekterne, har der også eksisteret en række grundlæggende dilemmaer i deres arbejde, som i høj grad har bidraget til deres distancering og dermed professionalisering.

5.1.1. Dilemma 1: Frivillig ildsjæl og professionel forvalter

Udover at være ansat til at engagere sig personligt i deres arbejde og skabe en social relation til de unge, skulle projektpiloterne også leve op til andre og mere formelle pligter. De skulle fx layoute/skrive ICON, deltage i regeringens ungdomskommuneseminarer, holde oplæg/foredrag ude omkring, vise gæster rundt, deltage i møder med kommunen og udtale sig til pressen.

Efter den første meget engagerede og altopslugende pionérfase blev konflikten mellem disse to opgaver tydelig. Kravet om at opfylde de mere formelle pligter var medvirkende til, at projektpiloterne måtte distancere sig fra deres identifikation med de unge.

"...folk var bare over os hele tiden, og jeg kunne simpelthen ikke tage det på et tidspunkt. Jeg blev nødt til at arbejde et andet sted, derhjemme, eller komme før, eller blive der bagefter." (Projektpilot)

Dermed begyndte forskellen at blive tydelig mellem de unge som var i Ungdomssekretariatet på frivillig basis og projektpiloterne, som havde bestemte opgaver, de skulle stå til regnskab for overfor deres arbejdsgiver, kommunen. Disse to modstridende krav - kravet om at være frivilligt og personligt engageret og kravet om at skulle yde et stykke bestilt/påkrævet arbejde med overblik over alle aktiviteter – umuliggjorde at projektpiloterne i længden kunne fastholde deres personlige engagement.

Projektpiloterne har igennem hele forsøgsperioden oplevet det som et problem for projektet og deres egen rolle heri, at de netop ikke har kunnet fastholde dette personlige engagement og den sociale sammensmeltning med de unge om projektarbejdet. De har følt, at det var deres hovedopgave netop at være personligt engagerede unge-med-de-unge – fordi det var, hvad de var blevet ansat til. De var netop blevet ansat på, at de var unge, og på at være personligt engagerede i deres projektarbejde sammen med andre unge.

Projektpiloterne er derfor - for ikke at svigte deres tolkning af ung-til-ung-metoden – blevet ved med at forsøge at skabe og opretholde den sociale integration med de unge. Det har de gjort ved stædigt at blive ved med at prøve at finde en form, hvor de har kunnet deltage på lige fod med de unge i projektarbejdet. På denne måde er de kommet til at sætte deres unge-identitet og loyalitet højere end deres kommunale ansættelse og ansvar. De er derfor ofte kommet i konflikt med det kommunale, administrative og politiske, system ('de voksne'), som de via deres ansættelse selv er en del af – hvilket fremgår af det næste dilemma.

5.1.2. Dilemma 2: Vilde græsrodder og loyale forvaltere

I den første entusiastiske pionér-periode koncentrerede projektpiloterne sig især om de store kulturelle arrangementer og foreningsdannelser, men efter ca. ½ år begyndte de at få blik for nogle ungdomsproblemer af mere politisk karakter. Gennem deres arbejde med de unge oplevede de fx, at AMU-centeret blev lukket for afholdelse af flere SKYLIFE-arrangementer pga. politisk uvilje imod dem (pga. støjgener og angst for at de unge tog stoffer), og fordi centeret skulle bygges om til en del af byens nye Videns- og Kulturpark. Samtidig oplevede de, at der var mangel på ungdomsboliger, og at der var et ubesvaret behov for psykologisk bistand for unge. For at gøre det 'attraktivt for alle - at være ung i Hillerød' (jf. Ungdomspolitikken) gik projektpiloterne ind i et politisk arbejde om disse problemer. De forsøgte at hjælpe unge, der ikke var under uddannelse, med at finde et sted at bo, de tog kontakt til kommunen for at bede dem oprette flere ungdomsboliger. De deltog på møderne i Ungdomsforum, som de selv var med til at oprette, og arbejdede - sammen med en håndfuld unge med parti-politisk baggrund/erfaring - for flere ungdomsboliger, og for at få oprettet en såkaldt 'Vild Hal' for de unge i Videns- og Kulturparken. Det lykkedes dem via deres stilling i Ungdomssekretariatet at komme med i følgegruppen for byggeriet. Siden gik de også imod lukningen af en åben gratis anonym rådgivning for unge i kommunen – det gjorde de ved at hjælpe de unge fra Del-fos, med at skrive læserbreve, som kom i Hillerød Posten.

Projektpiloterne blev på dette tidspunkt usikre på, hvad Ungdomssekretariatets opgave og profil i bund og grund skulle være; det virkede pludseligt absurd for dem, at fortsætte med at lave enkeltstående kulturelle arrangementer set i lyset af de ovenfor skitserede ungdomsproblemer af mere politisk karakter.

Deres selvforståelse som værende forkæmpere for de unge og samtidig en integreret del af netop unge-gruppen gjorde, at de opfattede sig selv som værende del af gruppen af unge, vilde og politiske græsrodder i opposition til kommunen. Dermed kom de i konflikt med deres egen ansættelse i forvaltningen og kravet om politisk loyalitet og neutralitet; Ungdomsskoleinspektøren kommenterede efter samtale med Direktøren for Børn og Kultur - deres politiske kamp imod lukningen af den åbne anonyme rådgivning. Projektpiloterne opfattede modstanden fra kommunen som værende i direkte modstrid med deres opgave; at gøre det 'attraktivt for alle - at være ung i Hillerød', og som en destruktiv bremsning af deres og de unges ungdomspolitiske initiativer. De forstod ikke, hvorfor de blev bremsede, idet de handlede i de unges brugeres ånd. I deres arbejde for at gøre byen mere attraktiv for unge betød det traditionelle skel, mellem hvad der er politisk og hvad der er kulturelt, ikke noget for projektpiloterne. De så det ikke som problematisk at overskride dette skel, fordi de simpelthen ikke var bevidste om at skellet så at sige var indbygget i deres ansættelse. For projektpiloterne handlede det i højere grad om at tage hånd om de aktuelt oplevede problemer og prøve at løse dem på mest effektiv vis uden at skulle dele deres engagement op i forhold til hvad der var hhv. kulturelt og politisk. Gang på gang stødte de derfor ind i dette skel, og kom herved til at stå i skarp opposition til deres arbejdsgiver. De oplevede kommunen som en stor bremse for deres engagement, og herved opstod en klar modsætning mellem projektpiloterne og kommunen. Selvom der – som det fremgik af ovenstående afsnit – også eksisterede et modsætningsforholdet mellem de professionelle projektpiloter og de frivillige unge, så blev modsætningen til kommunen og 'de voksne' i langt højere grad en udtalt del af projektpiloternes selvforståelse - igen fordi projektpiloterne så sig som tilhørende og sympatiserende med unge-gruppen.

"Ungdomssekretariatet skulle helst ikke være sådan nogle små rebeller, der lavede ballade i Hillerøds pæne polerede kommune..." (Projektpilot)

Projektpiloterne oplevede således at blive holdt fast i den (for kommunen uproblematisk) rolle, som de havde haft i starten, dvs. stå for kulturelle projekter i modsætning til de politiske projekter, som de efterhånden var blevet en del af.

"Ungdomssekretariatet skulle helst (...) være noget progressivt, der kunne levere varen, se lidt godt ud, lave nogle arrangementer og ellers holde kæft." (Projektpilot)

Konflikten endte med oprettelsen af 'Depotet', hvor projektpiloterne fik omdefinert deres rolle fra at være projektmagere sammen *med* unge til at være kultursprimusmotorer *for* unge, dvs. arrangører af kulturelle begivenheder med unge som publikum.

Der eksisterer således et spændingsfelt mellem kommunens og projektpiloternes opfattelse af, hvordan Ungdomssekretariatet skal engagere sig i forhold til de unge. For projektpiloterne er det følelsen af, at et problem er vigtigt og aktuelt i forhold til ungdommen, der afgør, om de går ind i det – og det er underordnet om det traditionelt set er politisk eller kulturelt, så længe det betyder noget for de unge brugere. Det afgørende er netop, at projektet er relevant i forhold til deres tolkning af, hvordan man gør det 'attraktivt for alle - at være ung i Hillerød' (jf. Ungdomspolitikken). Det faktum at projektpiloterne befinder sig i et forvaltningsrum betyder således ikke noget for deres måde at se på og løse problemet. I løsningen af problemet skelner de ikke mellem politisk og administrativ vej, de deler simpelthen ikke deres engagement ind i de samme kategorier, som det kommunale system gør – og dermed opstår konflikten.

5.1.3. Dilemma 3: At skabe et autonomt rum i en institution

Samtidig med denne konflikt mellem projektpiloternes politiske og kulturelle engagement, dvs. mellem deres ansættelse i forvaltningen og deres sociale integration med de unge, har der eksisteret en parallel konflikt, der handler om det dilemma, det har været for projektpiloterne at skulle skabe et frirum for de unge og samtidig skulle indgå i forvaltningen som institution.

Konflikten er især blevet tydelig efter at Ungdomssekretariatet er flyttet fra 'Mejeriet' og over i HUC. Da projektpiloterne selv stod for rummet i 'Mejeriet' oplevede de ingen restriktioner på hvem, der måtte være i rummet. Men i ungdomscenteret oplevede de det som et indhug i deres autonomi, at de ikke længere kunne skabe deres eget værested for de unge, fordi der var regler for den fysiske indretning af centeret, og dermed for de aktiviteter, der kunne foregå i rummet.

"...nogle fine caféstole, som man sidder elendigt på, men ser godt ud i lokalet. (...) foredrag, oplæg, backgammonturnering, og ikke 'vi-vender-plader-aften', det er lidt for farligt, det ser ikke så godt ud." (Projektpilot)

Projektpiloterne har således til tider haft oplevelsen af, at de ikke selv har kunnet bestemme, hvad deres aktiviteter skulle dreje sig om, men at det derimod er blevet dem påduttet af kommunen. Dette ikke kun i relation til det fysiske rum, men også i forbindelse med, at kommunen nogle gange har bedt projektpiloterne påtage sig nogle på forhånd definerede opgaver/projekter. Det har fx været tilfældet med kommunens Agenda 21-projekt, hvor projektpiloterne fik til opgave at finde en masse unge, der kunne deltage i projektet.

"...på det tidspunkt følte vi, at vi skulle sige ja til det kommunen spurgte om, selvom vi ikke har taget initiativet, eller nogen unge har (...) Det holder ikke at skulle hive en hel masse unge med ind, hvis de ikke vil (...) og så skulle vi lægge en masse, masse kræfter i det her initiativ." (Projektpilot)

Omvendt har projektpiloterne gerne villet hjælpe nogle unge grafitti-malere med at finde et lovligt sted at male, men det oplevede de ikke kunne lade sig gøre pga. Teknisk Forvaltnings forordninger.

Dette dilemma - mellem at skulle skabe et frirum for de unge og samtidig være en del af en kommunal institution - blev for alvor sat på spidsen, da projektpiloterne som kulturprimusmotorer i 'Depotet' sammen med ungdomsskoleklublederen skulle skabe et nyt og populært kultursted for byens unge. Efter at have fået indskrænket deres rolle fra at være projektmagere til være kultur-arrangører, oplevede de også indenfor denne ramme først at have autonomi, men siden at støde ind i institutionens begrænsninger.

"...han [ungdomsskoleinspektøren] giver en masse frie tøjler og siger I bruger bare alle de penge I vil, og se alle de her lokaliteter vi har, og tju hej, hvor det kører (...) men rimelig hurtigt blev der sat nogen begrænsninger, for ups, de der penge har I sgu ikke alligevel, og det der kan ikke lade sig gøre, og I kan ikke købe så og så meget udstyr til salen alligevel, og I må

ikke male på den væg, men godt på de fire andre (...) og hele tiden var der bare sådan nogen stopklodser...” (Projektpilot)

En anden barriere, som projektpiloterne oplevede som meget væsentlig i forbindelse med dannelsen af 'Depotet' var, at de ikke måtte udsænke alkohol for de unge, der kom på stedet i og med det var en kommunal institution. Til de tidligere SKYLIFE-arrangementer i AMU-centeret havde de i kraft af DUGIS godt kunnet servere alkohol for det unge publikum, og da de ønskede at genskabe stemningen af et eget frirum for unge som under SKYLIFE-koncerterne, havde de stadig ønsket om at udsænke alkohol.

”...om ikke andet, så at vi kunne sælge øl til folk over 18, som vi gør når vi laver arrangementer alle andre steder.” (Projektpilot)

For at få det unge publikum til at komme på HUC gik Ungdomsskoleinspektøren også ind i sagen for at få en alkoholbevilling til stedet, men det lykkedes ikke pga. politisk modvilje imod udsænkning af alkohol i den kommunale institution, HUC.

Alkoholproblematikken er et eksempel på, hvordan man i Ungdomssekretariatets praksis ikke har skelnet mellem hvad der hører til i et kommunalt rum, og hvad der hører til i et privat rum. Således er projektpiloterne på forskellige tidspunkter stødt ind i institutionens krav til og grænser for deres autonomi – og det har igennem hele forsøgsperioden været et udtalt dilemma for dem at skulle skabe et frirum for de unge indenfor rammerne af en fast defineret institution.

5.2. Dilemmaet mellem at være social og professionel

At leve og arbejde med disse dilemmaer - mellem 1) at være brændende ildsjæle og samtidig at have et påtvunget professionelt ansvar, 2) at være politisk engagerede og samtidig være ansatte som forvaltere med pligt til loyalitet overfor det politiske system; og 3) at skabe og besidde et autonomt rum og samtidig være en del af en kommunal institution med bestemte regler - har været meget frustrerende for projektpiloterne. De har ofte været meget i tvivl om deres rolle, og har ikke selv været i stand til at overskue de dilemmaer, de har været en del af. Problemet for dem har været, at de er blevet ansat med krav og forventninger om at de skulle være unge-med-de-unge, hvilket ifølge deres fortolkning har været det samme som at smelte sammen med de unge brugere og deres behov/interesser (at være social ung-til-ung) samtidig med, at de har været ansat til at skulle imødekomme forvaltningens grænser og krav (at være professionel forvalter-til-ung). Grundlæggende har dilemmaet for projektpiloterne således været, at de på den ene side har skullet være de unges forvaltere (stå på de unges side) og på den anden side har de skullet være forvaltningens unge (være forvaltningens redskab). De har forsøgt at klare sig ud af dilemmaet ved at tolke deres egen rolle som værende et neutralt mellemlid mellem de unge og forvaltningen.

”...vi ikke sådan er rigtige voksne. De rigtige voksne er dem i kommunen per definition, og de rigtige unge er alle de andre unge end os (...) vi er ikke sådan rigtige voksne (...) Vi har defineret os selv som et godt mellemlid” (Projektpilot)

Men i praksis har deres måde at håndtere det iboende og uundgåelige dilemma - mellem at være ung-til-ung og at være forvalter-til-ung - været at skyde den voksne forvalterside fra sig, og i stedet vægte deres unge-identitet højest. De er blevet nødt til at vælge side, hvilket de har gjort ved at forsøge at smelte sammen med de unge i kraft af den sociale relation i ung-til-ung-metoden. Som del af deres kvalifikationer har de ikke haft redskaber til at indse dilemmaet i deres ansættelse og i ung-til-ung-metoden, fordi de udelukkende har været ansat på deres personlige engagement og deres kulturelle projektmagerkvalifikationer. I denne ansættelseskonstruktion er ikke medtænkt, hvordan projektpiloterne skulle være eller komme i besiddelse af nødvendige pædagogiske indsigter i forhold til deres arbejde. Pædagogisk indsigt forstås her som det at have erfaring med og viden om sammenhængen mellem målsætning, målgruppe og metode.

5.3. Projektpiloternes relation til ledelsen

I forhold til målsætningen med og organiseringen af projektpiloternes arbejde i Ungdomssekretariatet har de refereret til ungdomsskoleinspektøren som leder af projektet. Der har imidlertid været nogle vanskeligheder i relationen mellem projektpiloterne og ungdomsskoleinspektøren.

5.3.1. Behov for supervision og overblik

Projektpiloterne har selv følt et udtalt behov for nogle retningslinjer i forhold til, hvad de skulle arbejde hen i mod via Ungdomssekretariatet, og har følt at de har manglet kompetencerne til at skabe sig det nødvendige overblik.

”Vi er kun os, og er begge to rimelig meget ansat på vores glatte ansigt, og hvordan kører man lige et Ungdomssekretariat, når der opstår en masse situationer, gode og dårlige, med underskud og overskud. Vi kastede os bare ud i det her, og der opstår en masse, og hvor skal man nu gøre af det?”
(Projektpilot)

Allerede efter ca. ½ år (efter pionérfasen) bad projektpiloterne om hjælp til at afklare deres rolle og til hvordan de i det hele taget skulle håndtere deres arbejde. Svaret fra deres leder, ungdomsskoleinspektøren, var at lade dem vælge en psykolog til supervision. Psykologen lærte dem at prioritere mere i deres arbejde, og hjalp dem således på vej til en mere professionel håndtering af deres opgaver, dvs. at skille deres personlige fra deres arbejdsmæssige engagement. Men samtidig var det svært for dem at vide, hvornår og hvordan de skulle bruge psykologen, idet de selv skulle henvende sig, når de følte et behov for hjælp.

”Vi har ikke været særlig gode til at bruge hende [psykologen], til at arrangere møder med hende, mest fordi vi ikke rigtigt vidste, hvordan vi skulle bruge hende” (Projektpilot)

Der har ikke været nogen fast supervision, og projektpiloterne har således kun haft 2-3 møder med psykologen. Samtidig har de følt, at møderne kun har været i stand til at hjælpe dem i forhold til at komme af med aktuelle frustrationer, men ikke i forhold til hvad den pædagogiske målsætning og organiseringen af Ungdomssekretariatet på længere sigt skulle være.

”Så kunne man sidde der og hælde en masse lort ud af ørerne og få en masse frustrationer ud, men der var bare ikke sket noget ved det konkret. (...) Det var som regel, når vi virkelig havde brug for, at der skulle nogle andre boller på suppen, eller skulle guides en anden vej, og hun var jo ligesom psykolog, og hun var bare ’la, la – lytte, lytte’, vi havde brug for noget mere konkret.” (Projektpilot)

5.3.2. Behov for pædagogisk støtte og retningslinjer for arbejdet

Projektpiloterne har således følt, at de har manglet vejledning i og retningslinjer for deres arbejde, og de har oplevet, at deres leder ikke har været i stand til eller har haft tid til at give dem denne vejledning.

”Vi har ligesom haft brug for et større billede, vi er her 2½ år, og hvad skal vi nå på de her år? Det har været en meget stor frustration: Hvad arbejder vi egentlig for? Jeg har følt mit arbejde var lidt til grin og til foringenting.” (Projektpilot)

Tvivlen om deres rolle blev især styrket efter de flyttede over i HUC, fordi de i vid udstrækning mistede det sociale fællesskab og kontakten med mange af de tidligere brugere. Med tabet af det sociale fællesskab mistede arbejdet i høj grad mening for projektpiloterne. Og efter ca. ½ år på HUC med frustrationer over, at der kun kom en lille gruppe unge, overvejede begge projektpiloter at sige deres stilling op.

”Især i det ½ år efter vi er flyttet herover [HUC] har det været hårdt. Vi har været ved at sige op, nu kan I bare rende os. Vi har virkelig ikke følt, at vi har fået en skid igen, hvad skal vi gøre med det her Ungdomssekretariatet? (...) Hjælp os, hjælp os, hjælp os! Og der sker ingenting, og det er bare skide frustrerende.” (Projektpilot)

Projektpiloterne var klar over, at deres leder havde meget travlt med også at stable den nye 10.klassesskole på benene, som er blevet en væsentlig del af HUC, men det har ikke ændret ved deres behov for støtte. Projektpiloterne har gerne i vid udstrækning selv villet tage ansvar for og styre Ungdomssekretariatet, men samtidig har denne selvstyring også betydet, at de ikke har fået nogen pædagogisk støtte i form af definitioner deres målsætning, målgruppe og metode og diskussioner af sammenhængen mellem disse.

”Vi har ret meget fået lov til at sejle i vores egen sø, og det har vi også bedt om selv, at få lov til at tage nogle lange snakke selv, og ikke skulle passe ind i nogle strukturer, men derfra og så til at skære os helt fra...” (Projektpilot)

Ungdomsskoleinspektørens løsning på projektpiloternes frustrationer og behov for retningslinjer var – som tidligere nævnt – at snævre deres rolle ind og afgrænse den til at være arrangør af kulturelle begivenheder for unge i 'Depotet'. Projektpiloterne var glade for at få en veldefineret opgave, men deres engagement i opgaven blev omdannet til frustration over at støde ind i de - ovenfor nævnte - begrænsninger i deres autonomi.

”...vi var enormt positive, for nu skete der endelig noget, men når vi så hele tiden får en skideballe for nu har I gjort det og det, så skulle der bare ikke så meget til at vælte vores entusiasme i projektet.” (Projektpilot)

Det blev igen uklart for dem, hvad deres rolle var, og hvad deres arbejde indebar, hvilket blev forstærket af, at de i perioden med oprettelsen og afviklingen af 'Depotet' næsten helt mistede kontakten med deres leder. Den eneste kontakt der har været mellem projektpiloterne og ungdomsskoleinspektøren i denne periode har været meddelelser overvejende af økonomisk karakter.

”...vi har bare sagt, nu har vi brugt 100.000kr. på det, og nu har vi gjort det, og så har han fået den der 'nå, nå'...” (Projektpilot)

Tidligere havde projektpiloterne kunnet skaffe sig møder med ungdomsskoleinspektøren, når de for alvor følte et behov for organisatorisk råd og støtte, men i forhold til 'Depotet' blev ungdomsskoleklublederen ny tovholder.

5.3.3. Behov for kommunikation og samarbejde med ledelsen

Ungdomsskoleklublederen blev sammen med projektpiloterne sat på opgaven med at skabe 'Depotet', men samarbejdet mellem ham og projektpiloterne fungerede imidlertid ikke optimalt, fordi han ofte heller ikke havde tid til at holde de fornødne møder med projektpiloterne.

”...i starten havde vi aftalt at holde møder 2 gange om ugen, hvor vi skulle opdatere 'Depotet' (...), men han har aflyst 90% af de møder, vi har haft med ham.” (Projektpilot)

Samtidig har ungdomsskoleklublederen haft til opgave, at formidle de begrænsninger, der har været i arbejdet med 'Depotet' til projektpiloterne, i stedet for at projektpiloterne har haft direkte kontakt med ungdomsskoleinspektøren.

”...[ungdomsskoleklublederen] er blevet sådan en mellemmand mellem ham [ungdomsskoleinspektøren] og os, og det er enormt utilfredsstillende, når vi ligesom syntes vi skulle være på niveau med ham (...) Det var også det vi gik ind i projektet med; I tre skal arbejde sammen om at lave noget fedt. Men så er han så blevet sådan en bussemand, der er kommet med de dårlige nyheder, og de få gode der har været...” (Projektpilot)

Denne måde at styre og definere projektpiloternes rolle på har ikke bidraget til en afklaring af, hvad de har haft til opgave med Ungdomssekretariatet - målet med deres arbejde er snarere blevet mere uklart. Projektpiloternes samlede opfattelse af det ubesvarede behov for supervision og fastlæggelse af pædagogiske retningslinjer er, at der ikke har været nogen klar defineret målsætning med deres arbejde, hvilket har bidraget til store frustrationer.

”...og det synes jeg bare er virkelig ærgerligt, at man ikke fra starten har taget nogle ordentlig lange snakke (...) når vi endelig fik 2,5 mill.kr., hvad skal vi bruge dem til? (...) Umiddelbart virker det som om han [Ungdomsskoleinspektøren] ikke har haft nogen idé.” (Projektpilot)

”...enorm ærgerlig over, at han [ungdomsskoleinspektøren] fx som leder af det her projekt ikke har været mere målrettet og sagt, jeg ansætter jer to, fordi der er en eller anden mening med det, ikke bare sådan at vi skal lalle rundt og lave alle mulige projekter, men at der ligesom var et mål, der skulle nås.” (projektpilot)

I stedet har projektpiloterne selv måttet lave deres egen fortolkning af, hvad det vil sige at gøre det ’attraktivt for alle - at være ung i Hillerød’ (jf. Ungdomspolitikken), og denne tolkning har de næsten kun oplevet at få kritik for. Selvom kritikken set fra et forvaltningsperspektiv har været berettiget, er de ikke blevet klogere på, hvorfor de fik denne kritik, idet de ikke har haft tilstrækkelig kommunikation med deres leder om pædagogiske målsætninger og retningslinjer for deres arbejde.

5.3.4. Projektpiloternes forslag til klarhed over retningslinjer

Projektpiloternes egne forslag til, hvordan man kunne have skabt klarere retningslinjer for deres arbejde handler om at de skulle have haft en form for pædagogisk støttegruppe, som kunne hjælpe dem med at skabe overblik og mål for deres arbejde.

”Det ville have været rigtig godt, hvis der havde været en support-gruppe, som man kunne snakke med om det, om hvordan man skal bruge det konstruktivt næste gang, nogen som kunne komme med gode råd” (Projektpilot)

En gruppe, der samtidig kunne gøre det klart for dem, hvortil deres beføjelser/kompetencer i arbejdet gik, så de kunne undgå at blive bremset i de initiativer, som de selv havde opfattelsen af var rigtige.

”...vi har savnet en eller anden form for netværk, nogen der sagde; det kan I godt eller det kan I ikke...” (Projektpilot)

Udover at udstikke rammer for deres kompetenceområder og give pædagogiske mål og retningslinjer for deres arbejde, så ville de også gerne have haft supervision som en fast og integreret del af deres arbejde.

”...det havde været på sin plads at være blevet instrueret ordentligt i det, og supervision det er noget I skal have fra starten af, at der havde været nogen, der holdt øje med os, eller nogen vi kunne læne os op ad...” (Projektpilot)

Det ville således være den administrative støttegruppes fornemste opgave at bidrage til netop en sådan afklaring af projektpiloternes arbejds- og kompetenceområder, at give dem retningslinjer og mål samt pædagogisk støtte og vejledning fx i form af supervision i deres arbejde. Den administrative støttegruppe ville således vinde meget ved at udvide deres område fra at være en økonomisk støttegruppe til også at være en pædagogisk støttegruppe, således at projektpiloterne kunne få hjælp og samarbejde til at definere deres arbejdsopgaver.

5.4. Projektpiloternes personlige læreprocesser

At projektpiloterne i princippet er startet på bar bund i deres arbejde - kun med nogle personlige 'ungdomskvalifikationer' og nogle specifikke kulturelle projektmagerkvalifikationer - har gjort at de har manglet nogle redskaber i deres arbejde. At have de personlige kvalifikationer som indgangsvinkel og engagement til arbejdet har både medført hårde knubs og værdifuldt personligt udbytte.

5.4.1. Fra begejstring til nederlagsfølelse

Projektpiloterne har således ikke følt, at de er blevet klogere på deres rolle, og Ungdomssekretariatet er endt med i høj grad at blive en personlig belastning for dem – ligesom det omvendt i starten, i pionérfasen, fungerede som et personligt energitilskud i kraft af bekræftelsen fra de andre unge og det identitetskabende element, der på det tidspunkt lå i arbejdet. Efterhånden udeblevne succes med 'Depotet' og det dårligt fungerende samarbejde med ledelsen, besluttede den ene projektpilot at stoppe, fordi arbejdet efterhånden havde tabt al mening, og frustrationerne var blevet for hård en personlig belastning.

”Jeg gik bare helt psykisk ned på det; skal jeg ofre hele mig selv på det her projekt? (...) jeg er jo også bare et menneske. Hvis man bare giver og giver, og ikke får noget igen, så bliver man bare totalt drænet, så kan man jo ikke mere, så kollapser man.” (Projektpilot)

Problemet for projektpiloterne har været, at de er ansat på deres personlige kvalifikationer, dvs. de er ansat på at være dem de er (deres identitet), at være unge kulturelle projektmagere. De er ikke ansat på professionelle kvalifikationer fx i form af kommunal, administrativ og politisk indsigt og pædagogisk overblik. Når de har mødt dilemmaer og modstand i det system, de er ansat i, har der ikke været nogen til at forklare dem, hvad problemet har været, og derfor er de til tider kommet til at opfatte modstanden og de opståede problemer som et personligt angreb på deres identitet. Det eneste, de har haft at arbejde med, og som samtidig har været alt hvad de har haft – har været deres personlighed, som de har investeret fuldt ud i arbejdet – og de har i nedgangsperioder følt, at de som personer ikke har været gode nok, eller også har de vendt deres frustrationer mod de unge. Således har de til tider vendt problemerne ind imod sig selv, og bebrejdet sig selv den manglende succes, og da de udelukkende har været ansat på deres personlige identitet, har de heller ikke haft de nødvendige redskaber til at forstå og at tage imod kritikken med. Konsekvensen har til tider været en personlig nederlagsfølelse, som ikke har været konstruktiv for det videre arbejde.

5.4.2. Projektpiloterne er dem der lærer noget

Samtidig med at det således har været frustrerende og psykisk hårdt for projektpiloterne at gennemleve forsøgsperioden, har det også været personligt udviklende og lærerigt for dem. Via personlige erfaringer har de lært det system, de har været ansat i at kende ifølge princippet om 'learning by doing', idet de simpelthen har kastet sig ud i arbejdet.

”...jeg startede jo altså uden, meget konfust, altså jeg vidste ikke rigtigt, der var listet nogle arbejdsopgaver op (...) men ikke noget målrettet. Og det er jo så det undervejs, som jeg ærgrer mig enormt meget over, (...) det tog os

1½ år at lære Hillerød Kommune at kende, hvordan arbejder man der, hvordan fungerer det her system egentlig, hvad er ungdomsskoleinspektøren for en, og hvordan fungerer alting – og kan gennemskue det på et ret sent tidspunkt...” (Projektpilot)

Problemet med disse personlige læreprocesser er, at det har været begrænset, hvor meget de unge brugere har kunnet lære, fordi projektpiloterne i høj grad har været nødt til og optaget af selv at lære og finde ud af systemet, og dermed har endt med i høj grad at servicere de unge. Projektpiloterne er selv klar over denne problematik.

”Altså vi har jo personligt fået vildt meget ud af at være her, og har virkelig lært alt muligt, men er Hillerød Kommune blevet en skid rigere?” (Projektpilot)

Projektpiloterne har således gennemgået mange personlige læreprocesser, og har på den måde fået en mere professionel tilgang til deres arbejde, idet de har lært at skille deres personlige engagement fra det de bliver betalt for at engagere sig i, og har fået en større indsigt i forvaltningssystemet. Men samtidig er spørgsmålet, om det ikke har været dyre lærepenge – både personligt, men også for kommunen.

At projektpiloterne i høj grad er dem, der har involveret sig og gjort en stor del af arbejdet for de unge, fordi de ikke har haft overblikket til at træde tilbage og lade de unge komme til, får projektpiloterne selv til at sætte spørgsmålstejn ved, hvor meget de unge brugere af Ungdomssekretariatet har lært af at indgå i miljøet.

”...jeg tænker lidt nogen gange, alle de her projekter vi har lavet, hvis ikke vi havde stået og sagt; ’flyt så de der 200 stole, gør nu det der, søg nu nogen penge’, ’nå, men så skriver vi ansøgningen’; (...) hvis ikke vi havde gjort det, så var de der projekter aldrig nogensinde kommet i land. Og så tænker jeg 2,5 mill.kr., men er det en skid optimalt den måde de er blevet brugt på?” (Projektpilot)

Projektpiloterne er altså af den opfattelse, at de unges engagement ikke er bæredygtigt i sig selv, idet de unge brugere af Ungdomssekretariatet aldrig har stået fuldstændig alene med ansvaret, projektpiloterne har altid været ankermand og igangsættere.

Således kan man sige, at den læring ungdomskommuneforsøget i høj grad har bidraget til er, at uddanne to projektpiloter, så de har fået træning i deres allerede eksisterende kulturelle projektmagerkvalifikationer og samtidig hermed har opnået et vist insider-kendskab til, hvordan Hillerød Kommune fungerer som politisk og forvaltningsmæssig organisation. Spørgsmålet er i hvor høj grad de unge brugeres engagement er bæredygtigt uden en instans som projektpiloterne i Ungdomssekretariatet til at forvalte og igangsætte det.

5.5. Delkonklusion

Som det er fremgået af afsnittet om projektpiloternes erfaringer med at arbejde med ung-til-ung-metoden eksisterer der nogle grundlæggende dilemmaer ved netop denne metode, som hver især gør at projektpiloterne ikke har kunnet fastholde et udelukkende personligt engage-

ment i forhold til deres arbejde med de unge. At projektpiloterne har fået et mere professionelt forhold til deres arbejdet, dvs. at de er begyndt at adskille deres personlige engagement fra det de er ansat til at engagere sig i, oplever de selv som et problem, idet ung-til-ung-metode netop lægger op til, at de skal engagere sig personligt på niveau med deres brugere. Projektpiloterne oplever det således som et svigt af deres metode og dermed hele projektet, men det har netop været nødvendigt at adskille deres personlige og professionelle engagement for at opretholde deres personlige identitet og integritet. Derfor har distanceringen i forhold til deres personlige engagement været en god og nødvendig udvikling for projektpiloterne personligt. Desværre for dem selv og projektet er de ikke blevet professionelle i den henseende, at de har kunnet overskue hvad deres egen rolle har været set i et større perspektiv.

Som grundlæggende vilkår for professionaliseringen af projektpiloternes personlige engagement ligger en splittelse i den måde de er blevet ansat på. De er på en og samme tid ansat til at varetage en social ung-til-ung-relation, dvs. være socialt integrerede med og stå på de unges side – samtidig med at de er ansat til at varetage en forvalter-til-ung-relation, dvs. varetage og leve op til kommunale interesser og opgaver. Denne splittelse kommer til udtryk i forskellige dilemmaer.

Der eksisterer hos projektpiloterne et grundlæggende dilemma mellem at være frivilligt engageret og tvunget engageret – dvs. dilemmaet mellem at være autentisk engageret ung med basis i et selvvalgt socialt fællesskab, og at være professionelt engageret ung med basis i et nogle på forhånd af kommunen fastlagte opgaver. Idet projektpiloterne bliver nødt til at påtage sig et ansvar i forhold til deres arbejdsgiver, samtidig med at de skal engagere sig personligt i arbejdet, opstår der en splittelse i deres engagement, som gør at arbejdet får et præg af at være tvunget frivillighed. I kraft af deres ansættelse i forvaltningen og de dertil hørende krav og opgaver undergraves den sociale relations frivillighed af en tvungen og mere formel relation mellem projektpiloterne og de unge. Denne formelle relation bliver dog aldrig fuldbyrdet, idet den hele tiden søges negligeret netop af den forventningen om den sociale relation, der ligger i ung-til-ung-metoden.

Et andet dilemma, der udspringer af den indbyggede modsætning i projektpiloternes ansættelse, er at projektpiloterne i kraft af ung-til-ung-metoden på den ene side skal fungere som en integreret del af gruppen af unge, vilde, oprørske og politiske græsrodder, mens de på den anden side skal være voksne og politisk loyale forvaltere overfor kommunen, hvilket har indebåret en læggen vægt på kultur fremfor politik. Denne konflikt har været svært at håndtere for projektpiloterne, fordi de i modsætning til kommunen ikke har delt deres engagement op i hhv. politiske og kulturelle kategorier. Herved er projektpiloterne kommet til at overtræde den politiske loyalitet, der ligger i at være ansat i kommunens forvaltning, hvilket har slået store skår i deres engagement.

Et tredje dilemma er, at projektpiloterne på den ene side har haft til opgave at skabe og besidde et autonomt rum, hvor de – sammen med de unge – selv har skullet bestemme indholdet og indretningen af rummet, både fysisk og i forhold til hvilke projekter, der bliver lavet, og på den anden side samtidig har skullet adlyde regler og normer i den institution de er ansat i. I deres forsøg på at skabe et eget rum er projektpiloterne således stødt ind i de krav og begrænsninger, der ligger i at være del af en kommunal institution.

Disse dilemmaer, der alle udspringer af modsætningen mellem at skulle være frivillige og sociale unge-med-de-unge og samtidig stå til regnskab overfor kommunen, har ikke været fuldt ud klare for projektpiloterne, som derfor indirekte er blevet tvunget til at vælge side mellem en identifikation med de unge og en loyalitet overfor det voksne system, de er ansat i. Her har deres tolkning af ung-til-ung-metoden - som værende indbegrebet af den sociale ung-til-ung-relation - slået igennem som projektpiloternes altafgørende selvforståelse, hvilket har gjort, at de er kommet i opposition til deres arbejdsgiver, kommunen.

Således har projektpiloterne mødt modstand i deres arbejde for de unge, men har ikke været i stand til at gennemskue årsagerne til denne modstand, fordi de som eneste kompetencer har haft deres personlige engagement og nogle kulturelt definerede projektkvalifikationer. De har ikke selv haft noget overblik over sammenhænge mellem målsætning, målgruppe og metode - eller i det hele taget redskaber til at gennemskue og håndtere de nævnte dilemmaer.

Samtidig hermed har de i høj grad manglet pædagogisk supervision og støtte, idet ungdomsskoleinspektøren ikke har haft regelmæssig kontakt og samarbejde med projektpiloterne, og fordi kontakten har begrænset sig til overvejende at handle om de økonomiske aspekter ved projektet. I stedet er det organisatoriske ansvar for projektpiloternes arbejde blevet uddelegeret enten til en psykolog, som har givet projektpiloterne psykologisk bistand, men som ikke har kunnet hjælpe dem på det organisatoriske plan, eller også til ungdomsskoleklublederen, der i forbindelse med 'Depotet' har formidlet ledelsens økonomiske rammer og valg til projektpiloterne.

Således har der været forvirring om målsætningen hos projektpiloterne, som har stået alene med opgaven at formulere en sådan. De har refereret til ungdomspolitikens vision som værende deres hovedopgave, dvs. at gøre det 'attraktivt for alle - at være ung i Hillerød', en målsætning, som de har foretaget deres egen tolkning af, og som samtidig ikke direkte har indeholdt ungdomskommuneforsøgets overordnede målsætning om at kvalificere unge til selvstændigt at tage aktivt del i samfundsudviklingen.

Det ubesvarede behov for pædagogisk overblik, retningslinjer, støtte og supervision har medført frustrationer hos projektpiloterne, der ikke har kunnet finde ud af, hvad deres rolle og målet med deres arbejde har været. Idet projektpiloterne ikke har haft redskaber til at begribe den modstand de har mødt i systemet, har de til tider selv taget skylden på sig, når det ikke er gået godt. Det har været meget opslidende - psykisk og fysisk - for projektpiloterne, hvis engagement er blevet ændret fra begejstring til en overvejende nederlagsfølelse, og den ene af projektpiloterne er endt med at sige op.

I udlevelsen af disse dilemmaer er der samtidig sket en personlig modning og læring hos projektpiloterne, der ved at kaste sig ud i arbejdet med stort personligt engagement i den første pionérfase har lært en masse om kommunens indretning. Derved er de som oftest kommet til at gøre det meste af arbejdet for de unge, som til gengæld ikke har udviklet sig og opnået nær så meget viden som projektpiloterne. Det er projektpiloternes egen vurdering, at de selv har brugt lang tid på at lære mange af de ting deres stilling indebærer, og at de først relativt sent har været i stand til at give det videre til de unge brugere. Således er projektpiloterne kommet til at besidde en egen viden om systemet, som i udstrakt grad ikke overleveres til de unge, men som derimod tages med ud af organisationen, når de to projektpiloter forlader deres stilling.

Projektpiloternes erfaring er, at den form for engagement, som de unge har udvist i Ungdomssekretariatet ikke er bæredygtigt uden ansatte som dem selv – engagementet hos de unge i Ungdomssekretariatet har udfoldet sig, som det har, netop i kraft af projektpiloternes store arbejde, og dermed indenfor rammerne af en tvunget frivillighed.

6. Analyse af ungdomskommuneforsøget set fra forvaltningen

Dette afsnit bygger på interviews med følgende personer: Direktør for Børn og Kultur, Ungdomsskoleinspektøren, Fritidskonsulenten, Områdemedarbejderen i østbyen, SSP-medarbejderen, Fritids- og Kulturudvalgsformanden, de to projekt piloter samt Hillerød Kommunes ansøgning, prækvalifikationsansøgning om at blive ungdomskommune og publikationen 'Ungdomspolitik'.

Afsnittet omhandler i forlængelse af de to foregående afsnit om ungdomskommuneforsøgets praksis og beskriver samtidig, de forskellige deltagere i Ungdomssekretariatets praksis, nemlig de unge brugere, de professionelle unge projektpiloter, forvaltningens administratorer og de politiske beslutningstagere ud fra et forvaltningsmæssigt og politisk perspektiv. Dette afsnit introducerer Ungdomssekretariatets praksis ud fra et pædagogisk, politisk og forvaltningsmæssigt perspektiv.

I Hillerød Kommune har man ønsket at organisere ungdomskommuneforsøget anderledes i forhold til de andre ungdomskommuner. I det man har ansat to unge som projektpiloter i kommunens Ungdomssekretariat. Hensigten er at bringe det politiske og administrative system tættere på de unge mennesker i kommunen. Det arbejde har man i Hillerød Kommune også ønsket at styrke ved at skabe et kulturelt ungdomscenter for byens unge. Et sted der samler kommunens kulturelle og fritidsorienterede tilbud til unge, og som samtidigt har en række centrale ungededarbejdere samlet for bedre at kunne samarbejde med de unge om at gøre dette ungdomskulturelle rum til stedet for unge i Hillerød.

6.1. Ungdomssekretariatets organisering under HUC

Ungdomssekretariatets nuværende placering er Hillerød Ungdomscenter som primært huser 10.klasses skolen og ungdomsskolens undervisningstilbud. Sammenfaldet mellem etableringen af HUC og ungdomskommuneforsøget har skabt forvirring omkring Ungdomssekretariatets målgruppe. Idéen med HUC var ifølge Direktør for Børn og Kultur:

"Det var en drøm at få en ny ungdomsskole etableret med sin egen ungdomsskultur. 10.klasses skolen flyttede med. Og målet var at skabe en synergi effekt. Ungdomsskole og klub aktiviteter og så skulle Ungdomssekretariatet ligge der og være selvstændige og selvstyrende ift. udviklingen af ungdomskultur, musikcafé og gymnastiksalen det skulle lægges ud som rammer og muligheder."(Direktør for Børn og Kultur)

På HUC operer man således i hvert fald med tre forskellige ungebrugergrupper. Der er 10.klasses skolens elever, ungdomsskolens elever, og så Ungdomssekretariatets brugere. De to grupper af skoleelever er klart de største, og de fylder også fysisk mest på HUC. Den primære målgruppe må udefra betragtet derfor være de 15-18 årige unge, som bruger undervisningstilbudene på HUC.

Den proces der iværksattes med flytningen af Ungdomssekretariatet indebark, at det på alle måder lille projekt skulle til at indordne sig andre og større projekter, hvilket fik betydning for både projektpiloterne og Ungdomssekretariatets brugergruppe. Ungdomsskoleinspektøren beskriver det som en slags tvang.

”De [projektpiloterne] er så blevet tvunget fra det forholdsvis frie miljø ind i det her nye miljø her og har svært ved at se de samme udfordringer i det her nye miljø. Jeg tror at hvis de var startet her ville de have set det anderledes. Nu er de faktisk blevet revet her over og gik lidt i koma over det. Og pludselig sad her og bare var en del af en større helhed. Det er lidt ærgerligt ...”
(Ungdomsskoleinspektøren)

Flytningen tydeliggør det organisationshierarki, som Ungdomssekretariatet hele tiden har været en del af, men ikke på samme måde har følt tilstedeværelsen af med sin placering på den anden side af gaden i Café Mejeriet. Det har hele tiden været Ungdomsskoleinspektøren, der har haft ansvaret for Ungdomskommuneforsøgets praksis, men til forskel fra før flytningen udgøres rammerne nu også fysisk af HUC, og Ungdomssekretariatet bliver således en aktiv del af centerets bestræbelser på at få lavet et ungdomskulturcenter i Hillerød.

”Man siger her er nogle rammer, de [Projektpiloterne] er selvstyrende, men de [Ungdomssekretariatet] ligger på Ungdomsskolen og han [Ungdomsskoleinspektøren] er boss for det, og må styre hvor lang snor han giver på det .”(Direktør for Børn og Kultur)

Det har haft konsekvenser for Ungdomssekretariatet at blive lagt ind under HUC's institutionelle rammer. Ungdomssekretariatets målgruppe unge på 18-25 år, er ikke den samme som HUC's målgruppe af unge på 15-18 år, og det har gjort det svært at finde nye veje. Desuden har det været klart, at Ungdomscentret har taget mange administrative ressourcer på bekostning af Ungdomssekretariatet.

”Før var Ungdomssekretariatet det primære, men i HUC bliver de nok lidt klemt af 10.klasses skolen. Det er jeg ikke et sekund i tvivl om. Det er noget vi har debatteret, det er noget vi skal forholde os til og finde ud af at gøre noget ved.” (Direktør for Børn og Kultur)

Og samme:

”Jeg håber på at visionen for HUC [som et ungdomskultur center for alle unge i Hillerød] bliver virkeliggjort. 10.klasses skolen er en succes og har taget mange ressourcer. Nu skal andre områder tilgodeses, og opgaver trænger sig på.” (Direktør for Børn og Kultur)

Sammenfaldet mellem etableringen af Hillerød Ungdomscenter og ungdomskommuneforsøget har virket til at ungdomskommuneforsøget kun har været ét blandt mange områder, den daglige ledelse og administration har skullet styre. Det burde betyde, at det har været nødvendigt med ekstra klare retningslinjer for samarbejde mellem ledelse og projektpiloter, men det lader, som vi så det i forrige afsnit, ikke til at have været tilfældet.

6.2. HUC's målgruppe og ungdomskultur

I forbindelsen med etableringen af Hillerød UngdomsCenter og genåbningen af ungdomsskoleklubben Down town opstod der nogle problemer omkring en gruppe unge andengenerationsindvandrere. I forbindelse med Down Town skal flyttes nogle ungdomsklubaktiviteter opstod der uorden og slagsmål og i det daglige klubliv var der usikkerhed omkring denne gruppes opførsel. Det besluttedes fra centerets ledelse, at ungdomsskoleklubben skulle flyttes ned i Fritidshuset i midtbyen og således ikke have adgang til HUC så længe man var i gang med at etablere 'den nye ungdomskultur' på stedet.

Etableringen af centerets ungdomskultur skulle blandt andet ske ved skabelsen af det nye kultursted 'Depotet'. Depotets fest- og kulturaktiviteter styredes og arrangeres i fællesskab af ungdomsklublederen og projektpiloterne ud fra den hensigt at få et integreret og fælles klubtilbud for alle unge i Hillerød mellem 15-25 år. På sigt er det hensigten at få gruppen af unge fra Down Town inklusive andengenerations indvandrerne indoptaget i HUC's ungdomskultur.

6.3. Ung-til-ung metoden ifølge forvaltningen

Direktøren for Børn og Kultur beskriver idéen med ung-til-ung-modellen som en metode, der skal afhjælpe problemer affødt af en kulturel forskel mellem det offentlige forvaltningssystem og de unge mennesker i Hillerød. En kulturel forskel der handler om den forskellige måde som unge og voksne mennesker tænker på, og den måde som forvaltningen handler på i forhold til den måde som unge gerne vil handle på. Ung-til-ung-relationen handler om at eliminere forvaltningens u hensigtsmæssige effekt på de unge.

"Ung-til-ung relation, den unge skulle kunne gå til en ung og få kvalificeret hjælp ligesom til et system, det var den idé der skulle prøves. Hvis man kunne få oparbejdet en sådan kompetence i ung-til-ung relationen så ville det være at foretrække., var der nogen der havde fortalt os. De var nogen der havde løbet ind i den gummivæg af officiel repræsentativt system som de opgav, og måske kunne det barberes væk med en ung-til-ung kontakt, en mere direkte og en respons i den der henvendelse. Det var et kulturspørgsmål simpelthen." (Direktøren for Børn og Kultur)

Ungdomssekretariatet beskrives som værende de unges egen indgang til forvaltningen. En ungdomsforvaltning, der i modsætning til den traditionelle voksenforvaltning er i stand til at reagere hurtigt og effektivt på de unges ønsker og krav. Fritidskonsulenten fortæller om Ungdomssekretariatet og ung-til-ung forvaltningens kvaliteter:

"Det er deres føling med de unge og for at understøtte hurtige initiativer, som vi ved er så vigtigt, for at gøre processen hurtigere ,så der ikke går 4-6 uger inden man har svar på en ansøgning." (Fritidskonsulenten)

De unge har i store træk frirum til og mulighed for at formulere initiativer og aktiviteter uden indblanding fra politisk og administrativ side. Man har forsøgt gennem Ungdomssekretariatet at give de unge et stort råderum, hvor de i deres anvendelse af både fysiske lokaliteter og økonomiske midler har kunne handle efter egne prioriteringer og valg. For Ungdomsskoleinspektøren handler ungdomskommuneforsøget om at skabe rum for processerne blandt de unge på en sådan måde, at unge mennesker bliver inddraget i det offentlige system. Det afgørende i forhold til forsøgets succes og til de unges oplevelse af selvbestemmelse og indflydelse er ifølge ungdomsskoleinspektøren, at man i forvaltningen er villig til, og tør træde et skridt tilbage og overlade ansvaret til de unge.

”Kernen i det er den her risikovillighed, læne sig tilbage, det går nok, 9 ud af 10 tilfælde går det godt. Og mange unge mennesker får personlig udvikling og det er ikke store katastrofer der sker, for ellers kan det ikke lade sig gøre at koble det offentlige system sammen med noget der ligner græsrodsbevægelser, hvis ikke man er risikovillig.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Den måde forvaltningen skaber rum til de unge i organisationen er netop ved at give de unge et sted som de kan opholde sig fysisk indenfor institutionen HUC og Ungdomssekretariatet og via Ungdomssekretariatets placering i organisationens praksisfelt er der blevet skabt en ny form for ungdomsorganisation, hvor unges sociale aktiviteter og projekter smelter sammen med forvaltningen af ungdomskommunen.

6.4. Dilemmaet mellem at være både forvalter og ung

Kodeordet i projektpiloternes arbejde bliver med ungdomsskoleinspektørens ord, at projektpiloterne skal være professionelle fremfor at være unge med de unge.

”Det de [Projektpiloterne] skulle gøre var at sætte sig ned i den professionelle vejlederrolle og sige hvordan kommer I [de unge] bedst ud af det her på, hvor kan I træde igennem, for det er klart at hvis I ikke træder igennem overfor systemet, så må I bruge andre virkemidler. Og dem skal de da også være med til at henvise. ’du kan bare skrive et læserbrev, vi kender en journalist der’.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Projektpiloterne skal altså være professionelle vejledere og rådgivere for de unge brugere af Ungdomssekretariatet, og det bliver væsentlig at de ikke skal identificere sig med de unge men med forvaltningen, som de er en del af. Projektpiloterne skal uden at være kvalificeret til det i egenskab af at være ung, virke som de unges advokater. Ungdomsskoleinspektøren formulerer det således:

”Og så skal de [Projektpiloterne] holde det ude i de grupper af unge mennesker, de skal ikke betragte sig selv som en del af ungdomskulturen, det skal de selvfølgelig gøre, men de skal betragte sig som ungdomskulturens advokater, og være dem der går ind og ser om der er en ungdomsgruppe der har nogle behov, så kan de sørge for at det bliver organiseret og anvise dem ve-

je i systemet til at få økonomi og så få deres aktiviteter i gang.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Projektpiloterne skal altså ifølge ungdomsskoleinspektøren være de unges rådgivere og vejlede dem med henblik på at lave projekter og at søge penge til at føre projekterne ud i livet. Men det er ikke al projektpiloternes praksis, der er lige så enkel at gå til. Sålænge de unge i Ungdomssekretariatet ikke kommer i konflikt med systemet, har de stor frihed og mulighed for at udfolde sig, men kun sålænge det foregår inden for rammerne af forvaltningskulturens normer og værdier. Der er mange ting at lære som ung og nyansat i en stor bureaukratisk organisation og der har været problemer og konflikter omkring de unge projektpiloters arbejde i Ungdomssekretariatet.

”Der hvor de [Projektpiloterne] har trådt, om ikke trådt ved siden af, så været med til at skabe nogle konflikter, hvor man igen kan sige, hvor meget kan systemet bære af frivillige Ungdomsinitiativer sålænge de er en del af systemet i forhold til at gå ud og være politisk engageret.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Det skaber et spændingsfelt mellem det at være forvaltningens unge og at være de unges forvaltere. Ungdomssekretariatet bliver som en aktiv del af det ungdomskulturelle netværk i Hillerød og som ungdomsforvaltning sat i en position, hvor der skal opgøres hvilke forpligtelser man har og over for hvem. For ungdomsskoleinspektøren handler det om at erkende sin placering i systemet.

”Projektpiloterne var støbeske for, at der kom læserbreve ift. ung-til-ung-rådgivningen i aviserne. Og der er det for mig at se et spørgsmål om at være loyal over for systemet, er man en del af systemet er man nødt til at være loyal over for politiske beslutninger. Man kan ikke som embedsmand gå ud og sige at politikerne er dybt god nat, hvis de har truffet en beslutning, så accepterer de den beslutning. Man kan protestere i systemet over for det, men man kan ikke gå i det offentlige med det. Det er den evigt tilbagevendende debat om ytringsfrihed og jeg vil sige at hvis man er ansat i systemet, så er man loyal og hvis ikke man kan være loyal, så er man ikke ansat i systemet.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Et af problemerne i denne sammenhæng er at projektpiloterne på en og samme tid er en del af den ungdomskulturelle gruppering og det politiske systems administration. Det der er forskellen her i forhold til en traditionel skelnen mellem en offentlig og privat identitet er, at projektpiloterne er blevet ansat på deres ungdommelige egenskaber såvel som deres faglige kvalifikationer. I praksis arbejder projektpiloterne med hele deres identitet, både den ungdommelige og den administrative side på en gang (jf. afsnittet om Projektpiloterne). Det kan føre til, og det har ført til, en del konflikter mellem det at være ansat som de unges projektpiloter og de voksnes administratorer, og særligt når der har været modstridende politiske interesser. I den anledning siger ungdomsskoleinspektøren om den svære balance i projektpiloternes arbejde:

”Der er det selvfølgelig svært som ungt menneske at sige, hvornår bliver man selv grebet af opgaven og projektet og det vil vi kæmpe for og hvornår er jeg bare vejleder for dem. Der tror jeg, der er et skel i deres betragtning af hvor i systemet de befinder sig.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Problemet for projektpiloterne med at finde deres plads i systemet hænger også snævert sammen med vanskeligheden ved at etablere et autonomt rum, hvor de unge brugere og projektpiloterne i fællesskab kan føle sig som myndige personer. Det handler om, om man overhovedet kan etablere autonomi for privilegerede ungdomsgrupper indenfor det politiske systems forvaltning. Mere om dette i næste afsnit.

6.5. Problemet med et autonomt rum i forvaltningen

Det er et alvorligt problem ved organiseringen af denne forsøgsvirksomhed, at finde ud af hvorledes man rent faktisk får sikret de unge mere reel indflydelse på det lokale demokrati. Modsætningerne mellem voksen og ung, repræsentativt demokrati og ungdomsprojekter, virker stadig lige styrende for de unges adgang til mere indflydelse på eget liv, og organisatorisk får det også ungdomsskoleinspektøren til at overveje Ungdomssekretariatets ideelle placering:

”Der er man jo, det er et typisk eksempel på hvordan sådan et Ungdomssekretariat kan komme i krise, hvis man vil have det som demokratisk element, som man vil have at det skal være med til at sætte fokus på nogle mangler i systemet, hvordan skal man så håndtere det? Hvor er vejen hen til det? Der var det jo nemmest hvis det var en form for selvejende institution der var uafhængig af systemet og som kunne sidde uden for og kritisere lige så tosset som de ville. De skal jo også leve af nogle offentlige midler og derfor er der også en balance der.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Der er skabt væsentlige indsigter i ung-til-ung-forvaltningsmodellens problemer med at håndtere kulturelle forskelle mellem forvaltningens organisation og den unge brugergruppe. Problemerne viser sig primært i projektpiloternes praksis og i den måde Ungdomssekretariatets arbejde struktureres på. I følge ungdomsskoleinspektøren er der stor forskel på at lave praktiske projekter og på at sikre de unges demokratiske læreprocesser:

”Det er nok et af de svære elementer i det, det er meget nemmere at lave et projekt, at lave en koncert etc., alle de der håndfaste ting. Det sværere kommer i det, når man kommer ud i ’hvordan sikrer, man de unges demokratiske indflydelse?’.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Også i et Ungdomspolitisk projekt som Ungdomssekretariatet skal man være påpasselig med at finde balancen imellem at forvalte politik og føre politik. Det giver naturligt projektpiloterne nogle loyalitetsproblemer, både i forhold til forvaltningen og de unge brugere, at de i ung-til-ung-metoden skal gøre brug af hele deres identitet, såvel de kulturelle og faglige som de personlige egenskaber. Det er et skisma ved ung-til-ung-metoden og et reelt problem for de to projektpiloter at være ansat i en organisation der har en anden kulturel forventning til dem end de selv og de unge i brugergruppen.

6.6. Ung-til-ung-relationen som demokratisk læreproces

Erkendelsen af det repræsentative demokratis begrænsede tiltrækningskraft på nutidens unge mennesker har i Hillerød ført til den tanke, at de unge skal engageres i demokrati på deres egne præmisser, hvilket betyder at de unge skal involveres og engageres via deres egne projekter. Den særlige ungdommelige måde hvorpå unge forholder sig til verden er at opfatte deres liv som et projekt der skabes, formes og forandres konstant. Det er derfor at Hillerød Kommune forsøger sig med at iværksætte demokratiske læreprocesser skabt og formidlet via ung-til-ung-relationer.

I overensstemmelse med disse tanker formulerer Fritids- og Kulturudvalgsformanden idéen om den særlige demokratiske læreproces som værende et spørgsmål om at have de gode idéer og at kunne føre dem ud i livet. Med andre ord bliver selve projektarbejde en demokratisk læreproces:

”Alt kan lade sig gøre når man har de rigtig gode idéer og der er nogle der gider lave dem og jeg tror det er en demokratisk oplæringsproces vi har gang i der, jeg håber det.” (Fritids- og Kulturudvalgsformanden)

Ungdomssekretariatet skal være det rum hvor unge møder, lærer og erfarer det repræsentative demokratis livsform og principper gennem projektmageri og foreningsdannelser i aktivt samspil med og støttet af de to projektpiloter. Det handler om at give de unge ansvaret for deres egen demokratiske dannelse, således at de selv aktivt kan tilvejebringe sig de kompetencer, der traditionelt har ligget hos forvaltningen, men som nu lægges ud til de unge. Det er som Fritids- og Kulturudvalgsformanden udtrykker det:

”Jeg tror ikke man har en chance hverken som ung eller i min generation i en større sammenhæng, hvis man hele tiden har sådan et partiprogram: ”nej det stod der ikke”, jeg tror demokrati det er noget man skal leve ud, mere end det er noget man, selvfølgelig skal man også sige det, men hvis ikke man er demokratisk i sin tankegang og i sin væremåde, så kan man ikke lære andre det.” (Fritids- og Kulturudvalgsformanden)

I arbejdet med at sikre de unges demokratiske indflydelse er det utroligt afgørende hvorledes projektpiloterne forstår deres job. For at få balance i projektets praksis skal projektpiloterne besidde stor viden og indsigt i forvaltningssystemet, og de skal på samme tid være i stand til at give den organisatoriske viden og indsigt fra sig igen. Det bliver let et demokratisk problem, hvis for megen viden og kompetence samles på et sted hos Ungdomssekretariatets to projektpiloter.

”De [Projektpiloterne] skal være i besiddelse af noget viden og indsigt om systemet som de kan give videre til ungdomsgrupperinger og, være med til at sige til ungdomsgrupperinger, hvis I er utilfredse med det der sker omkring jer, så skal I henvende jer der og der. Det er der I har mulighed for at få aflad for frustrationer, og være med til at rådgive omkring situationer,

hvornår kører man ud i konfliktsituationer og hvornår graver man grøfter i stedet for at få kompromiser og få lavet løsninger. Det er det der meget svære demokratiske element i det og når man sidder som ungt menneske og man føler der er nogle uretfærdigheder der sker, så bliver man nødt til at brokke sig. Men man kan bare ikke gøre det som ansat på den måde.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Det fremgår at der er flere måder at tænke demokrati på, på spil i ungdomskommuneforsøget. Der er demokrati, som det der skal leves ud af de unge, og så er der den forståelse der siger, at de unge brugere skal gøres politisk bevidste og ansvarlige på en sådan måde, at de engagerer sig i det traditionelle demokrati, dvs. at de forsøger at handle ud fra politiske idealer om repræsentation og konsensus. Men det engagement, de unge brugere udviser, er ikke nødvendigvis den samme form for engagement som det politiske system fordrer. Så længe de unges aktiviteter er kulturelle, og ikke kan mistolkes som politiske, er der en overensstemmelse mellem projektaktivitet og demokratisk engagement hos de unge. De unges særlige demokratiske læreproces bliver således, at forstå demokratiforvaltning som demokratisk engagement og deltagelse. De unge skal ved projektpiloternes hjælp lære, at forvaltningens veje er de unges vej til mere indflydelse, og at det er demokratiets vej, som ungdomsskoleinspektøren siger:

”Ved at vise veje, gøre unge mennesker forståeligt, embedsmandssystemet, hvor kan vi komme igennem med noget og hvor er der noget politisk i det og være med til at sige at der er nogle demokratiske veje på den her måde.” (Ungdomsskoleinspektøren)

Ung-til-ung-metodens tilvejebringelse af demokratiske læreprocesser afhænger tilsyneladende af en sammenhæng mellem de unge brugeres identitet og den selvforvaltningspraksis de er en del af. Det ansvar og engagement man i forvaltningsregi har tilhører en faglig kulturel identitet, og kan som sådan kun siges at være lige så betydningsbærende for en ungdomsidentitet som ethvert andet identitetslement; det være sig køn, socialklasse, uddannelse eller alder. Der er intet der indikerer at en projektmageridentitet og en bestemt alder skulle have en større sociologisk betydning end de ovenfor nævnte identitetslementer heller ikke i forhold til en demokratisk læreproces. Tværtimod har sammentænkningen af ungdomsidentitet og forvaltning forstået som ung-til-ung-forvaltning vist sig at være problematisk for ungdomskommuneforsøgets forsøg med demokratiske engagement og involvering af unge.

Det bliver et problem, hvis man gør spørgsmålet om demokratisk engagement og deltagelse til et spørgsmål om, om man som ung i sit identitets- og projektarbejde kan identificere sig med en professionel forvaltningskultur, især hvis man prøver at lade identifikationen formidle gennem ung-til-ung-relationen.

I følgende afsnit samles der op på forvaltningens forståelse af og erfaringer med ungdomskommuneforsøget og der konkluderes på henholdsvis det pædagogiske, politiske og forvaltningsmæssige perspektiv.

6.7. Delkonklusion

Ungdomskommuneforsøgets store eksperiment er den særlige satsning med en ung-til-ung-forvaltning som er et resultat af forvaltningens selvforvaltningspraksis. Det betyder at ledel-

ses- og organisationsstrukturen i ungdomskommuneforsøget er bestemt af denne tankegang og har haft stor betydning for den konkrete praksisudformning. Selvforvaltningsmodellen sammenholdt med forvaltningens ønske om, at etablere et autonomt rum til Ungdomssekretariatets arbejde har betydet, at Ungdomssekretariatets projektpiloter til tider har været isoleret i forvaltningens organisation. Der har ikke været det fornødne netværk til at sikre en ordentlig styring af Ungdomssekretariatet, og projektpiloterne har savnet kontinuerlig feedback i deres praksis.

Den decentrale organisation og ledelse i HUC har også haft betydning for at HUC og ungdomskommuneforsøgets målsætninger og målgrupper er blevet lagt sammen, og derfor har skabt usikkerhed om det konkrete arbejde i Ungdomssekretariatet. Det er et problem at der ikke har været enighed om Ungdomssekretariatets målgruppe og målsætning, og det har skabt vanskeligheder i det konkrete arbejde for projektpiloterne og har været med til at gøre styringen af ungdomskommuneforsøget vanskelig.

Problemet med Ungdomssekretariatets målgruppe og målsætning kan også ses i lyset af projektpiloternes problem med at finde deres organisatoriske placering, fordi de som personer både er en del af forvaltningen og af ungdomsgruppen.

Det har været meget vanskeligt for projektpiloterne at finde deres plads i forvaltningens organisation og hierarki samtidigt med at de har skulle være unge med de unge. Det problem løses ikke ved mere styring, men ved i samarbejde med projektpiloterne at give klare retningslinjer for deres arbejde. Der har været problemer omkring hvor meget autonomi de unge brugere skal have og i sær omkring hvordan man skal forstå autonomi. Det er fuldstændigt afgørende for ansvar og autonomi at det ikke bare bliver givet væk uden nogen som helst støtte eller forpligtelse. Og det gælder såvel for de unge brugere som for de unge projektpiloter.

Når vi fokuserer på ungdomskommuneforsøgets praksis, kan vi se at, der faktisk foregår en læreproces i Ungdomssekretariatet. Læreprocessen sigter på at transformere sociale relationer til professionelle relationer, hvorved det handler om at gøre de unge brugeres identitetsdannelse til et aspekt ved selvforvaltning og selvstyring (via de unge brugeres selvdisciplinering). Kort og godt går det ud på at transformere en bredt funderet social og ungdomskulturel identitet til en snævert opfattet professionel og økonomisk funderet identitet. Denne læreproces formidles via identifikationen af selvforvaltningsansvar og demokratisk indflydelse og ved at sætte lighedstegn mellem projektmagerkultur og politisk ungdomskultur. Men der hersker ingen nødvendig forbindelse heri mellem.

Man kan kort ridse forvaltningens pædagogiske idé op således. Ungdomssekretariatets demokratiforsøg bygger på en pædagogisk antagelse om, at der i mødet mellem forvaltningens unge og de unge projektpiloter, mødet mellem identitetsdannelse og selvforvaltning vil ske en udvikling af den demokratiske kompetence og engagement hos de deltagende. Et demokratiforsøg der indeholder følgende elementer:

For det første handler det om at være risikovillig. Der skal være en politisk vilje til at afgive ansvar til de unge brugere i form af selvforvaltning af økonomiske midler. For det andet handler det om at skabe rum hvor der hersker autonomi. Der skal være en forvaltningsmæssig vilje til at afgive rum til de unge brugeres selvstyring, selvudvikling og identitetsdannende processer. For det tredje skal der være en ansvarskultur. Det skal være muligt i praksis i samarbejdet mellem projektpiloterne og de unge brugere, at udvikle og udveksle professionelle og sociale kvalifikationer og erfaringer på en ligeværdig måde.

Hvis de organisatoriske forhold er i orden har ung-til-ung-metoden vist nogle umiddelbare forvaltningsfordele. De unge brugere har haft forholdsvist let ved at komme ud af busken når det er andre unge, som de kan tale og samarbejde med, og projektpiloterne har vist forholdsvis stor indsigt i hvad der rør sig blandt disse unge. Desuden kan projektpiloterne samtidigt tjene som positive rollemodeller for de unge brugere.

Men som vi har vist har der været store problemer med organisationen og ung-til-ung metoden har vist sig at være utilstrækkeligt reflekteret en pædagogisk praksis der vægter den positive identifikation af forskellige unges identitet med to projektpiloters identitet. Det udelukker en del unge mennesker fra at deltage, at man har fokuseret så snævert på en bestemt slags ungdomsidentitet.

DEL III Konklusion og resumé

7. Konklusion

Evalueringsens analyser optegner flere grundlæggende temaer og problemfelter for inddragelsen af unge i demokrati. Ungdomskommuneforsøget i Hillerød viser nemlig, at der i praksis er store kulturelle forskelle imellem de forskellige aktører og deltageres forståelse af, hvordan demokratisk engagement og deltagelse kan tænkes, skabes og udvikles.

Forsøgets problemfelter kan karakteriseres og forstås ved følgende tre kulturelle spændingsfelter, som samtidigt danner en ramme for evalueringens konklusioner:

- Politisk eksisterer der et spændingsfelt imellem det repræsentative demokratis politiske kultur og de forskellige ungdomskulturers individualiserede politiske udtryk.
- Forvaltningsmæssigt eksisterer der et spændingsfelt imellem en bureaukratisk og hierarkisk styret organisationskultur og de forskellige ungdomskulturers venskabsbaserede og frie interessefællesskaber.
- Kulturelt eksisterer der et spændingsfelt imellem dét de voksne i politik og forvaltning forstår ved ungdomskultur og dét der reelt konstituerer de mangfoldige ungdomskulturelle grupperinger.

Hillerød Kommune har forsøgt sig med en markant ny og anderledes organisering af unge involvering, hvor det helt centrale i forsøget har vist sig at være ung-til-ung modellens decentraliserede organisation og selvforvaltning. Modellen er en god måde at få beslutningskompetencen til at være placeret så tæt på de berørte grupper som mulig, men bliver i praksis en begrænset succes. Forvaltningsmodellen må bære sin del af ansvaret for at kommunikationen internt i ungdomskommuneforsøgets organisation har været for dårlig, hvilket har resulteret i en mangelfuld styring af forsøget.

Det betyder også at arbejdet med ung-til-ung metodens pædagogik, målsætning og målgruppe har været påvirket af den mangelfulde organisatoriske kommunikation og styring. Således hersker der flere forskellige opfattelser af ungdomskommuneforsøgets pædagogiske målsætning og målgruppe i forsøgets organisation. Målgruppen på 15-25 år har været for bred, hvilket derfor i praksis har medført usikkerhed om hvordan forsøget rent faktisk bedst har kunne tilrettelægges og udføres.

Denne usikkerhed omkring praksis får naturlige følger for ungdomskommuneforsøgets demokratiske engagement og deltagelse. Således bliver der ikke som man ellers kunne have forventet det gennemført en systematisk oplysnings- og rekrutteringsproces, netop fordi man i forsøgets praksis, bliver i tvivl om hvad der er den egentlige pædagogiske målsætning.

At der således overhovedet er kommet nogle unge i projektet må tilskrives projektpiloternes personlige kvaliteter. Forsøgets begrænsede brugergruppe er i høj grad karakteriseret ved at være projektpiloternes professionelle venskabskreds og de besidder lignende kulturelle projektmagerkompetencer som dem projektpiloterne har.

At projektet ikke har kunne tiltrække flere unge mennesker er kritisabelt og hænger for det første sammen med, at den pædagogiske ung-til-ung metode er uigennemtænkt og problematisk når hele læreprocessen skal afhænge af en personlig identifikation med en bestemt ungdomskulturel identitet, for det andet med projektets manglende pædagogiske ledelse, og for det tredje med projektpiloternes begrænsede pædagogiske kvalifikationer og erfaringer.

Af brugergruppen fremgår det endvidere, at ligesom mange forskellige ungdomskulturelle grupper er fraværende i projektet, lige såvel er samarbejdet med de etablerede ungdomsorganisationer fraværende. Der findes i projektet intet formaliseret samarbejde med hverken ungdomsorganisationer eller ungdomsinstitutioner.

Det er problematisk, at en pædagogisk metode til involvering af unge gennem andre unge i den grad skal være afhængig af en bestemt ungdomskulturel identitet, idet andre ungdomskulturelle identiteter let kan blive udelukket fra at deltage på lige fod i projektet. Det har således været med til at begrænse projektets brugergruppe, at man fra politisk og forvaltningsmæssig side ensidigt har fokuseret på én bestemt gruppe unges kulturelle færdigheder, nemlig de kommunikative og handle-mæssige færdigheder som kendetegner de professionelle projekt-mageres kvalifikationer.

Selve ansættelsen af to unge hovedsageligt på deres personlige og kulturelle færdigheder og uden pædagogisk og forvaltningsmæssig erfaring skaber problemer i projektet, i og med de unge har vanskeligt ved at finde ud af forskellen på deres professionelle og deres personlige ansvar. Det giver vanskeligheder at ansætte unge i forvaltningen uden også at tilføre dem den fornødne viden, støtte og de forvaltningsmæssige redskaber til at kunne begå sig i organisationen.

Projektpiloternes ansættelse har selvfølgelig medført at de har tilegnet sig en masse viden og erfaringer, men det er langt fra lige så indlysende, at de unge brugere har gjort sig væsentlige erfaringer med aktiv demokratisk deltagelse og engagement i udviklingen af samfundet. Selvfølgelig kan de unge projektbrugere siges at have gjort en indsats for at Hillerød er blevet en mere attraktiv by for unge at leve i, og de fester, arrangementer og aktiviteter de har været med til at lave for andre unge er et udtryk for en interesse i at styrke det ungdomskulturelle fællesskab i Hillerød. Men det kan virke som en noget forenklet opfattelse af hvad et ungdomsdemokratisk engagement kan bestå i. For sat på spidsen kan det betyde, at unges demokratiske og politiske deltagelse er det samme som unges kulturelle engagement i deres ven-skabskredse, hvorved den demokratiske nytænkning ikke føres igennem til resultater.

På den anden side er det indlysende at de unges sociale samvær foruden at være festligt, kan være opdragende. Spørgsmålet er bare hvilken opdragelse der er tale om og hvorledes opdragelsen kan foregå?

For hvis ung-til-ung metoden skal have sin berettigelse, så skal den være i stand til at vise os nogle retningslinjer for, hvordan vi får unge mennesker til at engagere sig i samfundets styre og opdraget til demokratisk deltagelse.

Derfor må vi også konkludere, at projektet ikke har vist sig at være bæredygtigt ud over det professionelle engagement, der alene bæres af de to projektpiloters ansættelse. Det er et problem, at sikre udviklingen af de demokratiske kompetencer, og dermed skabe fundamentet for den fortsatte frivillige praksis i projektets læreproces. Et sådan fundament er ikke tilvejebragt

konsekvent, og derfor er der ingen potentielle arvtagere til projektet, når midlerne ikke længere findes.

Forsøget viser at Hillerød Kommune har modet til at prøve nye veje, og der er gjort mange gode erfaringer med praksis. Erkendelsen af det store stykke arbejde, der er blevet udført i Hillerød kan føre til nye indsigter og måder at involvere unge i demokratiets spinkle styreform.

For det fremtidige ungdomsarbejde i Hillerød er det vigtigt at foretage en grundig erfaringsopsamling og få den bredt ud på samtlige kommunale niveauer. I den forbindelse er det vigtigt at få diskuteret placeringen af det fremtidige ungdomsarbejde i kommunen. Denne evaluering er et nyttigt redskab i den fortsatte diskussion og udvikling af arbejdet med at involvere unge.

8. Resumé

Projekt Ungdomssekretariatet i Hillerød er et ungdomspolitisk initiativ under regeringens 3-årige ungdomskommuneforsøg (1998-2000). Ungdomskommuneforsøget i Hillerød indeholder i alt fem underprojekter, hvoraf Projekt Ungdomssekretariatet udgør de tre, - nemlig 1) en projektvugge, 2) et ungdomsmagasin og 3) en internetcafé.

Målsætningen med Ungdomssekretariatet har været at få unge i kommunen til at realisere egne idéer, og herved få dem til aktivt at tage et ansvar for udformningen af det lokale bystyre, således at de reelt får mere ansvar og indflydelse på deres hverdag i overensstemmelse med den overordnede målsætning for ungdomskommuneforsøget.

Metoden, man har benyttet i forsøget har været en såkaldt ung-til-ung-metode, som er en ny måde at tænke unge-involvering på. Den indebærer, at der bliver lagt vægt på at bruge to unge (projektpiloter) som positive rollemodeller for andre unge, og projektarbejdet som engagerende og opdragende involveringsform samt en forvaltningsmodel med hurtig og effektiv respons i form af økonomisk støtte.

Et af Ungdomssekretariatets væsentligste arbejdsområder har været at være projektvugge – et sted hvor unge har kunnet komme for at få hjælp til at stable projekter på benene ud fra egne idéer og motivation, og det har samtidig været projektets vigtigste rum for læreprocesser.

Et andet stort satsningsområde for Ungdomssekretariatet har været udgivelsen af ICON, Hillerøds ungdomsmagasin, som har haft den opgave at være et ung-til-ung-kommunikationsmedie, samtidig med at det har skullet give de voksne en føling med, hvad de unge tænker og føler omkring det at være ung i Hillerød.

Ungdomssekretariatet samlede indsatsområder, aktiviteter og delprojekter ser relativt omfattende ud, når de listes op:

Projekthjælp (store koncert-arrangementer, kulturelle foreninger, et ungdomspolitisk forum, en anonym ung-til-ung-rådgivning, støttekoncerter og kommunale arrangementer)

- Ungdomsmagasinet ICON (herunder: praktik og aktivering af unge)
- Kurser (kursusarrangør)
- Sociale aktiviteter (festarrangør)
- Internetcafé og værested (social funktion)
- 'Ungdomspuljen' (puljeadministration)
- Oplysning og rekruttering ('bottom-up-model')
- 'Depotet' og 'Tordenskjolds Soldater' (kulturarrangør og -udbyder)

Men på adskillige tidspunkter har man i forsøget oplevet store problemer med inddragelsen af unge og opretholdelsen af aktiviteterne. Ungdomskommuneforsøget i Hillerød viser nemlig, at der i praksis er store kulturelle forskelle imellem de forskellige aktører og deltageres forståelse af, hvordan demokratisk engagement og deltagelse kan tænkes, skabes og udvikles.

Evalueringsens analyser optegner flere grundlæggende temaer og problemfelter for inddragelsen af unge i demokrati.

En af de erfaringer der er gjort igennem ungdomskommuneforsøget er, at der eksisterer et spændingsfelt imellem på den ene side de unge brugeres lystbetonede engagement, hvor motivationen er båret af sociale, venskabsbetonede relationer og på den anden side den politiske og administrative systemkultur, der nødvendigvis lægger vægt på engagement via formelle relationer og forpligtelser på almene idéer og principper.

Det viser sig altafgørende for de unges engagement, at engagementet er en del af deres egen identitetsskabelse, og at de unge får bekræftelse via nære personlige relationer i form af venskab, og følelsen af at gøre det rigtige i forhold til, hvem de selv er. Deres engagement sker først og fremmest med henblik på et personligt udbytte.

Parallelt med ovenstående viser der sig endnu et spændingsfelt imellem på den ene side de unge brugeres behov for frihed til selv at eksperimentere og selv at bestemme i deres eget autonome rum uden voksne autoriteter til at fortælle dem, hvordan de skal gøre og på den anden side forvaltningens nødvendige krav om, at de unges engagement skabes indenfor rammerne af en institution med gældende regler og normer.

På den ene side er de unge brugere i forsøget professionelle forvaltningsbrugere og på den anden side har de en længsel efter et eget autentisk og ungdommeligt frirum, idet de opfatter det som afgivelse af autonomi at indgå i en institution. Institutionaliseringsen i forhold til forvaltningen er ikke en indoptaget del af de unge brugeres identitet, idet de har et ambivalent forhold til institutionen.

Dermed fremstår det uomgængelige dilemma for forvaltningen i at prøve at skabe et lystbaseret og frivilligt engagement hos de unge indenfor de institutionelle rammer. For i og med de er nødt til at forsøge at skabe dette engagement indenfor rammerne af institutionen, balancerer de samtidig på kanten af at tvinge de unge til en bestemt form for engagement og forpligtelse.

Disse spændingsfelter er reelle og allestedsnærværende i forsøgsprojekter og andre pædagogiske sammenhænge, hvor man arbejder med unge-involvering. Der gives ingen lette løsninger på problematikken omkring udviklingen af nye unge-involveringsmetoder, der inddrager og opdrager de mange forskellige unge til demokratisk deltagelse og engagement – heller ikke i Hillerød. Men Hillerød har nu draget sine egne konkrete erfaringer, og er derved blevet klogere på disse problematikker gennem ungdomskommuneforsøget.

Således kan det på baggrund af forsøget ikke konkluderes, at der ikke findes engagement hos de unge, forsøget i Hillerød har blot vist hvor svært det kan være at indfange og stimulere de unges engagement, og få det til at blomstre indenfor den definerede institutionelle ramme.

Der er dog ingen tvivl om at de unge, der har været involveret i ungdomskommuneforsøget i Hillerød har gjort mange værdifulde og lærerige basiserfaringer med demokrati. Der har fundet en demokratisk læring sted og de store udfordringer gælder så hvordan denne læring kan fastholdes og videreføres indenfor de givne rammer.

Forsøget har vist, at der er et stort behov for at prøve at integrere de to kulturer – forvaltningens og de unges i forhold til at opretholde og skabe en demokratisk bæredygtig samfundsudvikling, hvor alle samfundsgrupper – også mangfoldige ungdomsgrupper - kan bakke op om og identificere sig med samfundet som helhed.

I det fremtidige arbejde med unge-involvering er det nødvendigt at tage erfaringerne fra dette forsøg alvorligt ved at behandle de gennemgående problemstillinger, og denne rapport kan ses som et bidrag hertil.

Oversigt over anvendt materiale og dataindsamling

Anvendt materiale

Målene i regeringens ungdomspolitik, Undervisningsministeriet 1997

Regeringens nye ungdomspolitiske initiativer, Undervisningsministeriet 1997

Forsøg med ungdomskommuner, Undervisningsministeriet 1997

Regeringens ungdomspolitik – status og perspektiver, Det tværministerielle Ungdomsudvalg
2000

Ungdomssekretariatets selvevalueringer, Ungdomssekretariatet 1998-1999

Ungdomssekretariatets projektoversigt, Ungdomssekretariatet 2000

ICON ungdomsmagasin, Ungdomssekretariatet 1998-2000

En helhedsorienteret ungdomspolitik, Hillerød Kommune 1994

En trios bekendelser – en ungdomspolitisk rapport, Hillerød Kommune 1996

Ungdomspolitik, Hillerød Kommune 1996

Prækvalifikationsansøgning, forsøg med ungdomskommuner, Hillerød Kommune 1997

Ansøgning, forsøg med ungdomskommuner, Hillerød Kommune 1997

Erfaringer fra ungdomskommuneforsøget, 1. halvår 2000, Dansk Ungdoms Fællesråd 2000

Dataindsamling

Dataindsamlingen er foretaget i perioden 1.1. - 30.6. 2000.

I alt er der foretaget 48 kvalitative interviews, som fordeler sig på følgende grupper:

Unge projektdeltagere	22 interviews
Andre unge (ungdomsuddannelser, ungdomsklubber)	10 interviews
Projektpiloter	6 interviews
Den administrative støttegruppe (projektledelse/forvaltning)	6 interviews
Samarbejdspartnere (ungdomsklubmedarbejdere/-leder)	5 interviews
Politiker (Formanden for Kulturudvalget)	1 interview
I alt	50 interviews

I nogle tilfælde er der foretaget flere interviews med de samme personer (især blandt de unge og projektpiloterne), og i enkelte tilfælde har der deltaget flere personer i samme interview. Derfor er antallet af interviews ikke identisk med antallet af interviewpersoner. Der er foretaget interviews med i alt 15 unge projektdeltagere, 12 andre unge, de 2 projektpiloter, 5 fra den administrative støttegruppe, 5 ungdomsklubmedarbejdere (heraf 1 leder) og 1 udvalgsformand.

I alt er der foretaget observationerne, der fordeler sig på følgende aktiviteter og steder:

ICON	2 observationer
Delfos	5 observationer
Depotet's arrangementer	5 observationer
Ungdomsforum	1 observation
Ungdomspuljen	1 observation
'Tordenskjolds Soldater'	3 observationer
Ungdomssekretariatet uden en specifik aktivitet	6 observationer
Ungdomsklubber ('Down Town', Klub Vest og 'Atlantis')	4 observationer
Ungdomskommuneseminar i Esbjerg	1 observation
5-amtsmøde om ungdomspolitik afholdt af Frederiksborg Amt	1 observation
Møde med den administrative støttegruppe	1 observation
I alt	30 observationer

Alle unge samt forskellige af de andre interview- og observationspersoner i undersøgelsen er blevet lovet anonymitet i forhold til deres individuelle udtalelser. Anonymiteten er af hensyn til de unge, og samtidig er den vigtig for at få indsamlet et materiale, der på den mest nuancerede måde belyser projektets organisering, metoder og udbytte.

Metode	indhold	Sted	dato
Interview	Interview med Ungdomssekretariatets projektpiloterne	Ungdomssekretariatet	20.1
Samtale	Samtale med ungdomsskoleinspektør	Hillerød Ungdomscenter	
Observation	Observation af ICON- og DELFOS-møde.	Ungdomssekretariatet	26.1
Observation	Observation af (aflyst) DELFOS-møde	Ungdomssekretariatet	9.2
Interview	Interview med projektpilot	Ungdomssekretariatet	16.2
Interview	Interview med Per Lyng	Hillerød Ungdomscenter	21.2
Besøg	Besøg i Ungdomssekretariatet.	Ungdomssekretariatet	
Observation	Observation af Ungdomskommuneseminar	Esbjerg.	25.-26.2
Rundvisning	Rundvisning i Hillerød	Hillerød	23.3
Interview	Interview med projektpilot	HUCs café	
Interviews	Interviews med unge fra DUGIS, Delfos og Skaterforeningen	HUCs café	
Interview	Interview med ung fra ICON	Ungdomssekretariatet	28.3
Interviews	Interviews med unge fra DUGIS Venskabsforeningen og Skaterforeningen	HUCs café	03.4
Interviews	Interviews med unge fra ICON, DELFOS og Den Elektroniske Fabrik	HUCs café	05.4
Observation	Observation af Ungdomspuljemøde	Ungdomssekretariatet	

Interview	Interview med ung fra Ungdomsforum	HUCs café	13.4
Samtale	Samtale med projektpilot	Ungdomssekretariatet	
Observation	Observation i Ungdomssekretariatet.	Ungdomssekretariatet	
Observation	Observation af åbnings- arrangement i 'Depotet' koncert med Hampenberg	Depotet	14.4
Observation	Observation af 'Play Station All Night'	Depotet	19.4
Samtale	Samtale med klubmedarbejder i ungdomsskoleklubben 'Down Town'	'Down Town'.	
Observation	Observation af arrangement med 'Funkstar De Luxe'	Depotet	28.4
Samtale	Samtale med klubmedarbejder i ungdomsskoleklubben 'Down Town'	'Down Town'.	
Observation	Observation af DELFOS-møde med ungdomsskoleinspektøren projektpiloterne og tre Alexander og tre unge	Ungdomssekretariatet	2.5
Observation	Observation af 'Backgammon-turnering' i 'Depotet'	'Depotet'	3.5
Samtale	Samtale med ung	Depotet	
Besøg	Besøg i Ungdomssekretariatet	Ungdomssekretariatet	5.5
Samtale	Samtale med ungdomsvejleder Yvonne Holm	HUC	8.5
Møde	Møde med matematisk 1.g på 'Frederiksborg Gymnasium og HF' og studievejleder	Frederiksborg Gymnasium	
Interview	Interview med elev	Frederiksborg Gymnasium	
Samtale	Samtale med ung fra ICON	Ungdomssekretariatet	

Møde	Møde med 1.g på HTX	HTX Hillerød	9.5
Interview	Interview med HTXelev	HTX Hillerød	
Møde	Møde med HGP-klasse på Handelsskolens afdeling ved stationen	Handelsskolens afdeling ved stationen	
Interview	Interview med HGPelev	Handelsskolens afdeling ved stationen	
Observation	Observation af Ungdomsforum-møde	Ungdomssekretariatet	
Samtale	Samtale med ung	Ungdomssekretariatet	
Observation	Observation af Grill-aften i 'Down Town'	Down town	
Samtale	Samtale med ansatte og unge DT	Down town	
Observation	Observation af 5-amtsmøde om ungdomspolitik på Louisiana afholdt af Frederiksborg Amts Idræts- og ungdomsudvalg	Louisiana	10.5
Møde	Møde med elever fra Teknisk Skole og studievejleder	Teknisk Skole Hillerød	11.5
Interview	Interview med elev	Teknisk Skole Hillerød	
Møde	Møde med elever fra Handelsskolen og studievejleder	Hillerød Handelsskole	
Interview	Interview med tre elever	Hillerød Handelsskole	
Interview	Interview med klubmedarbejder i 'Down Town'	'Down Town'	
Møde	Mødes med 10. Klasses lærer	HUC	15.5
Interview	Interview med elev	HUC	
Besøg	Besøg i Ungdomssekretariatet	Ungdomssekretariatet.	
Observation	Observation af Delfos-møde med 2 psykologer fra kommunen	Ungdomssekretariatet	16.5
Observation	Observation af møde med 'Tordenskjolds Soldater'	Ungdomssekretariatet	

Interview	Interview med to piger fra 'Down Town'	'Down Town'	17.5
Observation	Observation af Delfos-møde og deres efterfølgende arbejde i Ungdomssekretariatet	Ungdomssekretariatet	23.5
Observation	Observation af 'Tordenskjolds Soldater's møde og ICON-redaktionsmøde i Ungdomssekretariatet	Ungdomssekretariatet	24.5
Besøg	Besøg i 'Down Town'.	'Down Town'	
Interview	Interview med SSP-medarbejder,	Hillerød Ungdomscenter	29.5
Besøg	Besøg i 'Underground'/Klub Vest	'Underground'/Klub Vest	
Interview	Interview med klubmedarbejder.	'Underground'/Klub Vest	
Observation	Observation af 'Tordenskjolds Soldater's møde i Ungdomssekretariatet	Ungdomssekretariatet.	31.5
Interview	Interviews med tre unge fra Ungdomssekretariatet	HUCs Café	13.6
Interview	Interviews med to unge fra Ungdomssekretariatet	HUCs café	14.6
Interview	Interview med Hillerøds fritidskonsulent	Skole og Fritidsforvaltningen	15.6
Interview	Interview med ung fra Ungdomssekretariatet	HUCs café	
Interview	Interview med tidligere områdekonsulent for Hillerød Øst	København	16.6
Interview	Interview med ung fra Ungdomssekretariatet	HUCs café	19.6
Interview	Interview med formanden for Fritids- og Kulturudvalget	Grønnegade 4a	
Besøg og samtale	Besøg og samtale med unge i Atlantis ungdomsklub.	Atlantis	
Interviews	Interviews med unge fra Ungdomssekretariatet	HUCs café	20.6

Interview	Fællesinterview med projektpiloterne	Ungdomssekretariatet	21.6
Interview	Interview med ungdomsskoleinspektøren	Hillerød Ungdomscenter	
Møde	Deltagelse i møde med den administrative støttegruppe for ungdomspolitik	Hillerød Ungdomscenter	
Interview	Interview med Direktør, Børn og Kultur	Grønnegade 4a	22.6
Interview	Interview med projektpilot.	HUCs mødelokale	
Interview	Interview med projektpilot	HUCs mødelokale	23.6
Interview	interview med ungdomsskoleklubleder	HUC	
Interview	Interview med ung fra ICON og 'Tordenskjolds Soldater'	HUCs mødelokale	26.6
Interview	Interview med ung fra Delfos	Ungdomssekretariatet	27.6
Interview	Interview med ungdomsskoleklubmedarbejder tidligere med i DUGIS.	Ungdomssekretariatet	28.6
Interview	Interviews med 2 unge fra Ungdomsforum og ('Down Town')	Ungdomssekretariatet	29.6